

วารสาร วัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม)

ดอกฮวงสุ่ม

ปีที่ ๑๓ ฉบับพิเศษ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๔

๑๓ ๖๔
วารสาร ดอกฮวงสุ่ม ปีที่ ๑๓ ฉบับพิเศษ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๔
วัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม)

อาศิรวาท

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง

เนื่องในโอกาสมหามงคลสมัย เฉลิมพระชนมพรรษา
๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

สรวมศรีมาโนชญ์น้อม อภิวันท์
อัครมหาราชินีขวัญ ราชเจ้า
บรมราชชนนีทรงธรรม์ ประดุจแม่ เมืองเอย
ยอดพระพันปีปิ่นเกล้า เกศแก้วแผ่นไผท

สิริสมัยพิศุทธิ์พร้อม มงคล
เฉลิมพระชนมพรรษดิถีดล เลิศแล้ว
ทวยราษฎร์ทั่วมณฑล โสมนัส
ถวายวาทวลีผ่องแผ้ว เพริศพริ้งศุภพร

ปวงนิกรรำลึกซึ้ง การุณยมัย
ราชกิจอวยอำไพ ทั่วถ้วน
ศิลป์ศาสตร์วิถีไทย เสริมส่ง เจริญแล
มรดกเดิมเติมแต่งล้วน ประโยชน์ให้มหาชน

ทั้งสากลต่างแซ่ซ้อง พระนามา
เป็นยอดแก้วกัลยา ประเสริฐพร้อม
ชาญเชี่ยวปราชญ์ปรีชา รู้รอบ
อาศิรพจน์ประณตแน่วน้อม ทิพย์ถ้อยถวายชัย

ไตรรัตน์วรฤทธิ์ล้ำ วราภา
ดลสุขสุดหรรษา เปี่ยมแปล้
ทีฆายุยศบุญญา เจริญจรัส
กว่าศตวรรษยืนยิ่งแท้ อยู่ยั้งเย็นเกษม โสตถิ์เทอญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า พสกนิกรไทย ชาววัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม) ตำบลคำด้วง อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี
(นางสุวคนธ์ สมวัชรจิต : ประพันธ์)

อาศิรวาท

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดี
ศรีสินทรมหาวชิราลงกรณฯ
พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

เนื่องในโอกาสมหามงคลสมัยเฉลิมพระชนมพรรษา
วันที่ ๒๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ทีฆายุโก โหตุ มหาราชา

มงคลสวัสดิวัฒน์ทั้ง ธรณิน
อธิราชจักรีนรินทร์ เลิศหล้า
วชิรเกล้าทศมินทร์ แม้นมิ่ง ขวัญเอย
เฉลิมพระชนมพรรษผ่านฟ้า พสกซ้องถวายชัย

สิริสมัยทรงปกคุ้ม ปวงประชา
พระราชกิจมุ่งพัฒนา เขตแคว้น
โพธิสมภารเย็นศิรา ภิรมย์ยิ่ง
ราษฎร์ภักดิ์รักแน่นแฟ้น เที่ยงแท้นิรันดร

ภูธรสรรค์สุขสร้าง สมัครสมาน
ทศพิธราชธรรมฐาน ประเสริฐไว้
พระราชกิจหลากโอฬาร ล้วนเพื่อ ไผทแล
ชาติศาสน์กษัตริย์สืบสานให้ คู่ค้ำนครา

บุญญาธิการอุ่นเกล้า พสกนิกร
ร้อนราษฎร์พระทรงทอน ทุกข์พ้น
เปรียบชนกมิ่งนาคร จอมเกศ
แสงศรัทธาทวีท่วมท้น ทั่วฟ้าดินชม

ผคมคุณบริสุทธิ์น้อม ถวายชัย พระเอย
มหิทธานุภาพพระรัตน์ตรัย สฤษฎิ์ถ้วน
พระกิตติคุณเกริกเกรียงไกร เรืองโรจน์ ทวีแล
ทีฆายุสราญเลิศล้วน พรั่งพร้อมเกษมศานต์ โสตถิ์เทอญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า พสกนิกรไทย ชาววัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม) ตำบลคำด้วง อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

(นางสุวคนธ์ สมวัชรจิต : ประพันธ์)

วารสาร
วัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม)

ดอกฮวงสุ่ม

ปีที่ ๑๓ ฉบับพิเศษ ประจำปี ๒๕๖๔

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา
๒. เพื่อสร้างสัมมาทิฏฐิ แก่ชาวพุทธ
๓. เพื่อเป็นสื่อกลางของ บ้าน วัด โรงเรียน “บวร”
๔. เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของวัด
๕. เพื่อสนองปณิธานพระราชสิทธาจารย์ วิ.
ประธานสงฆ์วัดนาหลวง

จัดพิมพ์โดย

คณะศิษยานุศิษย์ วัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม)

สถานที่ติดต่อ

วัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม)
ต.คำด้วง อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี ๔๑๑๖๐

สำนักงานสังฆกิจ
โทร. : ๐๘๘-๕๖๙-๒๐๔๙,
: ๐๘๖-๓๘๖-๖๓๒๗
แฟ็กซ์ : ๐๔๒-๙๑๐-๙๑๐
Website : www.watnaluang.org
E-mail : watnaluangmcn@gmail.com
pataralak950@gmail.com

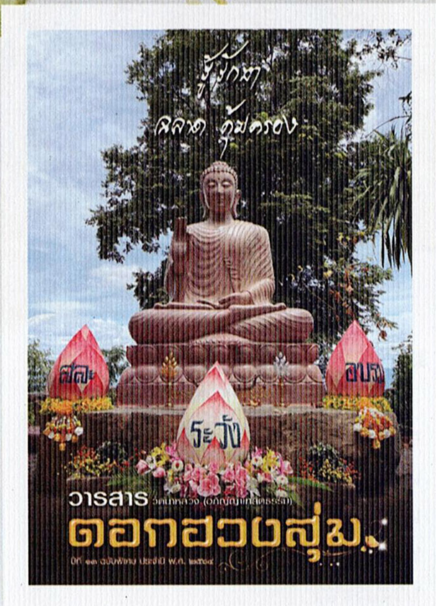
ช่องทางติดตามข่าวสารวัดนาหลวง

สมัครเป็นสมาชิกวารสารดอกฮวงสุ่ม

๑ ปี ๓๐๐ บาท (ใบสมัครสมาชิกวารสารท้ายเล่ม)

ออกแบบ - พิมพ์ที่

ศักดิ์ศรีอักษรการพิมพ์
๓๓ ถ.ทหาร ต.หมากแข้ง อ.เมือง จ.อุดรธานี ๔๑๐๐๐
โทรศัพท์ : ๐๔๒ - ๓๔๑๒๐๒
E - mail : saksri99udon@gmail.com
Facebook : www.facebook.com/saksriaksorn

จากภาพปกหน้า

รู้รักษา
ฉลาด คุ้มครอง

(ธรรมะพระราชสิทธาจารย์ วิ.)

จากภาพปกหลัง

โลกเดียวกัน

สารบัญ

การควบคุมทวาร ๙

การปกป้องทวาร ๙ มิให้เกิดโทษเว้นภัยทั้งปวงสิ้น

๑ ตา- ๒ ดวง ใช้สติออกกายทั้งขณะดูทุกเวลาไป

๒ หู ๒ ทาง เอาปัญญาอยู่ในแก้วหูทุกขณะยามฟัง

๓ จมูก ๒ ทาง เอาญาณรู้ทันเห็นทั่วทุกยามดม

๔ มุขทวาร ๑ ทาง เอาสัมปชัญญะ รู้ขณะพูดอยู่เสมอ

๕ ทวารหนัก ๑ ทาง เอาหิริกะ ถ่ายชั่วช่วยกันวิกฤต

๖ ทวารเบา ๑ ทาง เอาโอตตัปปะ เกรงกลัวขณะทิ้ง

ใช้สัจจะให้ครบเต็มที่แล้วควรจะอนุเคราะห์
ให้อยู่ในธรรมอย่างทั่วถึงตลอดวันเลยไม่
สิ้นขณะยกเว้นโทษเด็ดขาด ธรรมรักษาใจนี้
วินัยรักษากาย ช่อง ๕ ช่อง ๑ คือกายให้ดีได้
มือ เท้า ส่วนกายนี้ต้องใช้ให้ถูกต้องจะมีราคา
ใช้ผิดจะมีโทษทันตา ไม่ต้องรอวันคืน

หาเสียง ทางผิด ทางถูก มาก น้อย
ขายเสียง มาก น้อย ใหญ่ เล็ก
เสียงดี ขยัน รักษา มิตร ใช้เป็น
เสียงเสีย อบาย อกุศล เอา ตวาด อ้าง
โหวตเสียง ตัดสิน ว่าความ ลงกันได้
ขอเสียง ดี ชั่ว รับ ปล่อย อภัยไม่ลดละ

ศึกษ์ รักษา

กาย กว้างศอก ยาววา หนาคืบ สัญญาเวทนา
วาจา ยาว สั้น หนัก เบา ผิด ถูก ดี ร้าย
ใจ สงสัย สว่าง สอาด ดำ ขาว กลางอย่างไร
๑ใช้กาย ทำ ต้องมีญาณ ให้หมดทุกข์-กรรม
๒ใช้วาจา พูด ต้องมีปัญญา " ภัย-เวร
๓ใช้จิต คิด ต้องมีสติ " โทษ-ภพ
ทั้งโลก-ธรรม มีแต่ รูป-นาม กาย ใจแต่นี้
จะเอาอะไรกับรูป นาม กายใจวาจา เท่านี้ใจเอ๋ย
ดู-ฟัง- รักษา-อดทน- ฆ่า- รู้ทาง เป็นเรื่อง
เปิดเผยออกไปยากยิ่งของหญิง ชายทั้งหลาย
ของ โลก ของธรรม ศีล สมาธิ ปัญญา ก็มิใช่
เป็นของแปลกอะไร ในการศึกษาเรียนรู้จากกาย
วาจาใจของเรานี้ รู้กายหมดภาระ รู้วาจาหมดภัย
รู้ใจหมดภพ รู้จิตหมดโง่ รู้มโนหมดมลทิน
รู้วิญญาณหมดทุกข์ กายไม่มีอะไร ใจไม่เป็น
อะไร ตัดไปทำไม พูดอยู่ก็ดับลง หายไปเท่านั้น
ชีวา กายกาลวาจา รู้มิใช่ใจ อย่างหุนหวกตามบอด
อันมีตัณหา ราคะ อรตี ครอบงำเอาไว้นั่นเอง

บรรณาธิการพจน์

รัตนรักษา เย็นตลอดกาล ความเจริญภิญโญทั้งหลายจงเกิดมีแด่ท่านผู้อ่าน สาธุชนผู้เจริญทั้งปวง พบกันอีกครั้งในปีพุทธศักราช ๒๕๖๔ พร้อมกับการวางแนวทางชีวิตวิถีใหม่ตามภาษาที่โลกยุคนี้บัญญัติกัน วิญญูชนผู้ฝึกตนดีแล้วย่อมเข้มแข็งตั้งมั่นไม่หวั่นไหวกับกระแสโลกธรรม ย่อมดำเนินชีวิตด้วยสติสัมปชัญญะไม่ประมาททุกขณะกับการกระทำ การพูด การคิด เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีทั้งภายนอกภายในกายใจด้วย การสังวรสำรวมระวังในอายตนะทั้งหลาย ไม่ให้ตกเป็นทาสกามคุณทั้งปวง ชีวิตก็จะอยู่เป็นปกติสุขปลอดภัย

ปีนี้โลกประสบภัยพิบัติ นับเป็นโศกนาฏกรรมของโลกก็ว่าได้ มนุษยชาติต้องผจญกับโรคระบาดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-19) ประเทศไทยเราก็หนีไม่พ้นชะตากรรมนั้น ทั้งอุทกภัยยังรุมเร้าซ้ำเติมหลายจังหวัด เศรษฐกิจตกต่ำลำบาก การทำมาหากินฝืดเคือง ได้แต่ภาวนาให้กำลังใจกับทุกชีวิตให้ก้าวข้ามผ่านพ้นวิกฤตการณ์ชีวิตไปให้ได้ มาตรการป้องกันโรคระบาดที่บ้านเมืองวางไว้ ทางวัดนาหลวงเราต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ดังนั้นกิจกรรมของวัดต้องปรับเปลี่ยนไปตามความเหมาะสม ทางวัดต้องขออภัยในความไม่สะดวกในการเดินทางมาบำเพ็ญศาสนกิจต่างๆ

อย่างไรก็ตามข่าวดีในปีนี้ที่พอจะทำให้พุทธบริษัทศิษยานุศิษย์ทั้งหลายได้ร่วมปลาบปลื้มยินดีก็ยังมีอยู่คือ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๖๔ พระเดชพระคุณพระราชสิทธาจารย์ วิ. ได้รับการแต่งตั้งตำแหน่งที่ปรึกษา กองการวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทยในพระสังฆราชูปถัมภ์ จากกองการวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทยในพระสังฆราชูปถัมภ์ และในวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ ถัดมา ก็ได้รับวุฒิการศึกษาปริญญาพุทธศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิปัสสนากัมมัฏฐาน จากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ทางวัดได้จัดพิธีการรับมอบอย่างงดงามเหมาะสมเป็นที่เรียบร้อย และด้วยความเป็นห่วงปรารถนาดี จากพระเดชพระคุณพระราชสิทธาจารย์ วิ. ที่มีต่อพุทธบริษัททั้งหลาย ท่านให้ภูมิคุ้มกันชีวิตที่เป็นธรรมะมาว่า **"รู้รักษา ฉลาดคุ้มครอง"** เพื่อให้สาธุชนผู้เจริญทั้งหลาย นำไปพัฒนาปฏิบัติให้เกิดสันติภาพในชีวิต ด้วยสติสัมปชัญญะ อันเป็นธรรมที่มีอุปการะมากสำหรับทุกชีวิต โดยเฉพาะในยุคที่ต้องสวมหน้ากาก พูดให้น้อย ปลีกวิเวกให้มากที่ปรากฏทุกวันนี้ ความรักความเมตตาการุณย์ ความสามัคคี เป็นสิ่งสำคัญที่มนุษย์ทั้งหลายพึงมีให้กัน ให้กำลังใจเติมเต็มความสุขให้กันและกัน จับมือกันประคับประคองให้

ผ่านพ้นความลำบากภัยพิบัติครั้งนี้ไปให้ได้ กองบรรณาธิการวารสารดอกฮองสุ่ม ขอเป็นส่วนหนึ่งในการให้ขวัญกำลังใจนั้น

พิษใจ ภัยกาย เป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตเป็นทุกข์ แน่นอนว่าไม่มีใครชอบ แต่เมื่อเราได้เกิดมาแล้วบนโลกใบนี้หลีกเลี่ยงได้ยาก สิ่งที่จะช่วยเป็นเครื่องป้องกันและรักษาได้คือธรรมะ คำสอนของพระพุทธองค์ ที่ทรงเปี่ยมด้วยพระมหากรุณาธิคุณ พระมหาปัญญาธิคุณ และพระมหาบริสุทธิคุณ หนทางอื่นยังมองไม่เห็น เพราฉะนั้นสาธุชนผู้เจริญทั้งหลาย เมื่อโชคดีได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา จงตั้งสติใช้ปัญญา มีญาณทัศนะ นำคำสอนของพระพุทธเจ้าไปใช้ดับพิษกายใจ ให้เย็นกายเย็นใจ พร้อมแผ่กระแสเย็นสุขนั้นให้กับเพื่อนมนุษย์สรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้ทุกชีวิตอยู่กันอย่างสันติสุข สร้างโลกใบนี้ให้สวยงามด้วยความเมตตา มีขันติความอดทน บริสุทธิ์จริงใจต่อกัน และมีปัญญาชาญฉลาดอยู่กับโลกโดยมีธรรม เพราะโลกทั้งผองพี่น้องเดียวกัน

ขอทุกท่านจงมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอันเกษมตลอดกาล มีญาณทัศนะ หยั่งรู้ทุกข์ เหตุเกิดทุกข์ ความดับทุกข์ และหนทางแห่งความดับทุกข์ อันเป็นอริยสัจธรรมที่องค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทานหนทางมาให้ ขอทุกท่านเข้าสู่เข้าถึงกระแสแห่งโลกุตระพระนิพพาน อันเป็นที่ยกตนออกจากทุกข์ถาวรกันถ้วนหน้า

รู้รักษา ฉลาดคุ้มครอง

ตั้งสติ มองโลกกว้าง อย่างสุขุม ทุกแง่มุม พิจารณา ด้วยเหตุผล
ธรรมชาติ มีกฏเกณฑ์ เป็นสากล หนีไม่พ้น ไตรลักษณ์ หลักธรรมดา
ลองปล่อยวาง อคติ ที่เคยหลง เอาธรรมตรง เป็นหนทาง สร้างคุณค่า
สิ่งสำคัญ ศีลสมาธิ และปัญญา ยอดมรรคา พาพ้นภัย ไม่ผิดทาง
กายกับใจ มนุษย์เรา ก็เท่านี้ ทำพูดคิด แต่สิ่งดี ดีทุกอย่าง
โลภโกรธหลง หมั่นขัดเกลา ให้เบาบาง และเพียรสร้าง อมตสุข ทุกเวลา
รู้รักษา ฉลาดคุ้มครอง มองโลกเป็น ทรัพย์สุขเย็น ยิ่งใหญ่ ไร้ปัญหา
สติสัมปชัญญะ อุปการะโลก เสมอมา สร้างชีวา วิถีใหม่ ให้เบิกบาน
รู้รักษา ฉลาดคุ้มครอง ท่องขึ้นใจ ก้าวเดินไป อย่าไหวหวั่น มั่นกล้าหาญ
วิญญูชน รู้ขาวรอบ ชอบทุกการณ์ สุดสำราญ ธรรมรักษา สถาพร

ด้วยความ ปรารถนาดี
จาก บรรณาธิการ

ยาล้ำ ธรรมเลิศ

โดย ท่านเจ้าคุณ พระภาวนา ธรรมาภินันท์

ยามีหลายขนานทั้งชาวบ้านชาววัดจัดเลือกใช้ตามต้องการ ทุกชาติชั้นทุกภาษา ยามเจ็บป่วยด้วยโรคอะไรมาจะต้องใช้ยาหลายขนานให้ถูกกับโรคร้ายที่มันร้าวรุกราน เลือกใช้ตามอาการของโรคที่มีอาการเหมาะสม เมื่อบริโภคแล้วก็ต้องการความหายจากโรคที่เบียดเบียน ทุกสถานที่มียาขายทั่วบ้านทั่วเมืองทั้งในน้ำบนบกตามถนนหนทาง เพื่อความสะดวกสบายของประชาชนทุกท่านจึงบริการอย่างทั่วถึงสถานีอนามัย โรงพยาบาล มีทุกหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ประเทศ ทั่วโลก ที่อยู่อาศัย อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ต้องมีทุกหย่อมหญ้า สำหรับคนทั้งปวงให้สุข สะดวก สบายกาย สบายใจ

ปัจจัย ๔ นี้มีการหล่อเลี้ยงมนุษย์อย่างสมบูรณ์ เราเคยพิจารณาถึงปัจจัยที่ ๕ บ้างหรือไม่ว่ามันคืออะไร กายถูกหลักอนามัยผ่องใส มีพลังแข็งแกร่ง เราเคยเตือนเราว่าจิตถูกหลักอนามัยผ่องใสมีพลังแกล้วกล้าชนะกิเลสพันห้าตัณหาร้อยแปดหรือไม่ เหตุนั้นธรรมะเป็นปัจจัยสำคัญเบอร์หนึ่ง เพราะว่ากายถูกหลักอนามัยใจต้องถูกหลักธรรม ข้อนี้จึงพูดได้ว่า ธรรมย่อมมีบทบาทอำนาจยิ่งกว่าปัจจัยสี่ เสียด้วยซ้ำไป ธรรมก็สมควรที่ทุกคนในโลกนี้จึงจำต้องรู้ธรรม คนป่วยไม่เลือกกาลเวลา น้อยใหญ่หนุ่มแก่ก็เจ็บตายทั้งนั้น การกินยาก็ไม่จำกัดเวลา เจ็บป่วยไข้เวลาใดก็ต้องใช้ยาบรรเทาไปจนกว่าจะหายทั้งหญิงชาย

ธรรมยิ่งใช้มากกว่ายาอีก เช่น ต้องมีสติ สัมปชัญญะ ทุกขณะลมหายใจเข้าออกหรือทุกขณะจิต รูปธรรมนามธรรม ก็ต้องอาศัยธรรมรักษาตลอดไปจนกว่าจะ

ชีวิตไม่เหลือหลออยู่ ยาแก้โรคกาย ธรรมแก้โรคจิต โลภ โกรธ หลง อยู่ที่จิตใจ ยาล้ำธรรมเลิศ ก็ต้องเมื่อใช้ถูกจังหวะเท่านั้น สำคัญอยู่ที่ผู้ใช้ธรรมะไม่มีราคา ยาทุกอย่างมีราคา โลกปุถุชนจึงสนใจยามากกว่าธรรม ผลรับทุกข์กายร้ายแรงเพราะแผงยามันโฆษณาแก้โรคกายมากมายกว่าจิต คนจึงติดงอมแงมทางเภสัชเลยตัดทางธรรม เข้าหาแต่ยาภายนอก ความไม่มีโรคเป็นสุขอย่างยิ่ง นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง ความคุ้นเคยเป็นญาติอย่างยิ่ง สังขารเป็นทุกข์อย่างยิ่ง

อย่ารักษาโรคทางกายหายขาดในชาตินี้ แต่ยังมีเกิดในภพภูมิอีกต่อไป

ส่วนอริยธรรมของพระบรมศาสดา ย่อมทำลายเชื้อโรคให้วินาศโดยไม่มีเกิดตายในภพน้อยใหญ่อีกต่อไป **"ธรรมล้างอนุสัย วินัยล้างอาสวะ"** อาพาธ อันตราย อุบาทว์ย่อมมีเพราะวงการผู้เสพกาม มากกว่านั้น ธรรม รู้แจ้ง เห็นจริง บรรลุคุณธรรมวิเศษอันเป็นส่วนโลกุตตระย่อมจบสิ้น ในการ เวียนว่ายตายเกิด เสมือนหมอผ่าตัดโรคร้ายสำเร็จไม่กลับกำเริบอีก

สรุปว่า ยารักษาโรค ยาก็ต้องหมดอายุ โรคไม่หมดอายุไปตาม เพราะต้องปรุงแต่งเป็นสังขารอสังขตะก็ยังให้ประโยชน์อย่างยิ่งใหญ่ในโลกของหมู่สัตว์ ปัจจัยสี่สำคัญอย่างนี้เองแหละ เฉพาะร่างกายของการเกิดการตาย

ธรรมมะสัจจะยิ่งเป็นวิสังขาร อสังขตะ ไม่กำหนดอายุเลย ในเมื่อ วิสุทธิขันธ์นิโรธธาตุ อายตนะนิพพาน เกิดตั้งอยู่ ปรากฏเต็มร้อย ขันธ์ ๕ ไม่มีอุปาทานอุปทิ ธาตุไม่มีตัณหา อาสวะปรุงแต่ง อายตนะกับเย็น เพราะอวิชชา อกุศล อนุสัยไม่ห่อหุ้มถูกเปิดเผย ยาทางสบาย สะดวก สดใส ยาธรรมะทางใจสงบสว่างศรีวิไลพ้นทุกข์

เรื่องจากปก

วิจัยธรรม โดย ดร.ไพศาล แน่นอุดร

รู้รักษา
ฉลาด คุ้มครอง

มาโรกาสัง ละภัณฑุ มา อย่าให้โอกาสแก่มารเทอญ ถ้าปล่อยเวลาให้แก่มาร มันจะเป็นวัฏฏสงสาร อย่าให้โอกาสพรากไปเป็นของมาร ไม่ว่ายามไหน เวลาไหนก็ตาม อย่าปล่อยโอกาสให้แก่มาร มารเป็นผู้ทำลายเวลาเรา

รกฺขมาโน สโต รกฺเข ผู้รักษา ควรมีสติรักษา

ผู้รักษา ควรมีสติรักษา ถามว่ามีสติรักษาอะไร คำตอบคือมีสติรักษา **"เวลารู้"** รู้อะไร **รู้ลม เห็นลม** รู้ลมเป็นสติ เห็นลมเป็นสัมปชัญญะ ซึ่งเป็นครูที่ดี เราต้องรักษาเวลา กาโล ฆสติ ภูตานิ กาลเวลาย่อมกลืนกินสรรพสัตว์ พร้อมทั้งตัวมันเอง

เวลาที่เราต้องรักษาคือ **"เวลารู้"**

ดังนั้นต้องทำ "เวลารู้" ให้เป็นครูตน หากเราไม่มีครูดี อินทรีย์ของเราจะเสื่อมทรุดไปเป็นฝักฝ่ายของมารทันที ต้องมีสติระลึกรู้ เวลาที่เราสามารถดึงกลับมาได้จากมาร คือเวลาที่สัมผัสกับพระนิพพานเท่านั้น นอกนั้นเป็นของมารทั้งหมด ผู้ใดเห็นภัยของความประมาท เป็นผู้ไม่ประมาท มีสติ สามารถกลืนกินเวลาได้ ผู้มีสตินั้นไม่มีตัวตน เป็นอนัตตา แค่มีสภาวะระลึกรู้ รู้อยู่ เห็นอยู่ ได้ชื่อว่าเป็นผู้ได้โอกาส ซึ่งเป็นผู้ตั้งอยู่ในสติมีฐานกาย เวทนา จิต ธรรม อันประกอบด้วย

๑. กาย ๖ ลม อิริยาบถ สติสัมปชัญญะ ธาตุ ปฏิกูล-อาการ ๓๒ กองกระดูก (อสุภะ ไม่งาม)

๒. เวทนา ๙ สุข ทุกข์ เฉย ดีใจ เศร้าใจ อามิสเจือด้วยกามคุณ นิรามิสไม่เจือด้วยกามคุณ อามิสสุขมทุกข์ นิรามิสสุขมทุกข์ (ทุกขตา ทุกข์)

๓. จิต ๑๖ มีราคะ ไม่มีราคะ มีโทสะ ไม่มีโทสะ มีโมหะ ไม่มีโมหะ ปรุง ไม่ปรุง มีฌาน ไม่มีฌาน จิตยิ่ง จิตหย่อน จิตตั้งมั่น จิตไม่ตั้งมั่น จิตพ้น จิตไม่พ้น (อนิจจตา ไม่เที่ยง)

๔. ธรรม ๕ ขันธ์ ๕ นิวรณ์ ๕ อายตนะ ๑๒ โพชฌงค์ ๗ อริยสัจ ๔ (อนัตตา ไม่มีตัวตน)

กาย เวทนา จิต ธรรม ทั้ง ๓๖ ประการเป็นที่ตั้ง ที่เกิดแห่งสติ ระลึกรู้ สติปัฏฐาน ๔ นี้เป็น**ทางตื่น** ทางช่วงชิงเวลาจากหมู่มารทั้ง ๕ ขันธมาร กิเลสมาร อภิสังขารมาร เทวบุตรมาร มัจจุมาร

บนเส้นทางตื่น จะทำเวลารู้ เกิด**ตื่นรู้** เกิดรู้เห็น รู้การเห็น เป็น**ญาณหยั่งรู้** รู้เห็น เย็นนิ่ง

เวลารู้ ก็มีสติรักษาตัวมันเอง รู้เห็น เป็นญาณทัสสนะ เย็นนิ่ง ดับเย็น เป็นนิพพาน

เวลารู้และเวลาที่ กาโล ฆสติ ภูตานิ สพฺพาเนว สหตฺตานัง เราต้องมากลืนกินเวลา ช่วงชิงเวลาจากมารเทอญ ผู้ที่กลืนกินเวลาได้คือผู้ที่ใช้ไฟเผาตัณหา ไฟคือญาณเผาตัณหาแห้งเหือด ย่อมเป็นผู้กลืนกินเวลา หรือ รักษาเวลามิให้พรากไปสู่เงื้อมมือของมาร

บนเส้นทางตื่น เวลารู้ย่อมมีสติรักษา สติมันโต สมาหิโตอันแน่นแฟ้นมั่นคงยิ่ง รู้อยู่ เห็นอยู่ รู้เห็น เย็นนิ่ง เป็นสติญาณ

เห็นรู้ ดับเย็น เป็นญาณสติ

รู้อยู่ เห็นอยู่ มีญาณหยั่งรู้คุ้มครองอยู่ เห็นด้วยวิปัสสนาญาณ ซึ่งฉลาดรู้ว่าไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตนเราเขาอะไร ไม่เที่ยง เป็นอนิจจัง แปรเปลี่ยนไป ทนอยู่ไม่ได้ เป็นญาณสติปัญญา

รู้ก่อนทำ ก่อนพูด ก่อนคิด คือสติ

รู้ขณะทำ ขณะพูด ขณะคิด คือสัมปชัญญะ

รู้ขณะทำ ขณะพูด ขณะคิด ว่าแค่เกิดขึ้นปรากฏ ตั้งอยู่ปรากฏ ดับลงปรากฏ คือปัญญา

ปัญญาที่ไม่ติดในคน สัตว์ สังขาร ตัวกู ของกู เป็นปัญญาวิมุตติ คุ้มครองฉลาดรอบรู้ทั้งปวง

สติ โลกสฺมิ ชาคโร สติเป็นธรรมเครื่องตื่นอยู่ในโลก

มีสติเจริญสมาธิ มีสมาธิรักษาตน ตนในที่นี้หมายถึงสมาธิ ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน เราเขาอะไรเลย แต่หมายถึงสมาธิที่ได้จากการมีสติ ๓๖ ในกาย เวทนา จิต ธรรม

ครูสอนทางจิต	ญาณ
ครูสอนทางกาย	ปัญญา
ครูสอนทางวจี	สติ

ทางพุทธ มีโดยย่อ ๓ ทาง ดังนี้

๑. ทางรู้	หมายเอา	อธิปัญญา
๒. ทางตื่น	หมายเอา	สติปัฏฐาน
๓. ทางเบิกบาน	หมายถึง	อริยญาณ

อธิปัญญา มี ๓ อย่าง รู้จริง รู้แจ้ง รู้วิเศษ

รู้จริง ๔ คือ รู้อริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

รู้แจ้ง ๔ คือ รู้อริยกิจ ๔ ปริญญา ปหานะ สัจฉิกรณะ ภาวนา

รู้วิเศษ ๓ คือ รู้อริยญาณ ๓ มีสัจจญาณ ๔ กิจจญาณ ๔ กตญาณ ๔

อริยญาณ ผลการกระทำ เป็นการตรวจสอบผลแห่งอริยบุคคล ๔ มีญาณ - หยั่งรู้ ปัญญา - รอบรู้ วิชชา - ฉลาดรู้ อโลกา - สว่างรู้

รู้ รักษาด้วยสติ ฉลาดคุ้มครองด้วยญาณ ปกป้องด้วยปัญญาวิมุตติ ใน ๑ สมอง ๒ จิตใจ ๓ วาจา ให้เจริญก้าวหน้า มีนิพพิทาเป็นเบื้องต้น สู่วิราคะ วิมุตติ วิสุทธิ สันติ และนิพพานเป็นที่สุด ☸

ขุมทรัพย์จากพระโอษฐ์

เต่าติดชนัก

ภิกษุทั้งหลาย ! ลาภสักการะ และเสียงเยินยอเป็นอันตรายที่ทารุณแสบเผ็ดหยาบคาย ต่อการบรรลุพระนิพพาน อันเป็นธรรมเกษมจากโยคะ ไม่มีธรรมอื่นยิ่งกว่า

ภิกษุทั้งหลาย ! เรื่องที่เคยมีมาแล้วแต่หนหลัง : มีเต่าพันธุ์เดียวกันจำนวนมากฝูงหนึ่ง อาศัยอยู่นมนานในห้วงน้ำลึกแห่งหนึ่ง ครั้งนั้นเต่าตัวหนึ่งได้เข้าไปหาเต่าอีกตัวหนึ่งถึงที่อยู่ แล้วพูดว่า

"พ่อเต่าเอ๋ย ! เจ้าอย่าได้ไปเที่ยวหากินทางถิ่นโน้นเลย"

ภิกษุทั้งหลาย ! เต่า (ตัวที่สอง) ก็ยังขึนไปทางถิ่นนั้น ชาวประมงได้แทงเต่าตัวนั้นด้วยชนัก กาลต่อมา เต่า (ตัวที่สอง) ได้เข้าไปหาเต่า (ตัวที่หนึ่ง) ถึงที่อยู่ เต่า (ตัวที่หนึ่ง) ได้เห็น (เต่าตัวที่สอง) มาแต่ไกล ครั้นเห็นจึงกล่าวทักว่า "พ่อเต่า ! เจ้าไม่ได้ไปเที่ยวหากินทางถิ่นโน้นไม่ใช่หรือ ?

"พ่อเต่า ! เราได้ไปมาเสียแล้ว"

"อย่างไร พ่อเต่า ! ก็เจ้าถูกแทงถูกตีมาบ้างไหม ?"

"พ่อเต่าเอ๋ย ! เราถูกแทงถูกตีเสียแล้ว นี่ เชือกสายชนัก ยังมีติดหลังเรามาด้วย"

"พ่อเต่าเอ๋ย ! สมน้ำหน้าแล้วที่ถูกแทง สมน้ำหน้าแล้วที่ถูกตี"

"พ่อเต่าเอ๋ย ! พ่อของเจ้า ปู่ของเจ้า ได้รับทุกข์ถึงความพินาศด้วยเชือกเส้นนี้เหมือนกัน เจ้าจงไปเสียเดี๋ยวนี้เถิด บัดนี้เจ้าไม่ใช่พวกของเราแล้ว"

ภิกษุทั้งหลาย ! คำว่า **"ชาวประมง" เป็นคำชื่อแทนคำว่า "มารผู้มีบาป" คำว่า "ชนัก" เป็นคำชื่อแทนคำว่า "ลาภสักการะ และ เสียงเยินยอ" คำว่า "เชือกด้าย" เป็นคำชื่อแทนคำว่า "นันทิราคะ" (ความกำหนัดยินดี เพราะเพลิน)**

ภิกษุทั้งหลาย ! ก็ภิกษุรูปใดรูปหนึ่งยังรู้สึกอร่อยติดใจในลาภสักการะและเสียงเยินยอที่เกิดขึ้น หรือดิ้นรนใคร่จะได้อยู่ : ภิกษุนี้ เราเรียกว่า ภิกษุผู้ได้รับทุกข์ถึงความพินาศด้วยชนัก แล้วแต่มารผู้มีบาป ใคร่จะทำประการใด

ภิกษุทั้งหลาย ! **ลาภสักการะ และ เสียงเยินยอเป็นอันตรายที่ทารุณแสบเผ็ดหยาบคายต่อการบรรลุพระนิพพานอันเป็นธรรมเกษมจากโยคะ ไม่มีธรรมอื่นยิ่งกว่า ด้วยอาการอย่างนี้ ;** เพราะฉะนั้น ในเรื่องนี้ พวกเธอทั้งหลายพึงสำเหนียกใจไว้ดังนี้ว่า "เราทั้งหลายจักไม่เยื่อใยในลาภสักการะและเสียงเยินยอที่เกิดขึ้นอนึ่ง ลาภสักการะและเสียงเยินยอที่เกิดขึ้นแล้วต้องไม่มาห่อหุ้มอยู่ที่จิตของเรา" ภิกษุทั้งหลาย ! พวกเธอทั้งหลาย พึงสำเหนียกใจไว้อย่างนี้แล

ผู้ชนะภัยห้าอย่าง

ภิกษุ ท.! ภัยในอนาคตเหล่านี้มีอยู่ ๕ ประการซึ่งภิกษุผู้มองเห็นอยู่ **ควรแท้ที่จะเป็นผู้ไม่ประมาทมีเพียรเผากิเลส มีตนส่งไปแล้วในการทำเช่นนั้นอยู่ตลอดไป เพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึงเพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุเพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้งเสียโดยเร็ว** ภัยในอนาคต ๕ ประการนั้นคือ

๑. ภิกษุในธรรมวินัยนี้ พิจารณาเห็นชัดแจ้งว่า "บัดนี้ เรายังหนุ่มยังเยาว์วัย ยังรุ่นคะนองมีผมยังดำสนิท ตั้งอยู่ในวัยกำลังเจริญคือปฐมวัย แต่จะมีสักคราวหนึ่งที่**ความแก่**จะมาถึงร่างกายนี้ ก็คนแก่ถูกความชราครอบงำแล้ว จะ**มนสิการ**ถึงคำสอนของท่านผู้รู้ทั้งหลายนั้นไม่ทำได้สะดวกเลย และจะเสพเสนาสนะอันเงียบสงัดซึ่งเป็นป่าชัฏ ก็ไม่ทำได้ง่ายๆ เลย ก่อนที่สิ่งอันไม่ต้องการไม่น่าใคร่ไม่น่าชอบใจ (คือความแก่) นั้นจะมาถึงเรา เราจะรีบทำความเพียรเพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึงเพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุ เพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้งเสียโดยเร็ว ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ถึงแล้วแม้จะแก่เฒ่าก็จักอยู่เป็นผาสุก" ดังนี้ ภิกษุ ท.! นี้เป็นอนาคตภัยข้อแรกอันภิกษุผู้มองเห็นควรแท้ที่จะเป็นผู้ไม่ประมาทมีเพียรเผากิเลสมีตนส่งไปแล้วในการทำเช่นนั้นอยู่ตลอดไป เพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึงเพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุเพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้งเสียโดยเร็ว

๒. ภิกษุพิจารณาเห็นชัดเจนว่า "บัดนี้เรามีอาพาธน้อยมีโรคน้อยมีไฟธาตุให้ความอบอุ่นสม่ำเสมอไม่เย็นนักไม่ร้อนนักพอปานกลางควรแก่การทำความเพียร แต่จะมีสักคราวหนึ่งที่**ความเจ็บไข้**จะมาถึงร่างกายนี้ ก็คนที่เจ็บไข้ถูกพยาธิครอบงำแล้ว จะ**มนสิการ**ถึงคำสอนของท่านผู้รู้ทั้งหลายนั้นไม่ทำได้สะดวกเลย และจะเสพเสนาสนะอันเงียบสงัดซึ่งเป็นป่าชัฏก็ไม่ทำได้ง่ายๆเลย ก่อนที่สิ่งอันไหนต้องการ ไม่น่าใคร่ไม่น่าชอบใจ **(คือความเจ็บไข้)** นั้นจะมาถึงเราเราจะรีบทำความเพียรเพื่อสิ่งที่ยังไม่ถึงเพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุเพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้งเสียโดยเร็ว ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ถึงแล้วแม้จะเจ็บไข้ก็จักอยู่เป็นผาสุก" ดังนี้ ภิกษุ ท. ! นี้เป็นอนาคตภัยข้อที่สองอันภิกษุผู้มองเห็น ควรแท้ที่จะเป็นผู้ไม่ประมาทมีเพียรเผากิเลสมีตนส่งไปแล้วในการทำเช่นนั้นอยู่ตลอดไป เพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุเพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้งเสียโดยเร็ว

๓. ภิกษุพิจารณาเห็นชัดแจ้งว่า "บัดนี้ข้าวกล้างามดีบิณฑะ(ก้อนข้าว) ได้ง่าย เป็นการสะดวกที่จะยังชีวิตให้เป็นไปด้วยความพยายามแสวงหาบิณฑบาต แต่จะมีสักคราวหนึ่งที่**ภิกษาหายาก** ข้าวกล้าเสียหาย บิณฑะหาได้ยาก ไม่เป็นการสะดวกที่จะยังมีชีวิตให้เป็นไปด้วยความพยายามแสวงหาบิณฑบาต เมื่อภิกษาหายาก ที่ใดภิกษาหาง่ายคนทั้งหลายก็อพยพกันไปที่นั่น เมื่อเป็นเช่นนั้นความอยู่คลุกคลีปะปนกันในหมู่คนก็จะมีขึ้นเมื่อมีการคลุกคลีปะปนกันในหมู่คนจะ**มนสิการ**ถึงคำสอนของท่านผู้รู้ทั้งหลายนั้น ไม่ทำได้สะดวกเลย และจะเสพเสนาสนะอันเงียบสงัดซึ่งเป็นป่าชัฏก็ไม่ทำได้ง่ายๆ เลย ก่อนที่สิ่งอันไม่ต้องการ ไม่น่าใคร่ไม่น่าชอบใจ (คือภิกษาหายาก) นั้นจะมาถึงเรา เราจะรีบทำความเพียรเพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึงเพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุเพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้งเสียโดยเร็วซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ถึงแล้วจักอยู่เป็นผาสุก แม้ในคราวที่เกิดทุพภิกขภัย" ดังนี้ ภิกษุ ท.! นี่เป็นอนาคตภัยข้อที่สามอันภิกษุผู้มองเห็นควรแท้ที่จะเป็นผู้ไม่ประมาทมีเพียรเผากิเลสมีตนส่งไปแล้วในการทำเช่นนั้นอยู่ตลอดไป เพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุเพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้งเสียโดยเร็ว

๔. ภิกษุพิจารณาเห็นชัดแจ้งว่า "บัดนี้คนทั้งหลายสมัครสมานชื่นบานต่อกันไม่วิวาทกันเข้ากันได้ดุจดั่งนมผสมกับน้ำมองแลกันด้วยสายตาแห่งคนที่รักใคร่กันเป็นอยู่ แต่จะมีสักคราวหนึ่งที่**ภัยคือโจรป่ากำเริบ** ชาวชนบทผู้ขึ้นอยู่ในอาณาจักรแตกกระจัดกระจายแยกย้ายกันไป เมื่อมีภัยเช่นนี้ที่ใดปลอดภัย คนทั้งหลายก็อพยพกันไปที่นั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นความอยู่คลุกคลีปะปนกันในหมู่คนก็จะมีขึ้น เมื่อมีการอยู่คลุกคลีปะปนกันในหมู่คนจะ**มนสิการ**ถึงคำสอนของท่านผู้รู้ทั้งหลายนั้นไม่ทำได้สะดวกเลย และจะเสพเสนาสนะอันเงียบสงัดซึ่งเป็นป่าชัฏ ก็ไม่ทำได้ง่ายๆ เลย ก่อนที่สิ่งอันไม่ต้องการไม่น่าใคร่ไม่น่าชอบใจ(คือโจรภัย) นั้นจะมาถึงเรา เราจะรีบทำความเพียรเพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึงเพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุ เพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำแจ้งเสียโดยเร็วซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ถึงแล้วจักอยู่เป็นผาสุกแม้ในคราวที่เกิดโจรภัย" ดังนี้ ภิกษุ ท.! นี่เป็นอนาคตภัยข้อที่สี่ อันภิกษุผู้มองเห็นควรแท้ที่จะเป็นผู้ไม่ประมาท มีเพียรเผากิเลส มีตนส่งไปแล้วในการทำเช่นนั้นอยู่ตลอดไป เพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึงเพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุ เพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้งเสียโดยเร็ว

๕. ภิกษุพิจารณาเห็นชัดแจ้งว่า "บัดนี้ สงฆ์สามัคคีปรองดองกัน ไม่วิวาทกัน มีอุเทส เดียวกันอยู่เป็นผาสุก แต่จะมีสักคราวหนึ่งที่สงฆ์แตกกัน เมื่อสงฆ์แตกกันแล้วจะ**มนสิการ**ถึงคำสอนของท่านผู้รู้ทั้งหลายนั้นไม่ทำได้สะดวกเลย และจะเสพเสนาสนะอันเงียบสงัดซึ่งเป็นป่าชัฏ ก็ไม่ทำได้ง่ายๆ เลย ก่อนที่สิ่งอันไม่ต้องการไม่น่าใคร่ไม่น่าชอบใจ **(คือสงฆ์แตกกัน)** นั้นจะมาถึงเรา เราจะรีบทำความเพียรเพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุ เพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้งเสียโดยเร็ว ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ถึงแล้วจักอยู่เป็นผาสุก แม้ในคราวเมื่อสงฆ์แตกกัน" ดังนี้ ภิกษุ ท.! นี้เป็นอนาคตภัยข้อที่ห้า อันภิกษุผู้มองเห็น ควรแท้ที่จะเป็นผู้ไม่ประมาท มีเพียรเผากิเลส มีตนส่งไปแล้วในการทำเช่นนั้นอยู่ตลอดไป เพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุ เพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้งเสียโดยเร็ว

ภิกษุ ท. ! ภัยในอนาคต ๕ ประการเหล่านี้แล ซึ่งภิกษุผู้มองเห็นอยู่ ควรแท้ที่จะเป็นผู้ไม่ประมาทมีเพียรเผากิเลสมีตนส่งไปแล้วในการทำเช่นนั้นอยู่ตลอดไป เพื่อถึงสิ่งที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุสิ่งที่ยังไม่บรรลุ เพื่อทำให้แจ้งสิ่งที่ยังไม่ทำให้แจ้งเสียโดยเร็ว

น้ำบึง น้ำคลอง
ยังเป็นรองน้ำใจ
น้ำที่ไหนๆ
สู้น้ำใจไม่ได้

น้ำบึง น้ำคลอง
ใสขุ่นประจำ ไม่เหมือนน้ำรสธรรม

ยังเป็นรองน้ำใจ
ขึ้นๆ ลงๆ ไม่คงที่ตามมุ่งหวัง

น้ำที่ไหนๆ
มองใส ดูขุ่น ไม่มีสมบูรณ์อะไรนัก

สู้น้ำใจมิได้
ส่วนน้ำใจ มีอภัยไว้ตลอดเวลา

*ภาพเขียน และข้อธรรมะ จากอาคารอริยภูมิ

เพื่อนที่ใกล้ชิด
คือ จิตที่ฝึกดีแล้ว

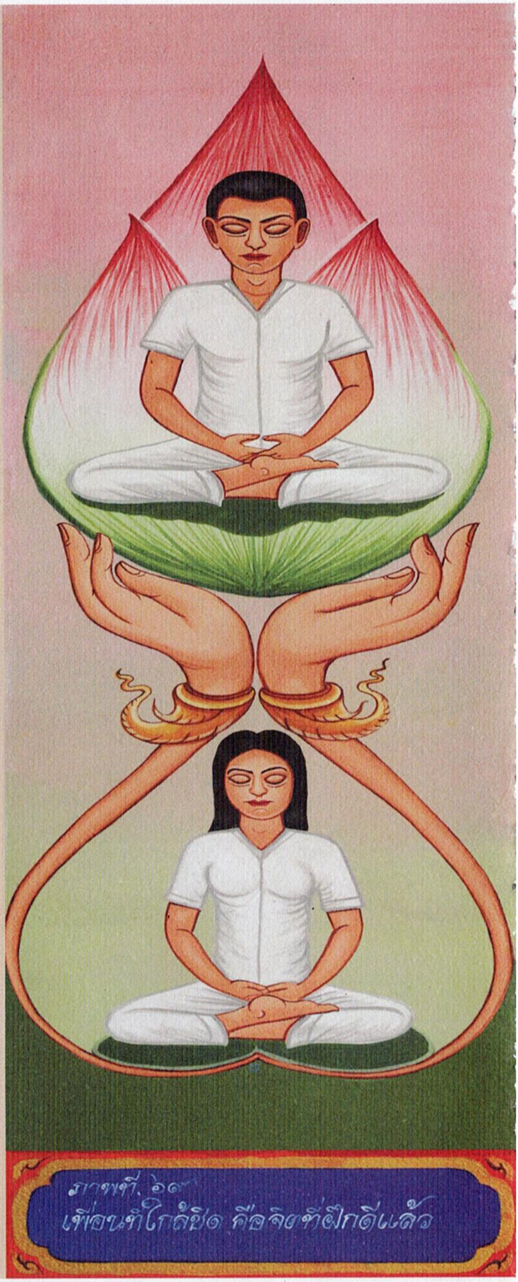
จิตที่ฝึกดีแล้ว **นิ่ง**

จิตที่ฝึกดีแล้ว **สงบ**

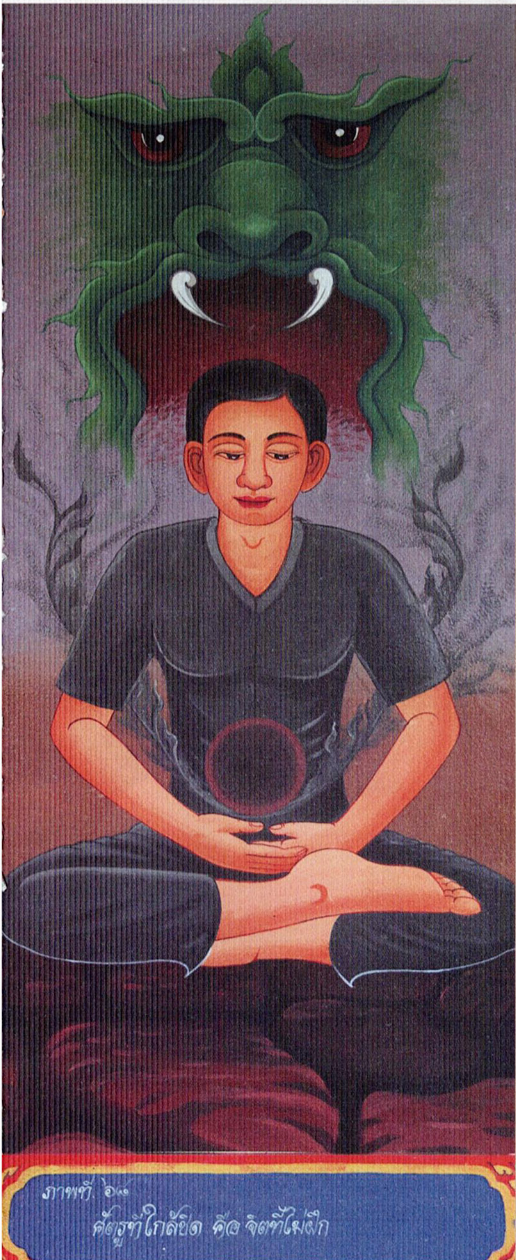
จิตที่ฝึกดีแล้ว **เย็น**

จิตที่ฝึกดีแล้ว **ว่าง**

จิตที่ฝึกดีแล้ว **สบาย**

*ภาพเขียน และข้อธรรมะ จากอาคารอริยภูมิ

ศัตรูที่ใกล้ชิด
คือจิตที่ไม่ฝึก

ศัตรูใจ	คือ	เห็นผิด
ศัตรูจิต	คือ	โมโห
ศัตรูมโน	คือ	มลทิน
ศัตรูวิญญาณ	คือ	ตัณหา
ศัตรู กายา	คือ	กามคุณ

*ภาพเขียน และข้อธรรมะ จากอาคารอริยภูมิ

สมเด็จพระชินศรีมุนีธรรมนำเปิดโลกธาตุ

ธ ร ร ม โ อ ว า ท

อย่าเปิดโอกาสแก่มาร

โดย พระราชสิทธาจารย์ วิ., ดร. (หลวงปู่ทองใบ ปภัสสโร)

วันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ.๒๕๖๔

เวลาเป็นของมีค่า ไม่มีอะไรมีค่ายิ่งกว่าเวลา แม้แต่เวลาหายใจก็ต้องมีเวลา พุทธะผู้กลืนเวลาสำเร็จแล้วเพราะท่านรู้เวลาหายใจ เวลาจึงมีคุณค่ายิ่งกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง จุดเด่นอยู่ที่เราทำเวลาให้เกิดภัยกายใจให้เกิดทุกข์ เวลาที่มีคุณค่ายิ่งกว่าทุกสิ่งทุกอย่างคือเวลาที่มีสติ นอกจากนั้นขาดเวลา ตถาคต ท่านทำเวลาให้ทันกับเวลา ถ้าไม่ทันเวลามันจะเป็นเวร เขาจึงเอาเวรกรรมเข้ามาอยู่รักษาเวลา มาเข้าเวรเข้ากรรมแล้วก็ทำเวลา เราน่ะไม่มีเวรมีกรรมอะไรแต่ไม่รู้จักเวลา มันเลยพรากประโยชน์ไป **ประโยชน์อยู่กับเวลานี้เหนือศาสนา เหนือชีวิต เหนือความรักความชัง เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง *มาโรกาสัง ละภันตุมา อย่าปล่อยโอกาสและเวลาให้แก่มารเทอญ***

ถ้าเราปิดหูก็จะได้ยิน ถ้าเราปิดตาก็จะได้เห็น เพราะว่ามันไม่มีที่ปิด *มาโรกาสัง ละภันตุมา* อย่าให้โอกาสแก่มารเทอญ ถ้าเราปล่อยเวลาให้แก่มารมันก็เป็นวัฏสงสาร เราจึงเวียนว่ายตายเกิดมารับใช้เป็นทาส ผู้เจริญธรรมจึงกล่าวไว้ว่า *มาโรกาสัง ละภันตุมา* อย่าให้โอกาสพรากไปเป็นของมารเลยยามไหนก็ตาม เพราะเขามีเวลามาก มาร อายุของเขาได้ ๑๖,๐๐๐ ปีทิพย์ ๑๖,๐๐๐ ปีทิพย์ของมารเราจะขี้ผงอะไร ทำไมจึงให้โอกาสเขาหมด โง่หรือฉลาดล่ะ เกิดมายังไม่ถึงน้ำลายพ้นลิ้น ตายแล้ว ทำไมเราจึงไปเชื่อตั้งแต่สิ่งที่ทำลายเวลาเรา เป็นของผลิตไม่ได้เพียงแค่รักษาเวลา เราต้องรักษาเวลาจะมาผลิตเวลาไม่ได้ เวลาเขามีเต็มร้อยอยู่แล้วจงรักษาเวลา **กาโลฆะสะติ ภูตานิ สัพพาเนวะ สะหัตตะนา จงรักษาเวลาถ้ามิฉะนั้นเวลาจะผ่านไปเปล่า ไร้สาระ** เหมือนน้ำไหลจากยอดเขาไปถึงมหาสมุทร

ฟังให้มันรู้เรื่องกันวันนี้ เราปล่อยเวลามาจนเข้าเดือนที่สามแล้ว มีแต่โอกาสของมารเอาไปเราไม่ได้แม้แต่เสี้ยววินาทีเดียว ที่เราจะได้เวลามาจากมารบ้างก็มีแต่เวลาที่เราสัมผัสกับนิพพานเท่านั้น **ความไม่ประมาทมันไม่มีภัยมันเป็นนิพพาน แต่ความประมาทมันเป็นภัยมันเป็นของมาร ผู้เห็นภัยในความประมาทไม่ยินดีในความประมาทสามารถกินกาลเวลาได้** ผู้นั้นแหละชื่อว่าเป็นผู้ได้โอกาสไม่ใช่ด้อยโอกาส เขาเรียกว่าได้โอกาส แต่เราอยู่กันแบบด้อยโอกาสเราจึงจน จนแต้มเขาเพราะมันด้อย ด้อยกว่าเขา ตถาคตประสูติ ตรัสรู้ ปรินิพพาน ท่านได้แต้มได้คลองแชมป์เพราะอะไร เพราะพระองค์ตั้งสติ เราจะไม่ยินร้ายเราจะไม่ยินดีกับผู้ชนะกับผู้แพ้เพราะเรายังมีโอกาสอยู่ ผู้แพ้ยังมีปมด้อยผู้ชนะยังมีปมเขื่องอยู่เพราะว่ามันประมาท มันไม่รักษาเวลา

เวลาที่เราควรรักษายิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่งทุกอย่างคือ เวลารู้ ถ้าหลงเป็นของเขา ถ้ารู้เป็นของเรา **รู้อะไรที่ยิ่งใหญ่กว่าชีวิตชีวากว่าคนสัตว์สังขาร รู้ลม** รู้ลมอันแสนสะอาด มันเป็นธรรมชาติเพราะเราเกิดขึ้นมาอาศัยลมตั้งแต่วันแรกถึงวันเผา ถ้าลมเกิดเราก็เบา ถ้าลมดับเราก็เผากันไป เสียงที่เราได้ยินมันก็มีแต่ลม ถ้าไม่มีลมมันจะมาร้องไม่ได้ มันจะสิ้นไปเลย เราที่ยังแสดงอยู่เดี๋ยวนี้ก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้น

การรักษา การตั้งสติ การรู้ เราจงถือว่า จงทำเวลารู้นี้ให้เป็นครูตน เวลารู้นี้มันเป็นครูตนได้ ทั้งหมดเนื้อทั้งหมดตัวถ้าเราไม่มีครูดีอินทรีย์ของเราก็จะเสื่อมทรุดไปเป็นฝักฝ่ายของมารทันที

ตถาคตก่อนจะหยั่งพระองค์ลงสู่วงการต่อสู้กับการเวลา กาโลฆะสะติ ภูตานิสัพพาเนวะ สะหัตตะนา เราจงมากินกาลเวลาช่วงชิงจากมารเถิด **รู้อยู่เห็นอยู่แต่ถ้ายังต่อสู้ไม่เป็นไม่เย็นนิ่ง เธอก็แพ้อยู่นั่นแหละ แพ้กาลเวลา** เพราะอะไรไม่ใช่ประมาทหรอก **แพ้เพราะมิจฉาทิฐิว่าเวลาเป็นของเรา เรายังมีเวลา** เช้าก็ของเราเย็นก็ของเรา เที่ยงก็ของเรา มันประมาทมันมีมิจฉาทิฐิ ความประมาทเลยกลายเป็นลืมลืมตนมั่วลืมตัวเขลาเป็นตัวหายนะวิบัติของชีวิต ที่สุดของน้ำคือมหาสมุทร ที่สุดของชีวิตคือนิพพาน ที่สุดของญาณคือวิมุตติตกหล่นไป เพราะพวกท่านสำคัญตัวก็ไม่ใช่สำคัญตนก็ไม่ใช่ แต่ไปประมาทเวลาไปดูหมิ่นเวลา ไม่รู้ว่าเจ้าของเหมือนกับฟองน้ำฟองสบู่ ไม่รู้เลย เพราะเมามิจฉาทิฐิกับมานะ ยังไม่มีตาดวงไหนไม่เคยเห็นคนตายไม่มี แต่ท่านไม่สามารถจะรักษาอินทรีย์ให้มีเวลาต่อสู้ได้ การตรัสรู้มันอยู่ตรงนี้

อาจารย์พุทธทาสกล่าวว่า **การตรัสรู้คือรู้ตัวสูเอง ก็หมายความว่ามีตาดูรู้เวลามันผ่านไป** วินาทีนาทีชั่วโมงมันผ่านไปที่เขาทำไว้ แต่ตถาคตรู้ลึกกว่านั้นลึกจนไม่มีข้อเปรียบ **อดีตที่ผ่านมา อนาคตที่ยังไม่มา แม้ปัจจุบันที่สัมผัสอยู่ท่านรู้แจ้งรู้แจ้งจบ รู้แจ้งจิต รู้จริงรู้จัง** เท่านั้นยังเป็นที่พึ่งของสัตว์นรกยังไม่ทั่วเพราะสัตว์นรกมันมีกรรมมากกว่า มันเลยพึ่งไม่ได้มันต้องร้อนรน บางทีพรหมก็อยู่ในฝักเกินไปก็ช่วยไม่ได้ แต่พระองค์ก็ทำเวลาที่ผ่านไปให้สว่าง ให้รู้ให้เห็น ให้เย็นให้นิ่ง เมตตาของพระองค์จึงทำให้เป็นบารมี ๑๐ สร้างนิพพานจนเกิดญาณหลุดพ้น เมื่อเรารู้อย่างนี้เพียงแค่นั่งอยู่นี่ ถ้าเรายินดีไปกระสับกระส่ายไปที่อื่น ไม่รู้ว่าเดี๋ยวนี้กำลังนั่งอยู่กำลังฟังอยู่ แค่นี้ก็ทิ้งโอกาสเวลาไปเลยไปเป็นของมารหมด

เวลาที่มารแพ้ก็คือตั้งสติอยู่ อยู่ด้วยสติ รู้อยู่เห็นอยู่ นิพพานจึงไม่ว่างออกจากคำว่าเวลา เวลาที่ไม่มีนิพพานนั้นไม่มี นิพพานตั้งอยู่อย่างไรสติก็ระลึกรู้

ระลึกอยู่ที่นั่นแหละ เป็นพุทธานุสติจนถึงอานาปานสติ สติ ๑๐ มารจึงเข้ามาแทรกยาก มารมันจะเข้ามาเวลาเราเผลอปล่อยเวลาที่มีอยู่ให้แก่มาร *มาโรกาสัง ละภันตุมา* มารมันจะแว่บเข้ามา **หายใจเข้าหายใจออก ถ้าเราไม่รู้เห็น ถ้าเราไม่เห็นรู้ มารจะเป็นครูของเธอเลย เธอจะเกิดศัตรูทั้งสามขึ้นมา โกรธ หิว หลง ทันที สามารถจะทำสมาธิให้แตกพ่ายไปเลย** มารมันยึดไปหมดโต๋ๆ เต๋ๆ อย่างพวกเราที่ไม่รู้เวลานี่มันเป็นขี้ข้าของมารหมดแล้ว มันเป็นขันธมาร เป็นกิเลสมาร เป็นอภิสังขารมารหมดเลย เวลาเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่เหลือเศษไว้เลย พวกเราจึงเศร้าจึงโศกจึงสลดเพราะเราไม่มีเวลาเป็นของตนเลยเป็นแต่ของมาร เป็นของขันธมาร กิเลสมาร อภิสังขารมาร ขนาดไปมัวเมากับบุญยังเป็นอภิสังขารมาร ไปเมาอยู่ในฌานก็ยังเป็นอภิสังขารมาร **บุญบาปฌานมันยังเป็นขี้ข้าของมารอยู่** พรหมชั้นสุดท้าย เนวสัญญานาสัญญาก็ยังเป็นขี้ข้าของมารอยู่ **มีชั้นเดียวที่มารไม่กล้าชกกล้าต่อยกล้าล่วงคือขณะที่ตั้งสติอยู่ ตั้งอยู่ในกาย ตั้งอยู่ในเวทนา ตั้งอยู่ในจิต ตั้งอยู่ในธรรม**

สติที่ตั้ง รักขะมะโน สะโตรักเข เพราะเขาตั้งอยู่ด้วยมารดา สติเป็นมารดา สติคือแม่ ปัญญาคือพ่อ คนไหนมีแม่ที่ดีคือสติคนนั้นจะพ่ายแพ้น้อย เรียกว่าคนนั้นมีตุ่มตอที่จะได้เป็นพุทธะอย่างสูงยิ่ง อย่างกลางก็เป็นปัจเจก อย่างสุดท้ายก็เป็นพระอรหันต์ ไม่ใช่มาเป็นวัวเป็นควายเป็นคนสัตว์สังขารตามที่โลกเขาเพ่นพ่านอยู่ไม่ใช่ เวลาที่ตั้งสติอยู่ รักขะมะโน สะโตรักเข มันมีจุดเด่นอยู่ข้อเดียวสติที่ตั้ง ข้อที่เด่นอันเป็นสติถูกต้องเป็นมหาสติคือ เขารู้อยู่ เขาไม่รู้เพ่นพ่าน เขาไม่รู้ปล่อยให้โอกาสมาร เขารู้อยู่เขาเห็นอยู่ว่าเขาระลึกอะไร เขาระลึกยามไหน ไม่ปล่อยเวลาให้เสียไป เพราะฉะนั้นแม่ที่ดีต้องรักษาบุตรที่ดี สตินี้รักษากายกับใจ **รักขะมะโน สะโตรักเข**

เธอรักษากายกับใจด้วยสติ ไม่ต้องลงทุนไม่ต้องขอร้อง ไม่ต้องจ่ายค่าสินสอดสินเบี้ย ไม่ต้องเลี้ยงไม่ต้องจ่ายอะไรคือสติ เขาจะไม่หลับไม่นอนไม่กินไม่พูดไม่อะไรนี่คือสติ เขามีคุณภาพที่เหนือมารได้ **มารทุกชนิดทุกประเภทถ้าสติเขาอยู่ที่ไหนแล้ว พวกนั้นต้องพ่ายแพ้** การตรัสรู้ของศาสดาจึงเกิดขึ้น ข้าพเจ้าที่นั่งยืนเดินอยู่นี่ก็เหมือนกัน เราจะไม่ต้องตลบอบอวลปล่อยโอกาสให้แก่มาร คุณภาพของชีวิตเป็นนิพพาน คุณภาพของเวลาอันเป็นสตินี้ไม่ใช่นิพพานแต่ให้โลกทั้งหมื่นโลกธาตุ ฟังแล้วให้รู้เรื่องกัน **หายใจเข้าออกนี่อย่าให้โอกาสแก่มาร ถ้าพวกท่านปล่อยให้มารบ่อยๆ ซ้ำๆ ซากๆ มันจะเกิดกิเลสวัฏฏะ กรรมวัฏฏะ วิปากวัฏฏะ ตัณหาวัฏฏะไป** พวกท่านจะวิ่งตามกิเลสวิ่งตามกรรมวิ่งตามวิบากวิ่งตามตัณหาไปเลย ไปเข้ากลุ่มมารหมดเลย ลองเปิดหงายให้รู้จุดบ้าง เปิดหงายให้ถูกจุด เดี๋ยวจะบอกให้

การเปิดสติไม่ใช่มีที่ไม่ใช่มีทาง ไม่มีเวลา ตถาคตจึงได้กล่าวเป็นภาษิตภาษาว่า รักขะมะโน สะโตรักเข ขึ้นชื่อว่าสติแล้ว จุติลงมาครั้งแรก ผู้มีสติจะเข้าสู่ครรภ์ต้องมีสติ เช็คดูมารดาหลับหรือตื่น ต้องรู้ทันทีว่าถ้ามารดาตื่นเราจึงจะเข้า เราจึงจะสมบูรณ์ ถ้าเวลาหลับอยู่ไปเข้ายามหลับก็เป็นของมารเหมือนเดิม เหมือนวัวเหมือนควายเหมือนเดิม เหมือนเปรตเป้าโพงผีเหมือนเดิม อย่างข้าพเจ้าทำไมยอมสละเสียเวลาอย่างอื่นหมดมารักษากำหนดเมื่อเวลาเราหลับเราตื่น หลับมันเสียดีกรี ถ้าตื่นมันมีแต่ดีกรี ดีกรีคือกิเลสนั่นแหละ ถ้าตื่นขึ้นมาก็สิ้นตัณหาไป เขาจึงเรียกว่าผู้มีบุญและสติ

ฟังให้ชัดเจนว่าเมื่อสติที่มันก่อเรื่องตั้งแต่ครั้งแรก เมื่อเราตื่นให้แม่เป็นสายโยงสายใย ไปรอนั่ง แม่หลับสนิทนิ่งแนบแน่น เราก็นั่งรออยู่นั่น เมื่อเวลาตื่นขึ้นมาสุตตะปิยะโสตา หลับแต่ตื่น เมื่อแม่ได้ตื่นทางจิต ยังไม่เปิดตา ตื่นทางจิต เท่านั้นแหละพระองค์ท่านจะเข้าไปทันทีหายตัวเข้าไป **ไม่มีตัวตนอะไรที่จะเป็นคนสัตว์สังขารเป็นแต่สติ สติตัวนี้จึงเรียกว่าเป็น สะติมันโต ถึงพร้อมด้วยพลังที่จะถีบตัวออกจากมุมมืดอันเป็นโมหะมารได้** ท่านเข้าไป เมื่อเข้าไปแม่ก็ยังเห็นลูกทันที โอ! บัดนี้เราตื่นแล้ว รู้ว่าฉันจะตั้งครรภ์จึงมาลูบท้องบ่อยๆ อยู่นั่น ถึงขนาดนั้นยิ้มเต็มแก้ม

นี่พวกเราทุกวันนี้มันไม่สร้างลูกแต่มันสร้างมาร ออกมามันเลยชนกันฆ่ากัน มารเขาไม่ชนไม่ฆ่ากันหรอก **มารคือพวกทำลายความดีเผาผลาญ การตรัสรู้ไม่ขึ้น บรรลุไม่มี สำเร็จไม่พร้อม หลุดพ้นหายไปเพราะมาร** พูดได้อวดได้แต่ว่ามันเป็นของมาร มันเข้าข้างเขาหมดเลย พวกโต๋ๆ เต๋ๆ อยู่นี่มีแต่สาวกของมารทั้งนั้น อย่าไปนึกว่าเจ้าของอยู่นอกกำแพงเขาเลย อยู่ในพิกัดสังกัดเขาหมด

เรารู้กันอย่างนี้แล้ว **การตั้งสติเป็นของง่ายเมื่อเราพร้อมด้วยสัทธา ความเพียร ปัญญา สติ สมาธิ** การจะตั้งสติที่เป็นมูลฐานพาตรัสรู้ ต้องตั้งไว้ที่สัทธา เชื่อมั่นว่า เราเรียนธรรม ศึกษาธรรม ภาวนาธรรม ปฏิบัติธรรมต้องมีผลแน่ เชื่อมั่นมีผลแน่ ทำพูดคิดอะไรต้องเป็นอันนั้น พอมีผลแน่แล้วก็ตั้ง **การตั้งสตินี้มันจำเป็นอยู่ มันต้องพึ่งกาย เราต้องตั้งที่กาย *กาเยกายานุปัสสี วิหะระติ อาตาปีสัมปะชาโน สะติมา วิเนยยะโลเก อะภิชฌาโทมะนัสสัง* ต้องพึ่งกาย ให้มันแน่นก่อนที่ลม กายคือลมให้ตั้งให้มันแน่น ยาวรู้ สั้นเห็น รู้เห็นต่อไปก็เย็นนิ่ง พอเรารู้เห็นมันเย็นนิ่ง เพราะอะไร เพราะมันเกิดสมาธิ สติมาตั้งที่สัทธานี้มันจะเกิดความเพียรปัญญาสมาธิ เร็วไว** เหมือนกับเราปลูกต้นไม้ใส่ดินดีรักษาดี พอถึงพร้อมอย่างนี้แล้ว บัดนี้ อย่าปล่อยโอกาสให้แก่มาร อย่าเป็นบ้าเป็นมารกับเขา เสียสละให้เขาหมด

เรามาตั้งกำหนดว่า เชื่อมั่นว่าลมนี้เป็นที่อยู่ของพระตถาคต เป็นที่อยู่ของพระอรหันต์ เป็นที่อยู่ของพระปัจเจก เป็นที่อยู่ของพระเสขะ ทุกๆ พระองค์ตั้งแต่อดีตมาถึงปัจจุบันจนถึงอนาคต **อานาปานัสติสมาธิจึงเป็นเดิมพันของการตัดวัฏฏะ โอกาสมารมันสร้างวัฏสงสาร แต่ถ้าโอกาสสติมันตัดวัฏสงสารคือมาร การตรัสรู้ บรรลุ สำเร็จ หลุดพ้น อยู่ตรงนี้**

เพราะฉะนั้นกาย ๖ กองนี้ ถ้าใครสามารถทำด้วยศรัทธา ด้วยความเพียร ด้วยปัญญา ด้วยสติสมาธิแล้ว ไม่นานนักอย่างงมงายที่สุดก็ ๗ ปี รองลงมาก็ ๗ เดือน ผู้เป็นอุคฆฏิตัญญูบุคคลก็ ๗ วัน ถ้าบุคคลที่เหนือโลกกว่าบุคคลทั้ง ๔ ผู้ตรัสรู้ง่ายอันเป็นสัพพัญญูไม่ถึงเสี้ยวนาทีก็บรรลุ อย่างสังกิจจะสามเณรไม่ถึงเสี้ยวนาทีได้เป็นพระอรหันต์

๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ๗ วินาที ถ้าผู้มีหยาบๆ ตั้งไว้หยาบก็เป็นพระอนาคามี ถ้าเป็นผู้ตั้งไว้ดีๆ เข้ายาวรู้ ออกยาวรู้ เข้าสั้นรู้ ออกสั้นรู้ จนชำนาญเป็นวสี ผู้นั้นถึงจะมีกิเลสหนาอยู่บ้างก็ไม่กลับมาเกิดอีก ต้องไปเป็นพระอนาคามีถ้าไม่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นพระอรหันต์ในปัจจุบันตัดการเกิดการตายของพระทุกอย่าง พระอินทร์พระพรหมพระยมพระยักษ์ก็ตัดไปหมด เหลือตั้งแต่คำว่าอรหัต อรหังหรืออรหัตเท่านั้น อรหังแปลว่าผู้ไกลจากกิเลส อรหัตแปลว่าหักเสีย ซึ่งกงกรรมอันเป็นกิเลสกรรมวิบาก

เสียงกระซิบเหล่านี้ แล้วท่านจะไปเสพตั้งแต่โอกาสให้มารทำไม เพ้อเจ้อทำไมวิเศษวิโสอะไรมาร ทำไมจึงเปิดโอกาสให้เขา เกิดมาเพื่อบูชาเขาเช่นนั้นหรือ กายของเราจิตของเรา ทำไมเราจึงไปเหมารอบให้เขาหมด ให้เขาเขกกบาล อุตริอะไร **เวลาที่มันผ่านไปหมดไปมันเอากลับย้อนมาไม่ได้ ไม่มีเวลาที่จะย้อนกลับมา มันสั้นรวดเร็วมันสิ้นไปฉิบหายไป** ดีดนิ้วมือหนึ่งมันยังช้ากว่า ความสิ้นไปฉิบหายไปมันเร็วกว่านั้น เราจึงเสียดายพวกท่านว่าความประมาทเลินเล่อชอบเผลอชอบเอาตัวไปมอบให้มาร ขันธมารก็ว่าของเรามันเป็นมาร กิเลสมารก็ของเรามันก็เป็นกิเลส ธาตุแท้ๆ ก็หาว่าธาตุเจ้าของ มันก็เป็นมาร ทุกสิ่งทุกอย่างมาร ๕

เขาครอบงำหมดแล้ว เจ้าของยังแบไต๋ให้เขาบริการบริกรรมอยู่จนไม่มีเวลาที่เขาจะว่าง ออกมาบริการพวกงมงายอื่นในโลก มันไม่มีสติถึงขนาดนั้น มันมีแต่บาปกับตัณหา

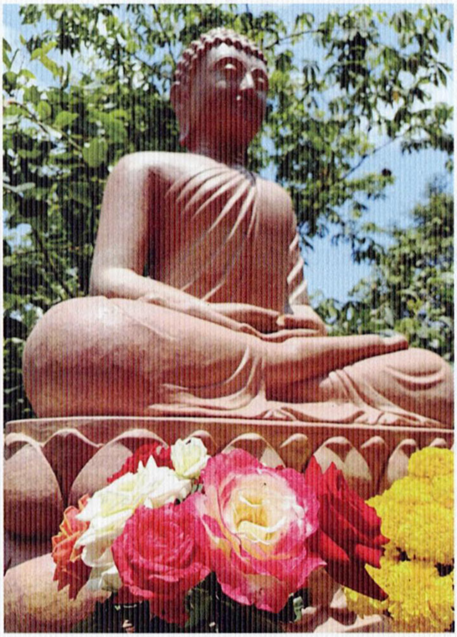
มาต่อกับข้าพเจ้ามารองกับข้าพเจ้าอะไร เพราะข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ์ เราเปิดแล้ว เราหงายแล้ว เราบอกจุดแล้ว ได้แค่นี้ จะทำเกินนี้ไปไม่มี ตถาคตก็เหมือนกัน แม้แต่ไปบอกแม่อยู่บนสวรรค์ก็ได้แค่นั้น ได้แค่บอกตอบบุญแทนคุณให้ อันนี้เราก็เห็นประโยชน์แก่พวกท่านว่า **ถ้าท่านยังไม่ปิดฉากมาตั้งสติในเวลาที่เราตื่นจากหลับได้แล้ว ท่านก็เสียเวลาไปเป็นโอกาสของมารไป** มัจจุมารกับเทวปุตมารมันจ้องมันจอบมันจับเราอยู่ทุกขณะจิต โลโภ ธัมมานัง ปะริปันโถ ความโลภมันเป็นของประกาศิตของมาร นัตถิ โทสะสะโม อัคคิ มัดผูกจิตใจกายวาจาด้วยโทสะเผา ก็เป็นของมาร นัตถิ โมหะสะมัง ชาลัง ความหลงที่มันเป็นบ่วงมัดคอมัดศอกมัดขาก็เป็นของมาร ลากพวกเราไป ไม่ได้ลากมาทางหัวแต่มันดึงขาไปหน้าเลย เอาหัวตามหลังไป มันลากไป อารมณ์กำหนัด อารมณ์ขัดเคือง อารมณ์หลง อารมณ์มัวเมา มันลากขาไป เพราะฉะนั้นพวกเรามันจึงชวนทะเลาะก่อวิวาทกัน เพราะว่ามันถูกเขาลากขาไปเอาหัวไปตามหลัง แล้วแต่มันจะบัญญัติบริการบริหารประการใด ถ้าไปอยู่กับขันธ์มันก็เป็นกองทุกข์ ถ้าไปอยู่กับกิเลสมันก็เป็นกองกรรม ถ้าไปอยู่กับบุญกับบาปมันก็หลงใหลว่าเป็นเทพเป็นพรหมเป็นโน้นเป็นนี้ **สามประการแค่นี้ ขันธมาร กิเลสมาร อภิสังขารมาร มันกลืนโลกหมดทุกโลกในหมื่นโลกธาตุ ส่วนมัจจุราช มัจจุมารกับเทวปุตมารไม่ต้องพูดหรอก มันเป็นของเขา** เทวปุตมารก็ไปอยู่ตามชั้นทั้งหก ส่วนมัจจุราชไม่มีชั้น นับตั้งแต่ภวัคพรหมมาจนถึงยมบาล

เราจึงมาปล่อยเปิดให้พวกท่านเกิดขึ้นมามีดวงตาใสมีดวงจิตไวตั้งสติไว้ให้ตนเป็นนาย อย่าเป็นทาสของมารอีกต่อไป คนเป็นนายสบายดีกว่าบ่าว สติที่เราตั้งไว้ดีแล้วนี้ตถาคตไม่ได้พรรณนาอะไรเลย วิเศษที่สุดการเกิดขึ้นมานี้คือสติกับสัมปชัญญะเป็นมารดาเป็นบิดาอุปการะให้เราไม่ตกต่ำโทโสโมโหหายหมด แม้เนื้อแม้ตัวที่มีอยู่ยังหาย หายตัวหมดชั่วหายตนหมดบาป ยังหายไปเลย อยู่ตั้งแต่ลมเข้าลมออก การทำพูดคิดอะไรก็มีแต่สติคุ้มครอง ***รักขะมะโน สะโตรักเข ก่อนทำ***

ก่อนพูดก่อนคิดก็มอบให้สติ ขณะทำขณะพูดขณะคิดก็มอบให้สัมปชัญญะ เรียกว่าธรรมที่มีอุปการะ มารจะเข้ามาครองไม่ได้ ลองฟิตซ้อมตัวเองดูสิถ้าไม่เชื่อข้าพเจ้า แล้วท่านจะรู้หรอก

โลกนี้มันมีหิริโอตัปปะ มันจึงน่าอยู่ มันเป็นธรรมโลกบาล ไม่จำกัดพิกัดธรรมโลกบาลถ้ามันทำให้สมบูรณ์พูนผล **ธรรมโลกบาลคือหิริโอตัปปะ** เป็นข้อมูลที่เปิดจิตให้เกิดกุศลดับอกุศลไป ลองฝึกซ้อมเลยจากขณะนี้ไป อย่าเอาพฤติกรรมของมารมาเบิกดวงตาของท่านดวงใจของท่านอีก อย่าเอาเขามาบีบตาบีบหูบีบกายบีบใจของท่าน ท่านเชื่อไหมว่าโลกนี้ **อายตนะนิพพานภายใน ๖ ภายนอก ๖ ถ้าไม่ให้ตกเป็นของมารมันจะเป็นของนิพพานทันที แหม่! เกิดมาชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย การเกิดใหม่ไม่มี ตาหูจมูกลิ้นกายใจเป็นสติก่อน ขณะรู้เห็นมันเป็นสัมปชัญญะ มารมันจะเข้ามาตรงไหน ก่อนทำก่อนพูดก่อนคิดเป็นสติ ขณะทำขณะพูดขณะคิดเป็นสัมปชัญญะ สัมปชัญญะคือปัญญา เพียงแค่นี้**

พวกท่านจะหอบหิ้วสังขารบินว่อนไปที่ไหนที่จะพ้นออกจากหลุมฝังศพด้วยความสามารถของตนเองอย่างนั้นหรือ จริงหรือเท็จประการใด ผู้รู้ท่านสรรเสริญหรือเปล่าหรือว่ามีแต่มารสรรเสริญยกย่องพวกท่านเท่านั้นเพราะว่าเป็นบริวารของเขา ไม่มีจุดไหนที่จะไม่ทำให้พวกท่านมีปมด้อยเพราะท่านไม่มีสติเพราะท่านไม่มีสัมปชัญญะ มีสติแต่เป็นบาปมีสัมปชัญญะแต่มิจฉาทิฏฐิ มีแค่นี้ในกายในใจในวาจา **หากเรามีสติสัมปชัญญะแล้ว มันไม่ใช่แค่สติสัมปชัญญะแต่มันเป็นนิพพาน มันว่างออกจากอัตตาตัวตนและรูปนามไปเลย มันมีสติกับสัมปชัญญะมันเลยเป็นนิพพาน ระหว่างในนิพพานนี้ไม่มีใครเป็นเจ้าของไม่เป็นบุญเป็นบาปแต่เป็นของว่าง ตรงนี้เราเลยหมดสิทธิที่จะมารับใช้มาร** ขันธมาร กิเลสมาร อภิสังขารมาร มัจจุมาร เทวปุตมารเลย แม้บ่วงมาร วิสัยมาร โคจรมารก็ตาม จะไม่รับใช้โดยเด็ดขาด เพราะโลกนี้ถ้ามันมีสติก่อนทำก่อนพูดก่อนคิดแล้ว สัมปชัญญะขณะทำขณะพูดขณะคิดนี้แล้ว ไม่มีใครที่จะมามีกำลังฤทธิ์เดชปาฏิหาริย์มาแย่งชิงเอาได้ ไม่มี ภาษาของตถาคตเรียกว่าชนะ ชนะขาดลอยเป็นภาษาที่ท่านพูดว่า *อะนันตะชินะ* แปลว่าชนะ

หมดทุกอย่าง ที่แพ้ไม่มี เรียกว่า อะนันตะชินะจักรวาล แม้ข้าฯ ยังเสพอยู่ ใครจะดูถูกดูผิดไม่ไปสนใจกับมารเลย พุทธะ อรหันต์ ปัจเจก ไม่เคยดูถูกสติ ให้ความเคารพ แต่พวกท่านดูถูกสติ ไม่เคารพสติไปเคารพแต่มาร ทำไมมันจะไม่เด้งล่ะ มันจะไม่ดื้อล่ะ โลภะมันจดมันจับ โทสะก็จับก็จดเหมือนกัน โมหะก็เหมือนกัน สามตัวนี้เขาเป็นมือของมาร พวกท่านส่งเสริมแต่เขา ไม่ส่งเสริมในสิ่งที่เหนือกว่านี้คือสติปัญญา แม้หิริโอตัปปะยังไม่สนใจ

กล่าวอีกสักนิดหนึ่งว่า เมื่อเราสามารถปรับให้ตนเองหายออกหายเข้าได้มีสติสัมปชัญญะ จะทำให้มารและเสนามารดับไปเลย ดับเชื้อไปเลย ไม่ต้องพิถีพิถัน เพราะพวกนี้เขาอยู่เพราะขาดสติสัมปชัญญะเท่านั้น **ถ้ามีสติสัมปชัญญะ *รักขะมะโน สะโตรักเข* ขึ้นชื่อว่ามารและเสนามารจะดับเกลี้ยงไปเลย โลกนี้จึงอยู่เพราะนิพพาน เพราะนิพพานไม่ขาดสติสัมปชัญญะ** พอจะสิ้นสุดของร่างกายที่ถูกเผาฝังนี้ สติสัมปชัญญะเขาจะตัดสิน เมื่อเข้าไปสู่ฌานที่ ๔ สุขทุกข์ดีใจเสียใจโลกนั้นโลกนี้ สติกับสัมปชัญญะรู้พร้อมแล้วนี้เขาตัดกระแส สติสัมปชัญญะตัดกระแสที่แท้ก็คือนิพพาน มันว่างไม่มีเครื่องหมายไม่มีที่ตั้ง มันเหลือตั้งแต่รู้เป็นสติ เห็นเป็นตัวสัมปชัญญะ ผลสุดท้ายเราก็ดับไปเลย ดับไปกับสติสัมปชัญญะ แล้วก็จบไป นิพพานแล้ว นิพพานก็คือมีสติสัมปชัญญะแบบไม่ตายเปล่าแต่ตายในนิพพาน รู้ไหมได้ยินไหม ท่านจะปล่อยให้ราคะโทสะโมหะมาเป็นเจ้ากี้เจ้าการอะไร เลวขนาดนั้นหรือ กายใจของเราวาจาของเราไม่มีรสชาติอะไรแค่นั้นหรือ *รักขะมะโน สะโตรักเข สะติมันโต* ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะอยู่ จริงๆ แล้วเมื่อถึงคราวตายวายชีวาวาตม์นี้ยามไหนก็ตาม

ถ้าเราตายแบบมีสติมีสัมปชัญญะเขาเรียกว่านิพพาน ถ้าตายเป็นลูกน้องของมารยมบาล เขาไม่เรียกว่าตาย พุทธะกล่าวว่าพวกฉิบหาย ฉิบหายจากมรรคผล เขาเรียกว่าพวกฉิบหาย เอากายใจเกิดขึ้นมาฉิบหายไปเลย มรรคผลนิพพานไม่รู้เรื่องกันเลย รู้ตั้งแต่ราคะโทสะโมหะแล้วก็ตายไปกับเขา โอกาสอย่ามีแก่มารเทอญ อยู่ตรงนี้ กิเลสกรรมวิบากตัณหามันเกิดขึ้นมาพร้อมทั้งโอกาสของมาร

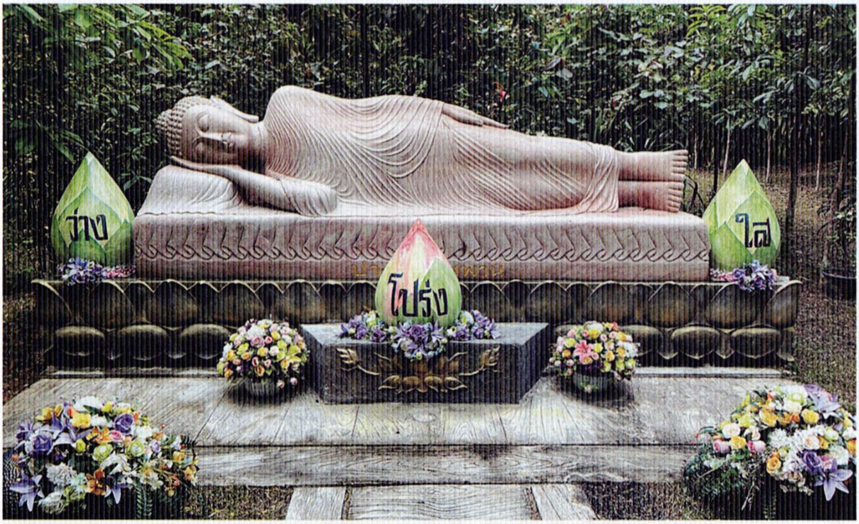
เราจึงกล่าววันนี้เพียงโดยย่อว่า เมื่อท่านทั้งหลายทุกท่านที่เป็นมนุษย์หัวชี้ฟ้าเท้าเหยียบดิน รู้ว่าตนเองเกิดขึ้นมาครั้งนี้ยังไงก็ต้องตายแน่นอนไม่ช้าไม่ไว ยามไหนก็ได้ ท่านจะต้องกระปรี้กระเปร่ากระตือรือร้นเหมือนหญ้าเวลาแดดมันเผาเหี่ยวเฉาแต่พอฝนตกมาคืนเดียวก็กลับฟื้นคืนมางดงามเขียวขจี จิตของสัตว์ผู้มีสติสัมปชัญญะก็ฉันนั้น ทุกวันทุกเวลาแดดกลางวันกลางคืนมืด ความร้อนในที่มืดกับความร้อนในที่แจ้งมันร้อนเหมือนกัน **มารมันจะไม่เลือกยามวันเวลา ผู้ใดถึงพร้อมประมาทมีราคะโทสะโมหะติดตามอยู่ ยามนั้นเวลานั้นขณะนั้นเป็นของมาร** *มาโร กาสัง ละภันตุมา* อย่าปล่อยโอกาสให้แก่มารเทอญ ราคะโทสะโมหะมันเป็นของมาร **ถ้าเรามีสติรู้สัมปชัญญะตื่น สติตื่นสัมปชัญญะรู้ รู้ตื่น ตื่นรู้อยู่แล้ว มารไม่มีช่อง ช่องของมารไม่มี มีตั้งแต่มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑** เป็นที่น่าชื่นใจ อย่างน้อยเขาก็เป็นพระอนาคามีอย่างดีเขาก็เป็นพระอรหันต์ การเกิดขึ้นมาครั้งนี้เลยได้วิเศษศักดิ์ศรีและศักดิ์สิทธิ์ จิตกายของเรามีประโยชน์ จะไม่ถูกห้ำหั่นด้วยหมู่หนอนซอนไซ้กินตับกินไตอีกเลย เราจะเห็นได้ยินว่า อ้าว ! มันเป็นโรค เดี๋ยวมันเจ็บเดี๋ยวมันตาย ไม่มีช่องไหนที่ว่างเอาปลายเข็มจิ่มลงบนแผ่นดิน ไม่มีที่ช่องว่าง

เมื่อท่านได้ยินข้าพเจ้าได้ปล่อยเปิดหงายจุดตะเกียงให้ บอกทางอันเป็นหนทางออกไปถูกต้องแล้ว ปล่อย ปล่อย โอกาสอย่ามีแก่มารเทอญ ปล่อยเขา อย่าไปติดอกติดใจกับเขา **ราคะมีก็รู้มันหมดไปก็รู้ โทสะมีก็รู้หมดไปก็รู้ โมหะมีก็รู้โมหะหมดไปก็รู้ ถ้ารู้สามตัวนี้อย่างอื่นก็ตายไปหมด แต่ถ้าสามตัวนี้มันปิด ปิดไปหมดเลย เป็นอวิชชา** ข้าพเจ้ากล่าวเล่นๆ มานานแล้ว กามตัณหามันแห้ง กามราคะมันแห้ง โมหะมันแห้ง อวิชชามันจะไปหลบอยู่ไหน ไม่มี มันต้องดับเชื้อไป หากเรามี

สติสัมปชัญญะระลึกรู้ ตื่นบาน บานตื่นอยู่ ยังไงๆ ชีวิตน้อยนิดเหมือนกันกับน้ำค้างอยู่บนยอดหญ้าหรือใบบัว ต้องได้ประโยชน์แน่นอนจะไม่ตายเปล่าตายฟรีแต่ตายด้วยอินทรีย์อันกล้า ภาษาของตถาคตเรียกว่านิรันดร์ *โสตถิ เม โหนตุ นิรันตะรัง* เราจะเป็นผู้โชคดีเกิดครั้งนี้คราวนี้ การหลุดพ้นครั้งนี้คราวนี้ การเกิดครั้งนี้คราวนี้พอ ความเกิดอีกย่อมไม่มี นี่คือสติสัมปชัญญะเพียงแค่นี้

ถ้าท่านรักตัวกลัวตายเห็นภาพพจน์ของกายใจตามเป็นจริงแล้ว ท่านก็ต้องทิ้งวางปล่อยราคัคคินาโทสัคคินาโมหัคคินาออกไป ท่านมาเสพอยู่แค่นิพพานผลมรรคมรรคผลนิพพานเท่านั้น แค่นี้อยู่ประจำวันประจำเวลาก็ทำให้มารเขาหมดโอกาส มีแต่เราได้โอกาสเพราะเรามีที่หลบซ่อน **สุญญตานิพพาน อนิมิตตวิโมกข์ อัปปณิหิตสมาธิ เป็นที่ซ่อนอยู่ เป็นที่หลบมาร** กายสังขาร วจีสังขารจะไม่เป็นมารอีกแล้ว *วิสังขาระคะตัง จิตตัง ตัณหานัง ขะยะมัชฌะคา* เพราะเรามีวิสังขารที่ไม่มีตัณหาปรุงไม่ไปยุ่งกับมาร นางตัณหา นางราคะ นางอรตีน่ะไปยุ่งกับเขา ไม่เกี่ยวอยู่ตั้งแต่ที่แห่งเดียวคือนิพพาน **จิตของเราถึงแล้วซึ่งอะไรปรุงแต่งไม่ได้คือ ราคะโทสะโมหะปรุงแต่งไม่ได้ นี่แหละ ! จึงชื่อว่าเป็นนิพพาน ที่สุดของการเกิดตาย**

เราจะกล่าวหยาบเพียงไหนละเอียดเพียงใดก็ตาม **ถ้ายังมีสติสัมปชัญญะอยู่พร้อมรู้พร้อมระลึกแล้ว ยามนั้นชื่อว่าเราเป็นผู้มี *อะนันตะชินะ* ชนะทั้งสี่ทิศแปดทิศสิบหกทิศเลย แม้หลับยังชนะ**อย่าว่าแต่ตื่นเลย หลับไม่มีตื่นไม่มี คือชนะอยู่อย่างนั้น ตถาคตจึงประสูติวันนั้น ตรัสรู้วันนั้น นิพพานวันนั้น เพราะมันไม่มีอะไรจะซ้ำเติมอีก ทั้งที่มันอยู่คนละโลกกัน คนละปีละเดือนกัน แต่ยังไม่ได้กล่าวโดยคำว่าวันประสูติ วันตรัสรู้ วันนิพพาน ฟังออกไหมหูตานี่ เราจะไปเชื่อตั้งแต่ราคะโทสะโมหะทำไม มันช่วยอะไรพวกเรา มันไม่มีทางช่วย มีทางเดียวอย่างเดียวว่า ยามใดหนอพวกนี้จะวินาศได้ง่ายฉิบหายไวๆ เท่านั้น โกรธจัด โลภจัด หลงจัด เขาจะชอบใจปรบมือเลย เป็นสาวกของเขาหมด

เราจึงกำหนดด้วยคำสุดท้ายว่า *มาโรกาสัง ละภันตุมา* ตราบใดที่ท่านให้ศักดิ์ศรีของราคะโทสะโมหะมาเป็นเจ้าภูมิเจ้าที่เจ้าฐานแล้ว ต้องเป็นโอกาสของมาร แต่ตราบใดท่านมีกายกับใจ *รักขะมะโน สะโตรักเข* แล้วมีสติรักษาปัญญาคุ้มครอง มีสติรักษาให้มันเต็มร้อย มีสัมปชัญญะรู้ตัวเต็มร้อย รู้รักษา รู้รักษา รู้เป็นตัวสัมปชัญญะ รักษาเป็นตัวสติ รู้เป็นตัวสติ รักษาเป็นตัวสัมปชัญญะ ผลสุดท้าย รู้ รู้ รู้ รู้ เห็น เห็น เห็น เห็น เลยกลายเป็นสมรภูมิที่ไร้ทุกข์ ไม่มีอาณาจักรของทุกข์เลย มีแต่อาณาจักรของพ้นทุกข์ *นิพพานัง ปะระมัง สุขขัง นิพพานัง ปะระมัง สุญญัง* แน่ะ! ฟังสิ มีฉลาดที่นี้ มีปัญญาวิมุตติก็มาคุ้มครองอีก พี่น้องทั้งหลายได้อยู่เย็นเป็นสุขหมด รู้รักษา ฉลาดคุ้มครอง ปัญญาวิมุตติมาคุ้มครองตาหูจมูกลิ้นกายใจของเราก็เลยอยู่ในที่ปลอดภัย การเกิดครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย เกิดใหม่ไม่มี *เอเสวันโต ทุกขะสะ* นี้แหละ ! คือที่สิ้นสุดแห่งทุกข์ล่ะ

กราบถวายมุทิตาสักการะ
แด่พระเดชพระคุณพระราชสิทธาจารย์ วิ.
(หลวงปู่ทองใบ ปภัสสโร)

เนื่องในโอกาสมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ถวายปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิปัสสนาภาวนา
ณ วัดนาหลวง อุดรธานี วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔

กระผม พลเอก สิงห์ศึก สิงห์ไพร รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง รู้สึกปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่พระเดชพระคุณ พระราชสิทธาจารย์ วิ. (หลวงปู่ทองใบ ปภัสสโร) ผู้ที่กระผมเคารพ ศรัทธาในวัตรปฏิบัติอย่างเคร่งครัด อีกทั้งกรุณาอบรมสั่งสอนศิษย์ให้มีความเลื่อมใสและศรัทธาในคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ตามหลักศีลและธรรมได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์จนเป็นที่ประจักษ์ ได้รับการถวายปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิปัสสนาภาวนาจากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในครั้งนี้

โดยปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิปัสสนาภาวนา ที่หลวงปู่ได้รับการถวายในครั้งนี้ ถือเป็นปริญญาที่พระเดชพระคุณ (หลวงปู่ทองใบ ปภัสสโร) สมควรได้รับเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุว่าพระเดชพระคุณฯ เป็นผู้มีเมตตาทุ่มเท ถ่ายทอดการฝึกวิปัสสนาภาวนาให้ศิษยานุศิษย์ ที่ประกอบด้วยภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกามาแล้วนับไม่ถ้วน ด้วยการนำสิ่งที่ท่านได้ปฏิบัติได้ผลแล้วว่าเป็นที่สิ่งที่จะทำให้จิตใจสงบปราศจากความทุกข์ ความเศร้าหมอง งดเว้นต่อการทำบาปทั้งปวง ตามแนวทางขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตซึ่งจะเป็นประโยชน์ทั้งส่วนตัวของผู้ได้รับและต่อสังคมส่วนรวม

ในโอกาสที่พระเดชพระคุณพระราชสิทธาจารย์ วิ. ได้รับการถวายปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ด้านวิปัสสนาภาวนาในครั้งนี้ ผมจึงขอกราบถวายมุทิตาสักการะมาด้วยความเคารพ และขอให้ธรรมทั้งปวงที่หลวงปู่ได้ปฏิบัติมาได้เป็นอานุภาพเสริมให้พระเดชพระคุณ พระราชสิทธาจารย์มีบารมีในธรรม และเป็นที่พึ่งแห่งสาธุชนทั้งปวงยิ่งขึ้นด้วยเทอญ

ขอนมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูง

พลเอก (signature)

(สิงห์ศึก สิงห์ไพร)

รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง

น้อมถวายมุทิตาสักการะ

พระราชสิทธาจารย์ วิ. (หลวงปู่ทองใบ ปภสฺสโร) ที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๘ และประธานสงฆ์วัดนาหลวง ตำบลคำด้วง อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี เป็นพระเถระผู้ทรงความรู้ทั้งทางโลกและทางธรรม เป็นพระเถระนักปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานรูปหนึ่งแห่งคณะสงฆ์ไทยที่มีปฏิปทาเป็นที่น่าเลื่อมใส ได้อุทิศบำเพ็ญหิตานุหิตประโยชน์แก่สังคม ประเทศชาติ และพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านเป็นพระวิปัสสนาจารย์อบรมพระนิสิตระดับปริญญาโทและปริญญาเอก สาขาวิชาวิปัสสนาภาวนา ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ทั้งส่วนกลางและวิทยาเขต อีกทั้งได้ถวายทุนการศึกษาแก่พระนิสิตทุกระดับชั้นเป็นประจำทุกปี

พระราชสิทธาจารย์ วิ. มีผลงานเป็นที่ประจักษ์นานัปการ ทั้งในและต่างประเทศ ควรแก่การยกย่องประกาศเกียรติคุณให้ปรากฏไพศาล เป็นทิฏฐานุคติแก่อนุชนสืบไป โดยสภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้มีมติเป็นเอกฉันท์ เมื่อวันพุธ ที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓ อนุมัติปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิชาวิปัสสนาภาวนา แด่ พระราชสิทธาจารย์ วิ. และมหาวิทยาลัยได้ประกอบพิธีถวายปริญญาดังกล่าว ในวันเสาร์ที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๔ ณ วัดนาหลวง ตำบลคำด้วง อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้ ขอน้อมถวายมุทิตาสักการะ แด่ พระราชสิทธาจารย์ วิ. พระเถระที่ได้บำเพ็ญคุณประโยชน์แก่สังคม ประเทศชาติ พระพุทธศาสนาและมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตลอดมา

ขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย และบุญบารมีที่ได้บำเพ็ญมาอำนวยผลให้พระราชสิทธาจารย์ วิ. มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง เป็นที่พึ่งเป็นที่เคารพสักการะของพุทธบริษัทตราบนานเท่านานด้วยเทอญ

(พระเมธีธรรมาจารย์,รศ.ดร.)
รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คำอนุโมทนา

โดย พระเทพวัชรบัณฑิต
อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ตามที่สภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีมติเป็นเอกฉันท์ เมื่อวันพุธที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓ อนุมัติปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิชาวิปัสสนาภาวนา แด่ **พระราชสิทธาจารย์ วิ. (หลวงปู่ทองใบ ปภัสสโร)** ประธานสงฆ์วัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม) ตำบลคำด้วง อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

โดย **พระราชสิทธาจารย์ วิ.** เป็นพระมหาเถระผู้มีความรู้ความสามารถ ถึงพร้อมด้วยศีลาจารวัตรงดงาม ได้อุทิศตนบำเพ็ญศาสนกิจเพื่อความเจริญแห่งพระพุทธศาสนา สังคม และประเทศชาติ ผลงานด้านการศึกษา เป็นพระวิปัสสนาจารย์ โดยก่อตั้ง**มหาวิทยาลัยชีวิตเพื่อนิพพาน อุดมวิเศษมงคล** ก่อตั้งมูลนิธิมหาสติปัฏฐาน รู้ ซูจิต รักษาใจ เพื่อสนับสนุนส่งเสริมวิจัยและพัฒนาหลักสูตรการสอนพระพุทธศาสนา คุณธรรม จริยธรรม ในวัดสถานศึกษา หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไปทั้งในและต่างประเทศ มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ ดังนี้

ด้านการศึกษาสงเคราะห์ ได้สนับสนุนส่งเสริม มอบทุนการศึกษาแก่พระภิกษุ สามเณร นักเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อนุปริญญา ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ทั่วประเทศ

ด้านสาธารณูปการ และสาธารณสงเคราะห์ ได้ก่อตั้งและดำเนินการก่อสร้างพุทธมณฑลจังหวัดอุดรธานี ก่อสร้างโบสถ์ศาลาบันลือธรรมทรง ๘ เหลี่ยม และก่อสร้างสังเวชนียสถานจำลองทั้ง ๔ แห่ง ประจำพุทธมณฑลจังหวัดอุดรธานี สร้างลานฝึกและห้องประชุมแก่สถานีตำรวจภูธรตำบลกลางใหญ่ สร้างห้องประชุมรักธรรมมอบแก่โรงพยาบาลศูนย์อุดรธานี และซ่อมแซมอาคารโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลคำด้วง อนุเคราะห์รถยนต์ใช้ในกิจการของตำรวจตระเวนชายแดน และสร้างหอฝึกกำลังพลแก่ ตชด. ๒๔ เป็นต้น

ด้านการเผยแผ่ในประเทศ เป็นเจ้าสำนักวิปัสสนาธุระประจำจังหวัดอุดรธานี โดยก่อตั้งและสร้าง**วัดเครือข่าย วัดสาขาของวัดนาหลวงทั่วประเทศ มีจำนวน ๑๕ แห่ง** และร่วมกับวัดสาขาดำเนินการให้พระสงฆ์**ออกปฏิบัติจาริกธุดงค์ทั่วประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๔** จนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ ได้จัดโครงการอบรมพระวิปัสสนาจารย์

ประจำสำนักปฏิบัติธรรมในเขตปกครองคณะสงฆ์ภาค ๘ และเป็นพระอาจารย์ใหญ่ด้านวิปัสสนากัมมัฏฐาน และเป็นพระวิปัสสนาจารย์ อบรมพระนิสิตปริญญาโท ปริญญาเอก สาขาวิปัสสนาภาวนา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ทั้งส่วนกลางและวิทยาเขต มีวิทยาเขต**บาฬีศึกษาพุทธโฆษ** นครปฐม วิทยาเขตหนองคาย และวิทยาเขตขอนแก่น เป็นต้น

ด้านการเผยแผ่ต่างประเทศ ได้ร่วมกับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จัดประชุมสมัชชาสงฆ์ไทยในสหรัฐอเมริกา และจัดทำหลักสูตรการอบรมพระวิปัสสนากัมมัฏฐานนานาชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ถึงปัจจุบัน

จากผลงานที่ **พระราชสิทธาจารย์ วิ.** ได้อุทิศตนบำเพ็ญคุณประโยชน์มีผลงานเป็นที่ประจักษ์แก่สังคม ประเทศชาติ พระพุทธศาสนา เป็นอเนกประการ ควรแก่การยกย่องเป็นแบบอย่างสืบไป โดยสภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีติมติเป็นเอกฉันท์ เมื่อวันพุธที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓ ได้อนุมัติปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิชาวิปัสสนาภาวนา แด่ **พระราชสิทธาจารย์ วิ.** ประธานสงฆ์วัดนาหลวง ตำบลคำด้วง อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี ดังกล่าวนั้น

ในการนี้ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และคณะสงฆ์จังหวัดอุดรธานี พร้อมด้วยหัวหน้าส่วนงานราชการจังหวัดอุดรธานี ร่วมพิธีถวายปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิชาวิปัสสนาภาวนา แด่ **พระราชสิทธาจารย์ วิ.** ในวันเสาร์ที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๔ (แรม ๑๓ ค่ำ เดือน ๕ ปีฉลู) ณ วัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม) ตำบลคำด้วง อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี และร่วมแสดงมุทิตาสักการะ โดยพร้อมเพียงกัน

ขออนุโมนา และขอพรแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย อานิสงส์แห่งธรรมทานและกุศลจริยาสัมมาปฏิบัติที่พระเดชพระคุณได้บำเพ็ญแล้วนี้ จงเป็นตบะ เดชะ พลวะปัจจัย เป็นฉัตรกั้นอุปัทวันตราย ปกป้องคุ้มครองรักษา**พระราชสิทธาจารย์ วิ.** จงเจริญงอกงามไพบูลย์ในธรรมแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเป็นร่มโพธิ์ร่มธรรมแด่ศิษยานุศิษย์ตลอดกาลนาน

(พระเทพวัชรบัณฑิต,ศ.ดร.)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มุทิตา สักการะคุณ
น้อมถวายแด่ พระราชสิทธาจารย์ วิ.

ภิญโญโสภาคย์พร้อม อภิสมัย
วิเศษยิ่งมงคลไชย ประเสริฐแล้ว
ปูชนียชนใน พุทธศาสน์
สถาปน์เกียรติสง่าผ่องแผ้ว มั่นสร้างนครธรรม

เลิศล้ำบุญภาพพ้น พรรณนา
ประกาศธรรมพระศาสดา แผ่กว้าง
ธรรมวินัยพรหมจรรยา สุพิสุทธิ์
พุทธประเทศเสกสร้าง สว่างทั้งแผ่นดิน

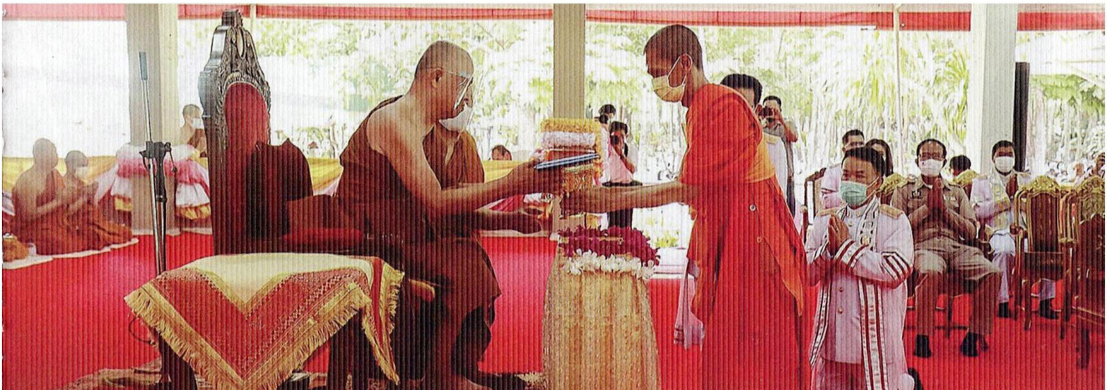
เป็นมุนินรู้รอบถ้วน ทุกประการ
พระราชสิทธาจารย์ เกริกก้อง
โลกุตระพระนิพพาน ธรรมธาตุ
เปิดสิ่งปิดกู่ร้อง ช่วยชี้มรรคา

วิปัสสนาภาวนากระจ่างแจ้ง ธรรมขันธ์
ดุษฎีบัณฑิตยืนยัน ค่าได้
วิปัสสนาธุระยกสำคัญ ชูเชิด
ฟ้าเปิดโลกเผยให้ สนั่นทั้งจักรวาล

สร้างตำนานศิษยานุศิษย์ปลื้ม ปรีดา แท้เทียว
บริสุทธิ์จิตมุทิตา แน่วน้อม
กตัญญูสุดชีวา เคารพยิ่ง
กถาบทบรรจงพร้อม มาโนชญ์ทั้งถวายขวัญ

พระรัตนตรัยสรรค์สฤษฎิ์ถ้วน บรมพร พระคุณเอย
อมตะสุขสุดสุนทร เที่ยงแท้
ค้ำคู่พุทธนิรันดร นิรทุกข์ นิรโศก
สะอาดสว่างสงบนิพพานแม้ ตราบฟ้าดินนิรันดร์ โสตถิ์เทอญ

น้อมมุทิตา สักการะ ด้วยเศียรเกล้า
จากคณะศิษยานุศิษย์ พุทธบริษัท ทุกคน
(นางสุวคนธ์ สมวัชรจิต : ประพันธ์)

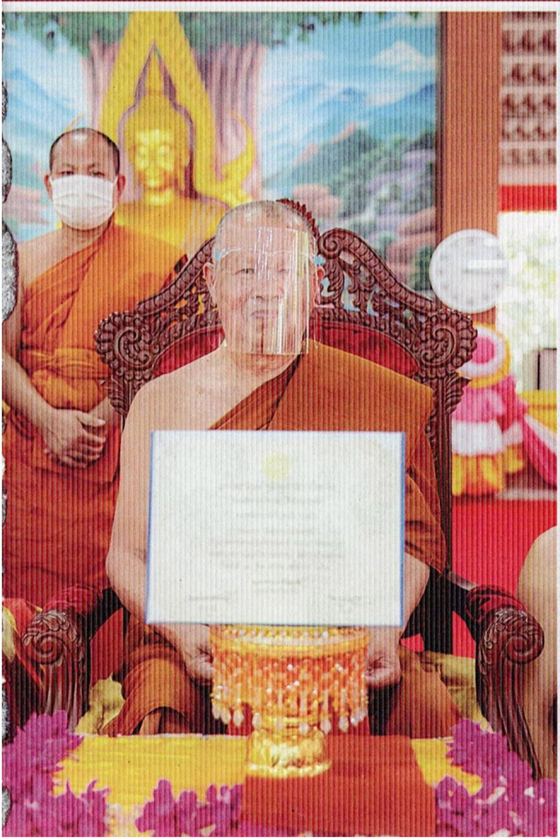

ถวาย

ปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์
สาขาวิปัสสนาภาวนา

โดย พระเทพวัชรบัณฑิต,ศ.ดร.

อธิการบดีมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พิธีถวาย
ปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์
วัน เสาร์ ที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔
ณ วัดนาหลวง(อภิญญาเทสิตธรรม)

เล่าเรื่องพิธีถวายมุทิตาสักการะ

หลวงปู่ทองใบ ปภัสสโร : พระราชสิทธาจารย์ วิ.

วันที่ ๙ - ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๔

จากเมืองกรุงมุ่งสู่ป่าวนาราม

ย้อนรอยกลับไปเมื่อครั้งหลวงปู่อาจ อาสภมหาเถร หรือ พระพิมลธรรม หรือ สมเด็จพระพุฒาจารย์ ดำรงอธิบดีสงฆ์แห่งวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ มีมหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งคณะสงฆ์ไทยตั้งอยู่ คือมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นที่ตั้งกองการวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทย จึงเป็นศูนย์กลางเผยแผ่พระพุทธศาสนา คลังปริยัติ ปฏิบัติ มีความเจริญรุ่งเรืองอย่างยิ่ง

สมัยนั้น หลวงปู่ทองใบ ปภัสสโร ได้เดินทางไปศึกษาเล่าเรียน และสนองงานพระเดชพระคุณฯ ต่อมาจึงได้เดินทางจาริกประพฤติวัตรปฏิบัติธรรม ฝึกหัดขัดเกลาตนเอง ไปกราบและขอเรียนรู้ข้อวัตร แนวทางปฏิบัติของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ต่างๆ ซึ่งเป็นพระนักปราชญ์ พระสุปฏิปันโน

จนได้อยู่ประจำบนเขา สร้างวัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม) เป็นแดนศีลถิ่นธรรม นำวิมุติ สูงสุดอมตะ ที่อยู่ของพระอริยะ สร้างพระมหาวิทยาลัยชีวิตนิพพาน เป็นสถาบันฝึกอบรมพระภิกษุสามเณรแม่ชีประชาชน สืบสานอายุพระพุทธศาสนา และเปิดโอกาสให้เพื่อนต่างชาติ ต่างศาสนา เข้าฝึกฝนอบรมตนใช้หลักวิปัสสนากรรมฐาน เพื่อสันติภาพแก่โลก

หลวงปู่ทองใบ ปภัสสโร เพียบพร้อมด้วยภูมิธรรมภูมิปัญญา มีปณิธานยิ่งใหญ่ให้ชาวโลกพบสุขสงบเย็น เป็นผู้ประเสริฐ มุ่งสู่มรรคผลพระนิพพาน เพื่องานเผยแผ่พระธรรม ซึ่งเป็นความจริงอันประเสริฐ มุ่งความดับทุกข์ โดยไม่จำกัดบุคคลใด ด้วยจิตใจยิ่งใหญ่ไพศาลหาประมาณมิได้นี้ พี่น้องสาธุชนทั้งหลาย รักและศรัทธาน้อมรับกระแสเมตตาจากหลวงปู่ ชุ่มฉ่ำในรสแห่งธรรม ทั้งศิษยานุศิษย์ผู้อยู่ใกล้ตลอดถึงผ่านสื่อเทคโนโลยีตามยุคสมัย เหตุปัจจัยตามกาลเวลาที่เหมาะสม

พิธีถวายใบตราตั้งที่ปรึกษาฝ่ายวิปัสสนา และปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์

กองการวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทย ในพระสังฆราชูปถัมภ์ ก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ยุคสมัยท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (อาจ อาสภมหาเถร) ได้มีการจัดจาริกธุดงค์ ๑ เดือนช่วงเทศกาลวิสาขบูชา มีพระสงฆ์และพุทธศาสนิกชนจำนวนหลายพันร่วมเคลื่อนกองทัพธรรมไปตามจังหวัดต่างๆ

เมื่อท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (อาจ อาสภมหาเถร) มรณภาพไป ได้มีการสืบสานโดย ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ (ช่วง วรปุญญมหาเถร) เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ เป็นผู้อำนวยการใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทย ในพระสังฆราชูปถัมภ์

วันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ คณะกรรมการบริหารได้ออกระเบียบและข้อบังคับกองการวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการแต่งตั้งผู้ดำเนินงานฝ่ายวิปัสสนาธุระ ระดับสูง จึงแต่งตั้ง พระราชสิทธาจารย์ วิ. (ทองใบ ปภัสสโร) ประธานสงฆ์วัดนาหลวง ที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๘ ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษา กองการวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทย

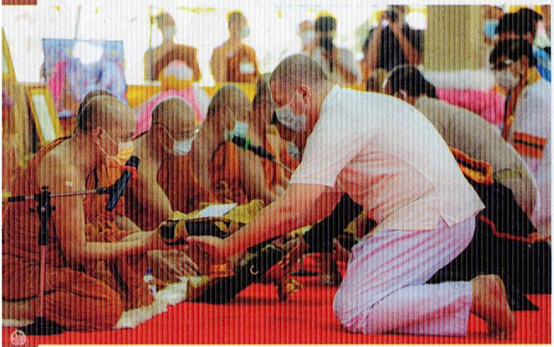

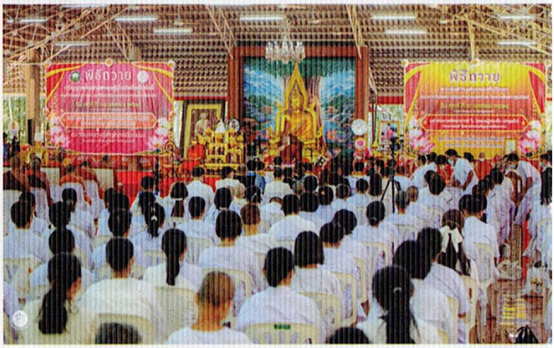

วันที่ ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๔ พระเทพวิสุทธิมุนี วิ. (บุญชิต ญาณสํวโร) ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ พระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทย ผู้อำนวยการ กองการวิปัสสนาธุระ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (ปัจจุบันคือ พระธรรมวชิรมุนี วิ. เจ้าคณะกรุงเทพมหานคร) ได้เดินทางนำใบตราตั้งของกองการวิปัสสนาธุระ น้อมถวายแด่หลวงปู่ทองใบ ปภัสสโร ณ พุทธาวาส วัดนาหลวง โดยมีคณะผู้บริหาร พระวิปัสสนาจารย์จากทั่วประเทศเดินทางเข้าร่วมพิธีถวาย และร่วมประชุมสัมมนาพระวิปัสสนาจารย์ เพื่อขับเคลื่อนงานให้ดำเนินไปด้วยดี มีมติรวบรวมรายชื่อและเอกสารนำเสนอต่อท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาธีราจารย์ (ปสฤทธิ์ เขมงฺกโร) กรรมการมหาเถรสมาคม อธิบดีสงฆ์วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม เพื่อจัดตั้ง **“แม่กองวิปัสสนาธุระ ของคณะสงฆ์ไทย”**

วันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๔ เป็นครั้งแรกของวัดนาหลวง คณะผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ประกอบด้วย พระเทพวัชรบัณฑิต ศ.ดร. (สมจินต์ สมฺมาปญฺโญ) อธิการบดี พระเทพปวรเมธี รศ.ดร. (ประสิทธิ์ พรหมรํสี) รองอธิการบดี ฝ่ายบริหาร พระเมธีธรรมาจารย์ รศ.ดร.(ประสาน จนฺทสาโร) รองอธิการบดี ฝ่ายวางแผนและพัฒนา พระโสภณพัฒนบัณฑิต รศ.ดร. (สุกันยา อรุโณ) รองอธิการบดี มจร.วิทยาเขตขอนแก่น พระศรีญาณวงศ์ ดร. (นิมิตย์ ปณฺฑิตเสวี) รองอธิการบดี มจร. วิทยาเขตหนองหาน รศ.ดร.สุรพล สุยะพรหม รองอธิการบดีฝ่ายบริหารทั่วไป พร้อมทั้งผู้บริหารมหาวิทยาลัยทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ตลอดทั้งพระมหาเถระ พระเถรานุเถระ เจ้าคณะพระสังฆาธิการ นอกจากนี้ นายกองเอก ปราโมทย์ ธัญพืช รองผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี นายสมบัติ พิมพ์สอน ผู้อำนวยการสำนักงานพุทธศาสนาจังหวัดอุดรธานี ผศ.ดร.กฤตฎ์. ชมภูวิเศษ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี นายกฤช รศ.ดร.กมลพร บัณฑิตยานนท์ ประธานมูลนิธิธรรมสิริ ประธานต้นบุญธรรมสถานชลบุรี ท่านผู้มีเกียรติ คณะศิษยานุศิษย์เข้าร่วมพิธีถวายมุทิตาสักการะในโอกาสสำคัญนี้ด้วย

ในโอกาสนี้ สถานีโทรทัศน์เพื่อการศึกษามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (MCU TV) และสถานีวิทยุโทรทัศน์ดีดีทีวี (DD TV) ของคณะสงฆ์ไทย ถ่ายทอดสดพิธีการให้สาธุชนทั่วไปได้รับชมทั่วโลก เป็นการประกาศเกียรติคุณพระเดชพระคุณพระราชสิทธาจารย์ วิ. (หลวงปู่ทองใบ ปภัสสโร) และพระธรรมคำสอนแผ่กระจายไปในยุคดิจิตอล พี่น้องผู้สนใจใฝ่ธรรมทุกมุมโลก ได้ลิ้มรสแห่งธรรมนำไปดับทุกข์ในสถานการณ์สงครามโควิด - ๑๙

ครั้งสำคัญของวัดนาหลวงได้รับรองคณะผู้บริหารมหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งคณะสงฆ์ไทย และคณะผู้บริหารกองการวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทย เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (อาจ อาสภมหาเถร) ซึ่งเป็นพระมหาเถระรูปสำคัญได้เคยมีส่วนริเริ่มก่อตั้ง ดำเนินการมาถึงยุคสมัยปัจจุบันทุกวันนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้บริหารของกองการวิปัสสนาธุระแห่งประเทศไทยในพระสังฆราชูปถัมภ์ และมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยที่ได้ประกาศยกย่องเชิดชูหลวงปู่ครั้งนี้ ขอขอบพระคุณในเมตตานุเคราะห์ของคณะสงฆ์และพี่น้องสาธุชนทั้งหลายที่ได้ร่วมอุปถัมภ์ค้ำชู สนับสนุนงานพระพุทธศาสนางานของวัดนาหลวงประสบผลสำเร็จด้วยดี

พระครูสุธีธรรมธร ดร. (อำพล สุธีโร)
รองเจ้าคณะอำเภอหนองหาน

เข้า

ทุกวิกฤตย่อมมีโอกาส

โดย มะลิน้อย บนดอยสูง

เป็นเวลาเกือบ ๒ ปีมาแล้ว ที่เราต้องเจอกับปัญหาการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ ๒๐๑๙ แต่ปีนี้เป็นปีที่หนักหน่วงที่สุดสำหรับชาวไทย ตั้งแต่ต้นเดือนเมษายนเป็นต้นมา ประเทศไทยเรามียอดผู้ติดเชื้อและเสียชีวิตเพิ่มมากขึ้นทุกวัน ถึงขั้นติดอันดับต้นๆ ในแถบเอเซีย วิกฤตโรคระบาดคราวนี้คงจะเป็นบททดสอบชีวิตและจิตใจของมนุษย์ทุกคนบนโลกให้เห็นสัจธรรมได้ชัดเจนขึ้นว่า โลกนี้ไม่มีอะไรที่จะมายื้อหยุดความเจ็บไข้และความตายไว้ได้ ไม่เกี่ยวกับความยากดีมีจน ทุกคนต่างได้รับสิทธิ์เท่าเทียมกันในยุคโควิดนี้

อย่างไรก็ดี ชาววัดนาหลวงนับว่าเป็นผู้ที่โชคดีที่ได้มาอยู่ใต้ร่มโพธิ์ร่มไทรของพระเดชพระคุณพระราชสิทธาจารย์ วิ., ดร.(หลวงปู่ทองใบ ปภัสสโร) เพราะในขณะที่โลกกำลังอลหม่านอยู่กับการรักษาและจัดการหาวัคซีนมาป้องกันการแพร่เชื้อของโรคโควิด พระเดชพระคุณฯ กลับนำพาพวกเราทวนกระแสโลกใช้ชีวิตอยู่อย่างผู้มีสติปัญญา สะอาด สว่าง สงบ ไม่ประมาท การทำพูดคิดในกิจทุกสิ่งทุกอย่างล้วนให้เกิดเป็นประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน และประโยชน์อย่างยิ่งในพระนิพพาน ดังนั้นหากพวกเราตั้งสติพิจารณาด้วยปัญญาแล้ว จะเห็นได้ว่าในวิกฤตย่อมมีโอกาสเสมอ

เมื่อช่วงต้นปี ก่อนที่จะมีเหตุการณ์โรคระบาดอย่างหนักเกิดขึ้น พระเดชพระคุณฯ ได้เล่าถึงนิมิตของท่านว่า เห็นน้ำไหลมาอย่างแรงจากทิศทั้ง ๔ จนท่วมมาถึงบนเขาได้ แต่น้ำก็ไม่สามารถขึ้นมาถึงยอดเขาและทุกคนที่นี่จะปลอดภัย จากนั้นไม่นานท่านก็เริ่มนำพาให้พระคุณเจ้าและแม่ชีช่วยกันพัฒนาสถานที่โดยรอบวัดเพื่อปรับภูมิทัศน์ใหม่ โดยมอบคติบทให้ว่า ท่านจะบูรณาการสถานที่แห่งนี้ให้เกิดเป็น "ภูมิทัศน์แห่งศาสดา ผู้เป็นบิดาของจักรวาล" จักเป็นแหล่งเรียนรู้ทางศาสนาเพื่อพัฒนา

อบรมพระภิกษุ แม่ชี อุบาสกและอุบาสิกาทั้งที่อยู่ภายในและภายนอกวัดให้เกิดสัมมาทิฐิ จนสามารถทำกายใจของตนให้เข้าสู่กระแสแห่งมรรค ผล และนิพพานได้ในที่สุด

พระเดชพระคุณหลวงปู่กล่าวว่า **"ผืนดินนี้เป็นที่อยู่ของศาสดา บนท้องฟ้าเป็นที่อยู่ของพระนิพพาน"** และท่านจะทำวัดนาหลวงให้เปรียบเสมือนภูเขาสิเนรุราช อันเป็นที่อยู่ของพระศาสดาและพระสาวกทั้งหลายในครั้งพุทธกาล ทุกๆ ตารางนิ้วจะเป็นไปเพื่อให้พวกเราและเหล่าเทวดาได้ทำการสักการะบูชาในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายพร้อมทั้งพระอสีติมหาสาวกทุกๆ พระองค์ ในการนี้พระเดชพระคุณฯ หลวงปู่เป็นสถาปนิกผู้ชี้แนะการออกแบบทุกๆ สถานที่ด้วยตัวท่านเอง ซึ่งการจัดวางแปลนตลอดจนถึงสัญลักษณ์และรูปแบบในแต่ละจุดล้วนมีนัยยะอันละเอียดอ่อน สื่อถึงความหมายแห่งธรรมอันลึกซึ้งที่พวกเราเหล่าพุทธบริษัท ๔ ควรระลึกพิจารณาตามด้วยปัญญาอันชอบ ดังนี้

๑. ณ ลานประสูติ เราจะเห็นพระนางสิริมหามายาผู้ทรง มีสิริงดงามกำลังประทับยืนเหนี่ยวกิ่งไม้ให้การประสูติแก่พระโพธิสัตว์ผู้สั่งสมบารมีธรรมมาเต็มพร้อมเพื่ออุบัติเกิดขึ้นเป็นพระพุทธเจ้าในชาติปัจจุบัน เป็นองค์ประติมากรรม

ที่ควรให้บุคคลทั้งหลายทั้งชายและหญิงระลึกถึงความสำเร็จและความอดทนยากลำบากในการสั่งสมบารมีธรรมของพระนางสิริมหามายามาโดยเฉพาะเพื่อความเป็นพระพุทธมารดาแห่งศาสดาผู้ยิ่งใหญ่ เมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเช่นนี้ ควรน้อมระลึกถึงคุณของมารดาแห่งตนว่า ไม่ว่าเราจะเป็นผู้สำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ประการใด ก็ไม่สามารถเป็นไปได้หากไม่มีมารดาผู้มีเมตตาอนุเคราะห์ให้เราได้เกิดมาทำคุณประโยชน์และความดี

นอกจากนี้เมื่อเรามองห่างออกไปไม่ไกลทางเบื้องหน้าของพระแม่เจ้า เราจะเห็นเจ้าชายสิทธัตถะองค์น้อยประสูติแล้วเดี๋ยวนั้น ก็ทรงยืนได้ด้วยพระบาททั้งสองอันเสมอแผ่นดิน ทรงบ่ายพระพักตร์ทางทิศอุดร เสด็จดำเนินย่างพระบาทไป ๗ ก้าว ประทับรอยพระบาทลงบนดอกบัว ๗ ดอกที่อุบัติขึ้นรองรับ ณ ที่แห่งนี้ เป็นการกำเนิดขึ้นของพระโพธิสัตว์ชาติสุดท้ายเพื่อทำชาติให้จบ ภพให้สิ้น เป็นพุทธบิดาแห่งจักรวาล ตามที่ท่านได้ทรงประกาศศักดาเปล่งอาสภิวาจาเมื่อยามประสูติว่า ***"เราเป็นผู้เลิศในโลก เราเป็นผู้เจริญที่สุดในโลก เราเป็นผู้ประเสริฐสุดในโลก ชาตินี้เป็นชาติที่สุด บัดนี้ ความเกิดใหม่ย่อมไม่มี"***

๒. สัญลักษณ์แห่งพุทธะคือดอกบัว จะมีอยู่ที่ลานตรัสรู้ให้หวนระลึกถึงวันที่พระศาสดาทรงสามารถเอาชนะมารทั้งหลาย กิเลสทั้งปวง อวิชชา ทั้ง ๘ ที่ใต้ต้นโพธิบัลลังก์ นอกจากสถานที่แห่งนี้ พระเดชพระคุณฯ หลวงปู่ยังให้พระคุณเจ้าประดิษฐ์ดอกบัวตั้งไว้อยู่เกือบทุกๆ ลานธรรมที่อยู่รอบวัด หมายให้ระลึกถึงความสำเร็จแห่งพุทธะ ผู้รู้ตื่นบาน การตรัสรู้ธรรมแห่ง**ความจริงของธรรมดาคือ การเกิด แก่ เจ็บ ตาย และความจริงของธรรมชาติ คือ อนิจจัง ทุกขัง และอนัตตาของธรรมทั้งปวง** อันพระศาสดาและพระสาวกทั้งหลายได้เห็นแจ้งแล้วจึงทำกิจแห่งตนให้สำเร็จได้ หลุดพ้นจากกิเลสกรรมวิบากอันเป็นวัฏฏะ หยุดการเกิดการตายได้อย่างถาวร

๓. พระพุทธเจ้าแสดงปฐมเทศนาแก่ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ลานหินธรรมชาติที่อยู่ริมหน้าผาภูย่าอู่แห่งนี้ ได้ถูกจำลองมาเป็นสถานที่แสดงพระปฐมธรรมเทศนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลังจากที่พระองค์ตรัสรู้แจ้ง เห็นจริงด้วยพระสัมมาสัมโพธิญาณแห่งตนแล้ว ได้ทรงมีพระกรุณาธิคุณที่จักทรงสั่งสอนมนุษย์

และสัตว์ทั้งหลายให้รู้ตาม จึงโปรดแสดงธัมมจักรกัปวัตนสูตรให้แก่ปัจจวัคคีย์ทั้ง ๕ ได้สดับเป็นครั้งแรก ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้กรุงพาราณสี ซึ่งพระสูตรนี้ได้แสดงเกี่ยวกับการปฏิบัติอันสุดโต่งไปด้านใดด้านหนึ่งว่าไม่ใช่ทาง แต่การประพฤติตามทางสายกลางที่พระองค์ได้ตรัสรู้มานั้นจะเป็นไปเพื่อความวิเศษหมดจดของสัตว์ทั้งหลาย เพื่อความหลุดพ้นจากพันธนาการแห่งกิเลสตัณหาอันร้อยรัดทั้งปวง

ยิ่งไปกว่านั้น ด้านหน้าทางเข้าลานหินยังประดับไปด้วยดอกบัวปูนปั้น ๓ ดอกใหญ่ มีสีสันงดงามชวนให้ตื่นตาตื่นใจให้มาเพ่งพินิจดูอักษรตัวบรรจงที่เขียนไว้บนดอกบัว ว่า มรรค ผล นิพพาน หากผู้มีปัญญาได้มองเห็นจักเข้าใจถึงเสียงกู่ร้องเรียกร้องให้บุรุษสตรีทั้งหลายจงตื่นขึ้นจากหลับ และจงประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งและคำสอนของศาสดา แล้วจงมาชื่นชมอยู่กับพุทธะในมรรค ผล และนิพพานกันเถิด

๔. พระพุทธเจ้าปรินิพพาน นับจากวันแห่งการตรัสรู้ขององค์พุทธะ ศาสดาเอกแห่งจักรวาล เป็นเวลานานถึง ๔๕ พรรษาที่พระองค์ทรงสั่งสอนมวลมนุษย์รวมไปถึงสัตว์ทั้งหลายพร้อมทั้งเทวดา มาร พรหม ผู้ที่สามารถจะบรรลุตามได้ พระองค์ทรงใช้เวลาที่เหลืออยู่ตลอดชีวิตในการประกาศพรหมจรรย์ อันเป็นแบบอย่างแห่งการปฏิบัติอันประเสริฐ บริสุทธิ์ บริบูรณ์ ถึงพร้อมด้วยอรรถะ และพยัญชนะ งดงามทั้งในเบื้องต้น ท่ามกลางและในที่สุด ดังจะเห็นได้ว่า แม้ในขณะวาระสุดท้ายก่อนจะเสด็จดับขันธ์ปรินิพพาน ยังทรงชี้นำรับสั่งเป็นปัจฉิมวาจา ความว่า

"หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิโว วะยะธัมมา สังขารา
อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถะ"

"ดูก่อน! ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า สังขารทั้งหลาย
มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดาท่านทั้งหลายจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด"

สถานที่แห่งนี้ ไม่ได้สร้างขึ้นมาให้บุคคลได้สลดสังเวช คร่ำครวญ รำพันถึงการจากไปของพระองค์ แต่ตรงข้ามกลับเป็นที่ที่ปลุกเร้าให้เราตื่นด้วยสติและสัมปชัญญะ ระลึกรู้ด้วยความไม่ประมาทอยู่เสมอในทุกลมหายใจว่า ทุกสิ่งอย่าง คือรูปและนามอันเกิดขึ้นจากการปรุงแต่งที่เรียกว่าสังขาร ในท้ายที่สุดย่อมถึงความเสื่อมและความดับไปเป็นธรรมดา เป็นธรรมชาติอันไม่มีใครสามารถหลบหลีกไปได้ แม้องค์พระ

ตถาคตเจ้าเองก็ถึงซึ่งความดับสิ้นไปในที่สุด แต่ท่านดับไปอย่างผู้มีชัยชนะที่จะไม่พ่ายแพ้อีกต่อไปด้วยการไม่กลับมาเกิดอีก ไม่มีภพใหม่ให้ก่อทุกข์อีก ดังนั้นพวกเราทุกคนจึงควรเร่งเร้าตนประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนอันตรัสไว้ชอบแล้วของศาสดา ตามคำชี้แนะของพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เพื่อเจริญรอยตามพระบาทแห่งพระศาสดาให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ทั้งปวงได้

๕. พระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ เมื่อวันที่ ๑๐ ก.พ. ๖๔ พระเดชพระคุณฯ หลวงปู่ ได้ให้คณะพระคุณเจ้าพร้อมทั้งแม่ชี อุบาสก อุบาสิกาทำพิธีตั้งขบวนต้อนรับและอันเชิญพระพุทธรูปหินทรายขัดอันเป็นองค์แทนของพระพุทธเจ้าทั้ง ๒๘ พระองค์มาประดิษฐานรายล้อมไว้ในเขตริมเขารอบวัด เป็นอุบายให้พุทธศาสนิกชนได้มาเดินเยี่ยมชมสถานที่และได้กราบไหว้ สักการะ น้อมนึกถึงพระพุทธคุณของพระพุทธเจ้าทั้ง ๒๘ พระองค์ คือ พระบริสุทธิคุณ พระปัญญาธิคุณ และพระกรุณาธิคุณ ถือได้ว่าเป็นทัสสนานุตริยะ คือ การเห็นอันยอดเยี่ยม ที่จะก่อให้เกิดความงอกงามแห่งจิตใจแก่ผู้ที่ได้พบเห็น

อนึ่งในช่วงเวลานั้นพระเดชพระคุณฯ หลวงปู่ยังให้คณะสงฆ์และแม่ชี อุบาสก อุบาสิกา สวดบทบูชาพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ ทุกวันเช้าเย็น เป็นอุบายให้เจริญพุทธานุสติอันเป็นอนุสติข้อต้นที่พวกเราควรฝึกฝนให้ชำนาญอีกด้วย เมื่อเราน้อม

ระลึกสรรเสริญคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งปวงอยู่เนืองๆ จะทำให้เราเกิดปัญญาเห็นความน่าอัศจรรย์จริงของพระตถาคตทั้งหลาย ดังที่พระอานนท์ได้กล่าวไว้ว่า ***"พระตถาคตมีอิทธานุภาพมากซึ่งเป็นเหตุให้ทรงทราบพระพุทธเจ้าในอดีต ผู้ปรินิพพานแล้ว ทรงตัดปปัญจธรรมได้แล้ว ทรงตัดตอแห่งวัฏฏะได้แล้ว ทรงครอบงำวัฏฏะแล้ว ทรงล่วงทุกข์ทั้งปวงแล้ว ว่าพระผู้มีพระภาคนั้นๆ มีพระชาติอย่างนี้บ้าง มีพระนามอย่างนี้บ้าง มีพระโคตรอย่างนี้บ้าง มีศีลอย่างนี้บ้าง มีปัญญาอย่างนี้บ้าง มีวิหารธรรมอย่างนี้บ้าง มีวิมุตติอย่างนี้บ้าง"*** ดังนี้ และการที่ได้เจริญพุทธานุสติอยู่เนืองนิตย์จะเกิดผลเป็นหน่อเนื้อแห่งพุทธะในจิตใจของพวกเราให้เจริญรอยตามพระพุทธเจ้าทั้งหลายสู่มรรค ผลและนิพพานได้ในที่สุด

๖. ธรรมจักร ลานอรหันต์ ๘ ทิศ ที่นี่เป็นลานหินอีกที่หนึ่งตั้งอยู่ในใจกลางวัดนาหลวงในเขตกุฏิด้านของพระภิกษุสงฆ์ ต่อมาได้ถูกบูรณาการมาเป็นลานธรรมจักรขนาดใหญ่ เป็นที่ตั้งองค์พระประติมากรรมหินทรายแกะสลักของพระมหาสาวก ๘ พระองค์ ซึ่งถูกประดิษฐานอยู่บนปลายสุดของกงล้อธรรมจักรทั้ง ๘ โดยมีดอกบัวตูมพ้นน้ำเป็นสัญลักษณ์แห่งพุทธะอยู่ที่ใจกลางธรรมจักร สถานที่นี้เป็นสถานที่ที่สื่อความหมายให้ระลึกถึงธรรมอันยอดเยี่ยมที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ คืออริยมรรคมีองค์ ๘ อันมีพระอัครสาวก พระมหาสาวกและพระสาวกผู้ยิ่งใหญ่ทั้ง ๘ ได้เป็นผู้สืบหน่อเนื้อเชื้ออริยะ ดำเนินรอยตามพระธรรมที่พระศาสดาตรัสไว้ชอบแล้วอันมีสัญลักษณ์ให้ระลึกถึงคือ ธรรมจักร โดยลานอรหันต์ ๘ ทิศนี้ จะเป็นที่ประกาศศาสนาในยุคของพระสาวก มีหลักฐานเฉพาะให้เห็นว่า แม้คนธรรมดาลูกชาวไร่ชาวนาก็สามารถปฏิบัติตามคำสอนของพระศาสดาและสามารถบรรลุธรรมขั้นสูงสุดคืออรหัตผลได้จริง ได้เปลี่ยนจากปุถุชนมาสู่อริยวงศ์ มาเป็นอริยสาวกแห่งพุทธะ และเป็นอริยสงฆ์แห่งศาสนา

"เกิดในวัฏฏะ ดับในนิพพาน"

โกณฑัญโญ ปุพพะภาเค	พระอัญญาโกณฑัญญเถระ ประจำทิศบูรพา (ตะวันออก)
อาคเณยเย จะ กัสสะโป	พระมหากัสสปเถระ ประจำทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้)
สารีปุตโต จะ ทักขิเณ	พระสารีบุตรเถระ ประจำทิศทักษิณ (ทิศใต้)
หะระติเย อุปาลี จะ	พระอุบาลีเถระ ประจำทิศหรดี (ตะวันตกเฉียงใต้)
ปัจฉิเมปิ จะ อานันโท	พระอานนทเถระ ประจำทิศประจิม (ตะวันตก)
พายัพเพ จะ ภควัมปติ	พระภควัมปติเถระ ประจำทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ)
โมคคัลลาโน จะ อุตตะเร	พระมหาโมคคัลลานเถระ ประจำทิศอุดร (เหนือ)
อิสาเณปิ จะ ราหุโล	พระราหุลเถระ ประจำทิศอิสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ)

สถานการณ์โรคระบาดโควิด ๒๐๑๙ ส่งผลให้วัดมีโอกาสในการพัฒนาและปฏิสังขรณ์สถานที่หลายๆ แห่งในวัด ปัจจุบันนี้รอบนอกของวัดได้ถูกปรับปรุงมาเป็นลานธรรมที่จำลองสังเวชนียสถาน ๔ ดังกล่าวข้างต้น พร้อมทั้งพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ และพระมหาสาวกบางพระองค์ได้รับการอัญเชิญมาประดิษฐานไว้แล้วโดยรอบ วัดนาหลวงแห่งนี้เป็นเหมือนดั่งที่พระเดชพระคุณฯ หลวงปู่ท่านกล่าวเสมอว่าพระพุทธเจ้าประสูติในป่า ตรัสรู้ในป่า แสดงธรรมในป่า และดับขันธ์ปรินิพพานในป่า ท่านอยู่กับแต่การเรียนรู้ธรรมชาติธรรมดาในป่า

ชีวิตคนเราต้องมีการเรียนรู้ ต่อสู้และยืนหยัดให้ผ่านความทุกข์ยากลำบากไปให้ได้ เป็นธรรมชาติของชีวิตที่ระหว่างทางมักมีอุปสรรคเกิดขึ้นเสมอ แต่หากเราตั้งสติให้ดี ใช้พุทธวิธีหาทางออกจากอุปสรรคอันเป็นทุกข์นั้น จัดการกับทุกข์ด้วยหลักธรรมแห่งอริยสัจ ๔ และดำเนินทางชีวิตตามมรรค ด้วยการมองให้เห็นว่าอะไรคือทุกข์ อะไรคือเหตุแห่งทุกข์ อะไรคือการดับทุกข์ อะไรเป็นหนทางแห่งการดับทุกข์ วิธีนี้เรามักจะเห็นช่องทางออกจากทุกข์เสมอ ก็ถือได้ว่าเราสามารถเดินตามรอยพระศาสดาเอกของโลก คือพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ได้จริง ในช่วงวิกฤตของโลกนี้ ขออำนาจเดชอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ ปกป้องรักษาให้ทุกท่านมีสติ มีปัญญาคุ้มครอง ตั้งมั่นอยู่ในความไม่ประมาท ให้ผ่านพ้นภัยวิกฤตนี้ไปได้ด้วยกันทุกท่านทุกคน เทอญ

Do not open up an opportunity for a devil (māra)

The sermon of Phrarajsiddhajahn (Vi.), Ph.D. (Thongbai Papassaro)

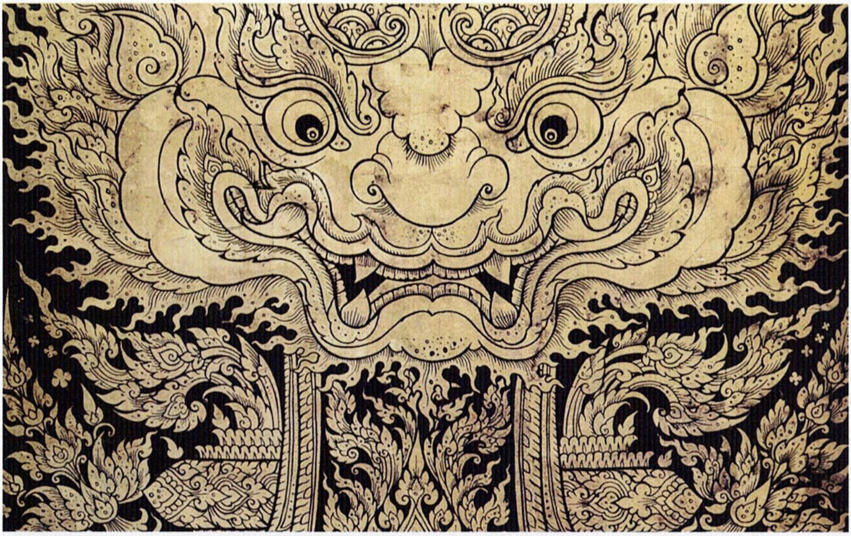
29 September 2021

Translated by Dañtañāṇī

Edited by Du Wayne Engelhart

Time is valuable. There is nothing more valuable than time. Even for breathing, we must have time to do so. The Buddha, who has swallowed time successfully, knew what time to breathe. Time is more valuable than everything. There is a highlight that when we provoke time to endanger our body and mind to suffering, the most valuable time is the time that we are mindful. Otherwise, there is a lack of time. The Blessed One has gotten time to be in time. Not being in time, there will be a retribution. That is why people recompense themselves for time to keep. One just makes up time to recompense. Actually, there is nothing of retribution. We have just not known time, so we slipped from its benefit. The benefit of time is beyond religion, life, love, hatred, or anything else. *Mārokāsaṃ labhantu mā* – Do not let go of an opportunity to a devil.

If we close our ears, we will hear. If we close our eyes, we will see. There is no secret place. *Mārokāsaṃ labhantu mā* – Do not give an opportunity to a devil. If we let time go to a devil, this will cause a round of existence with a cycle of suffering (vaṭṭasaṃsāra). We will be reborn in a round of existence to serve as a slave. A wise man, who develops Dhamma, has mentioned *Mārokāsaṃ labhantu mā* – Do not let an opportunity go to a devil on any occasion. Devils have very much time because they have a long life. Their ages are 16,000 deva's years. We are just like dust compared to them. Why do we give them chances? Are we

foolish or clever? From the time we were born to the time we die, saliva has not yet come out of their mouths. Why do we believe in only things that destroy our time? Time is something that we cannot produce. While we can only save time, we cannot produce time. Time has its 100% full time. Just save time. *"Kālo gasati bhūtāni sabbāneva sahattanā."*[1] Save your time. Otherwise, time will pass by for nothing, without any benefit, as water passes through the mountain hills to the ocean.

Listen and understand this because we let time pass through the third month of this vassa. There were only devils' forces. We cannot dominate even a second. The only time we are able to snatch from devils is the time when we touch Nibbāna. Carefulness is not dangerous but it is Nibbāna, while carelessness is dangerous and belongs to devils. The person who sees danger in carelessness and is not pleased by carelessness, will be able to eat time. He or she is the one who has an opportunity, not a disadvantage. We live underprivileged; that is why we are poor. We have lost because we are disadvantaged to devils. The Buddha was born, gained Enlightenment, and finished his final death with

[1] This is a Buddhist proverb that means "Time eats up all beings as well as itself" (Kh. Jā. Duka 27/95).

the score of the winner because he composed himself with mindfulness. So do I. We will not be dejected or delighted with a winner or a loser. We still have an opportunity. The loser feels inferior while the winner is tied in a knot. This is because they are careless and do not save time.

The greatest time of all that we should save is the time of awareness. Time will belong to devils when we are deluded, but it will belong to us when we are aware. What kind of awareness is there that is more superior than awareness of life, humans, other beings, and formations? It is the awareness of breath, which is purely clean. This is natural because we have been born from the breath and must have been with it till the last day to our funeral. When breath arises, we feel light. When breath passes away, we are brought to the grave. Noises we have heard are all from breath. If there is no breath, there will be nothing to make noise. Such is the case with me, who am giving a speech right now. Therefore, to save time, to establish mindfulness, to be aware, we must take the time of awareness as our own instructor. The time of awareness can be one's own instructor. If we do not have a good instructor, our faculty (indriya) will abruptly be undermined and dominated by devils.

Before the Buddha descended into fighting with time, he uttered *"Kālo gasati bhūtāni sabbāneva sahattanā"*—We must eat time that we can snatch from devils. Even though we are aware and see, but do not know how to fight and cannot cool down and be calm, we still lose. We lose to time. Why? It is not because of carelessness, but the wrong view—the view of understanding that time is ours and we still have time. Morning, noon, and evening are ours. This is carelessness and the wrong view. Carelessness makes one lose self-control and fool oneself. This is a disaster of one's life. The end of water is the ocean. The end of life is Nibbāna. The end of insight knowledge *(ñāṇa)* is emancipation *(vimutti).* All of these fall away. This is not because you are greatly attached to yourself or your body, but it is because you are careless about time. You

all, intoxicated with wrong view and conceit, do not know that you are like a bubble. No eye has never seen a dead body. You cannot keep your faculty to have time to fight. Enlightenment is at this point.

Venerable Buddhadāsa Bhikkhu mentioned that one's Enlightenment is the awareness of oneself. It means having eyes to see and to know that time is passing by—a second, a minute, or an hour is passing by. Somehow, what the Buddha knew is more profound than that. Nothing could be compared. He gained the insight of the past, the present, and the future and ended them. He understood the mind thoroughly. He was truly enlightened at the end. Even though he was like that, he could not be a refuge of hell beings because they have too much wickedness to take him as a refuge. Some of the Brahmas have been hidden behind in a sheath; he could not help them either. However, the Buddha spent time that was passing away in awareness, in seeing, and in peace. His kindness became his noble perfection *(pāramī)*. The ten perfections, establishing Nibbāna, lead to insight knowledge of emancipation. Since we have known this, while we are now sitting here, instead of being aware of sitting and listening, we feel restless pleasure in other things around. It means you drop all your opportunity of time to devils.

The only time in which devils will be defeated is the time that we are mindful with awareness and seeing. Nibbāna has never been out of time. A time without Nibbāna is none. Mindfulness, which is a recollection of ten types of constant mindfulness *(anussati 10)* covering a recollection of the Buddha *(Buddhānussati)* through mindfulness of breathing *(ānāpānasati)*, is where the Nibbāna is. Devils hardly come to interfere. They come whenever we are negligent and let go of time to the devils—*Mārokāsaṃ labhantu mā*. That is how the devils flash in. If we breathe in and breathe out but we are not aware of them, the devils will become your teachers. The three types of enemies—anger, hunger, and

delusion—will suddenly arise. They can conquer concentration. Those devils have seized it. All of us, who are wandering aimlessly and not knowing time, are the slaves of devils, which are the devil of defilements *(kilesa-māra)*, the devil of the aggregates *(khandha-māra)*, and the devil of all kinds of formations that arise from intentional actions *(abhisaṅkhāra)*. Even a very little period of time is not left. That is why we are sad, lamenting, and dejected. We have no time of ours but of the devils. All time belongs to the devil of the aggregates *(khandha-māra)*, the devil of defilements *(kilesa-māra)*, and the devil of all kinds of formations arising from intentional actions *(abhisaṅkhāra)*. If we are infatuated with merit, it will belong to the devil of all kinds of formations that arise from intentional actions *(abhisaṅkhāra-māra)*. The same is true for absorption *(jhāna)*. If you are infatuated with it, it will belong to the devil of all kinds of formations that arise from intentional actions *(abhisaṅkhāra)*. All merits, sins, and absorptions still make us to be slaves of the devils. So will the final level of Brahma—*nevasaññānāsaññāyatana*. The only pathway that devils are afraid to pursue is where mindfulness is in the body, in the feelings, in the mind, and in the Dhamma.

Rakkamāno sato rakkhe[2]. Mindfulness is set up by the mother. Mindfulness *(sati)* is the mother. Wisdom *(paññā)* is the father. Whoever has the good mother, which is mindfulness, will be unlikely to lose. In contrast, he must be in a lineage and become a Buddha at the highest level. Intermediately, he can be an individual Buddha. At the least he can be is an arahant. He will not become an animal, human, or other beings as another worldling does. No, that person will not. When setting up mindfulness—*Rakkamāno sato rakkhe*, there is the only one strong point. Where mindfulness has been set up as right mindfulness and great mindfulness *(mahāsati)*, there is awareness. It is neither like knowing ramblingly nor like the awareness that surrenders to the devils. The person is aware and sees. He knows that he is aware and when he is aware. He does not allow time to pass by. Therefore, the good mother must safeguard a good child. Mindfulness will safeguard both the body and the mind—*Rakkamāno sato rakkhe.* You must safeguard your body and mind with mindfulness, regardless of any investment, any begging, or paying any compensation or dowry. There is no need to look after or keep up with maintenance. This is mindfulness. It does not eat, sleep, or talk but it has a quality to go beyond all kinds of devils. Wherever mindfulness is, they will be defeated. That is why the Enlightenment of the Buddha has arisen. The Enlightenment has arisen in me too because of mindfulness in sitting, walking, and standing. We are not going to turn an opportunity over to the devils. The quality of life belongs to Nibbāna. However, the quality of time we give to mindfulness does not belong to Nibbāna but belongs to the ten-thousand-world system. Listen and understand this. When you breathe in and out, do not give a chance to devils. If you let yourself go to devils repeatedly, the cycle of defilements *kilesavaṭṭa)*, the cycle of volitional actions *(kammavaṭṭa)*, the cycle of results *(vipākavaṭṭa)*, and the cycle of craving *(taṇhāvaṭṭa)* will arise. You will run behind the defilements *(kilesa)*, the volitional actions *(kamma)*, the results of actions

---

[2] This means "Mindfulness is indispensable for all kinds of safeguarding."

(vipāka), and craving *(taṇhā)*, and end up in the group of devils. Try to open up and turn over at the right point. I will tell you how.

To activate mindfulness is not about a place, a method, or timing. The Buddha uttered this proverb—*Rakkamāno sato rakkhe*—about mindfulness. He, who had mindfulness already when he started descending into his mother's womb, must have been mindful. He checked his mother to determine whether she was awake or in a sleep. He knew that when the mother was awake was the right time to enter the womb, and he would be perfect. If she was in a sleep, he would fall out and belong to the devils again just like other animals and hungry ghosts. Why do I sacrifice all of my time to safeguard and note mindfully when I am sleeping and awake? Sleeping causes disadvantages to a degree. Awakening makes advantages to a degree, which is the defilement. When we are awake, craving will disappear. Then, we can say that the person has wholesomeness and mindfulness.

Please listen clearly. The origination of mindfulness was when we were first awake from the mother, whom we have bonded with. So was it with the Bodhisattava. He had been waiting while the mother was sleeping deeply. Once the mother woke up, she still closed her eyes. She was awake with her mind while her eyes were closed. At that moment, he suddenly entered. Vanishing into her womb, he had only mindfulness. There was no self, human, beings, or volitional formations. We call this kind of mindfulness *"satimaṇḍo,"* which is endowed with energy to kick oneself out of the dark corner—the devil's delusion. Once he got in, the mother saw her baby and knew right away that she was pregnant. She knew she was awake and caressed her tummy fondly with a full smile. Look how amazing that was. All of us nowadays are not creating children, but devils. Once they get born, they kill one another. Typically, devils do not kill or crash into someone else, but they are the destroyers of wholesomeness by burning it up. Enlightenment cannot arise, eman-

cipation is nonexistent, accomplishment has never been completed, and deliverance disappears because of devils. Bragging and showing off are okay, but all these belong to devils and make us fall onto their side. Wandering aimlessly, persons are all their disciples. Don't dare to think that you are beyond their fences while you are affiliating with them.

Once we know this, to be mindful is easy when we are all ready. There are confidence *(saddhā)*, effort *(viriya)*, wisdom *(paññā)*, mindfulness *(sati)*, and concentration *(samādhi)*. To compose oneself with mindfulness, which is the basis for Enlightenment, one must first base oneself on confidence *(saddhā)* that the Dhamma we have learned, the Dhamma we have studied, the Dhamma we have meditated on, and the Dhamma we have practiced will give a true result. We believe that there is a result of whatever we do, speak, and think. Once we believe, then we set mindfulness up. To establish mindfulness, it is necessary to depend upon the body. We must establish a base in the body—*kāye kāyānupassī viharati ātāpī sampajāno satimā vineyya loke abhijjhādomanassaṃ.* It depends on the body being firm with the breath. The body is the breath. We must set it up firmly. Breathing long, one is aware. Breathing short, one sees. Being aware and seeing, then cool down and be calm. When we are aware and see, we become cooled down and calm because concentration arises. Having mindfulness on confidence, we will rapidly develop effort, wisdom, and concentration as if we were growing a plant with good fertilizer. Once you are endowed just this way, do not let the devils have any opportunity; do not be crazy turning yourself in and sacrificing everything to them.

We should note with confidence that breath is where the Buddha *(tathāgata)* is, where the arahant is, where the individual Buddha *(paccekabuddha)* is, and where the one who has already finished learning *(asekha)* is. All Buddhas and arahants, who have already been in the past,

who are at the present, and who will become in the future, have a concentration arising from mindfulness on breathing *(ānāpānasati-samādhi)* as a stake to cut off the cycle of rebirth *(vaṭṭa)*. The devil's opportunity creates a round of existence with a cycle of suffering *(vaṭṭasaṃsāra)*, while mindfulness' opportunity can cut off the cycle of rebirth, which is evil. Enlightenment, the attainment, the accomplishment, and the deliverance are here.

Therefore, the six types of the body, for whomever can practice with confidence *(saddhā)*, effort *(viriya)*, wisdom *(paññā)*, mindfulness *(sati)*, and concentration *(samādhi)*, can lead to success. Before long, the most foolish ones will take seven years to succeed. The step-up persons will take seven months while intuitive persons *(ugghaṭitaññū)* will take only seven days to succeed. For the persons called *"Sabbaññū,"* who surpass the world beyond the four types of individuals, and are able to gain Enlightenment easily, it will take less than a quarter of a minute to reach the attainment. For example, Saṃkijja sāmaṇera took less than a minute to be an arahant. Within seven years, seven months, seven days, or

seven seconds, the person who has not much intention will succeed as a non-returner *(anāgāmī)*. On the other hand, the person who has a good intention will pay attention to his or her breath—breathing in long, being aware; breathing out and in long, being aware; breathing out and in short, being aware—practicing to be an expert on it. Even though having many defilements, this kind of person will not come back and be reborn; instead they will become at least a non-returner if they cannot accomplish arahantship. Mostly, the person will finish as an arahant in this very life by cutting off all kinds of rebirth and death of all kinds of beings—such as devas and brahmas. Only *arahaṃ* and *arahata* are left. *Arahaṃ* means being far from defilements. *Arahata* means breaking off the rounds of actions, which are defilements, actions, and the results of actions.

Since there is a whispering about what I have explained, why do you give your opportunity to the devils? Why do you talk nonsense? What kind of excellence do the devils have that makes you grant an opportunity to them? Were you born to worship them? Why do you give all your body and mind to the devils? They have just knocked your head off. Time that has passed by cannot revert back. There is no way for time to be reverted. It is short, quick, and only passes away. Time that has been passing away is quicker than a snapping of one's finger. That is why I regret that you are not careless but you love giving yourself to the devils—the devil of the aggregates, which you take as yours, is a devil; the devil of defilements, which you have claimed as yours, is also a devil; the true elements, which you have claimed as yours, are also just a devil. Even though all five kinds of devils have undoubtedly been dominating everything, you still open yourself up to them, serve them, and make them too busy to have time fooling around with other worldling people. There is no mindfulness but sin and craving.

Why do you try to negotiate with me? I do not have the right. I have the ability to open up, uncover, and guide to the point. That is all I

can do. I cannot do more than this. The same is true of the Buddha. He could only give a guideline. Even when he was in the heaven, he could only tell and guide his mother for the purpose of repaying her for kindness. This is because I see you will gain a benefit. If you have not reached the end yet, with set-up mindfulness, when you wake up from sleeping, you will waste your time and give the devil a chance. The devil as death *(maccu-māra)* and the devil as deity *(devaputta-māra)* have been staring, peeking, and watching us at every moment. *Lobho dhammānaṃ paripantho*[3]—Greed is a command of devils. *Natthi dosasamo aggi*[4]—Mind, body, and speech are tied with burning anger, which also belongs to devils. *Natthi mohasamaṃ jālaṃ*[5] —Delusion, which is the alluring trap tying our neck, elbows, and legs, also belongs to devils. They are hauling us, not from the head but from the leg, letting the head fall behind. The arousal, irritation, delusion, and infatuation over sense objects haul our legs away. We defy one another in arguments and fighting. It is because the devil drags you from the leg and lets the head fall behind. We let them have control over us. If the devil is hidden behind the aggregates, they turn to be a heap of suffering. If the devil is hidden behind the defilement, it become a pile of one's actions. If the devil is behind merit and sin, they turn out to be the infatuation of becoming devas, brahmas or other beings. Such are these three types of devils— the devil of the aggregates *(khandha-māra)*, the devil of the defilements *(kilesa-māra)*, and the devil of all kinds of formations arising from intentional actions *(abhisaṅkhāra)* swallow all the worlds, every world in the ten-thousandfold world system. There is no need to mention the devil as death *(maccu-māra)* and the devil as deity *(devaputta-māra)*: We definitely belong to them. The devil as deity *(devaputta-māra)* makes us become in those six levels of devas

---

[3] Lobho dhammānaṃ paripantho means "Greed destroys all virtues."

[4] Natthi dosasamo aggi means "Never is there a fire hotter than a fire of anger."

[5] Natthi mohasamaṃ jālaṃ means "Never is there a trap (more alluring) than the trap of ignorance."

while the devil as death *(maccu-māra)* has no class. We can count from the world of brahmas down to the world of death.

That is why I am setting you free making your eyes clear, and uncovering your mind. You need to be mindful and be your own boss. Do not service devils anymore. The boss is better than the servant. The Buddha did not talk about the good setup of mindfulness but only mentioned that mindfulness *(sati)* and clear comprehension *(sampajañña)* are the greatest things of all beings who have been born, as if they are the mother and the father, who save us from failing downward. Anger and temper have all disappeared. Even the body and flesh also disappear. Disappearance of the body ends evil; disappearance of the self ends sin. All disappears. Only breathing in and breathing out remain. Whatever action, speech, and thought there are merely mindfulness as a safeguard. *Rakkamāno sato rakkhe*—Before acting, speaking, and thinking, hand everything over to mindfulness. While acting, speaking, and thinking, hand everything over to clear comprehension. If there are these two supportive Dhammas, the devils cannot overwhelm us. If you do not believe me, try to give time to some practice and you will understand.

Because this world has moral shame and fear of consequences *(hiri-ottappa)*, it is pleasant to live in it. These two Dhammas are the virtues that protect the world *(lokapāla-dhamma)*. There is no limit if one can fulfill these completely. This is the basis of wholesomeness, which makes unwholesomeness disappear. Try practicing from now on. Do not let the devils take action to open your eyes and your heart again and again. Do not let the devils crush your eyes, your ears, your body, and your mind. Don't you believe about the Nibbāna of sense bases? If you do not overwhelm the six internal sense bases and the six external sense bases with evil, they will fall into Nibbāna right away. Oh! Being born in this life. This is the last birth; now there is no renewed existence. If there is

mindfulness regarding eyes, ears, nose, tongue, body, and mind while being aware and seeing with clear comprehension, how can the devils interfere? Before action, speech, and thought, there is mindfulness, and at the moment of acting, speaking, and thinking there is being with clear comprehension. Clear comprehension is wisdom *(paññā)*. That's all.

Where can you carry your formations and fly away, with your own effort, to free yourself from your own grave? Is this true or false? Do the wise men praise you, or do only the devils because you are their servants? The only way to put you at a disadvantage is if you have no mindfulness and clear comprehension. Having mindfulness but being involved with sin, and having clear comprehension but being with wrong view are what you have in your mind, body, and speech. If we truly have mindfulness and clear comprehension, they are not just a simple mindfulness and clear comprehension, but here there is Nibbāna, which is empty of self *(attā)* and the body *(rūpa)* and the mind *(nāma)*. Because of mindfulness and clear comprehension, there is Nibbāna, which no one owns and is no merit or sin but emptiness. At this point, we have no more right to be a servant of the devil of the aggregates *(khandha-māra)*, the devil of defilements *(kilesa-māra)*, the devil of all kinds of formations arising from intentional actions *(abhisaṅkhāra-māra)*, the devil as deity *(devaputta-māra)*, and the devil as death *(maccu-māra)* or even the devil's trap, the devil's zone, and the devil's pathway. We will no longer be their servant because, in this world, if we have mindfulness before action, speech, and thought and we have clear comprehension while we are acting, speaking, and thinking, no one can have such a power to seize us. The Buddha proclaims this as a victory—achieving a decisive victory. Using the Buddha's language, this is called *"Ananta jina,"* which means a victory over everything without any defeat. The same thing has happened to me and I am still enjoying it. What others praise or blame, I have never paid attention to. The Buddha, the arahant, and the Individual

Buddha have never looked down on mindfulness, but treat it with respect. Contrarily, you do not respect mindfulness but do respect the devils. No surprise that you are so stubborn because strong greed, anger, and delusion are all over you. These three things are the hands of the devils. You are supporting them, but not supporting what are better—mindfulness *(sati)* and wisdom *(paññā)*. Even moral shame and fear of consequences *(hiri-ottappa)* you do not pay attention to.

Let me explain a little more. When we can tune ourself to breathe in and breathe out with mindfulness and clear comprehension, the devils and the chief of the devils disappear. They will be extinct. There is no need to be selective because they remain only when we have no mindfulness and clear comprehension. If there are mindfulness and clear comprehension—*rakkamāno sato rakkhe*—the devils and their chief will be completely extinguished. This world remains because of Nibbāna. Nibbāna cannot be without mindfulness and clear comprehension. By the end of one's lifetime, mindfulness and clear comprehension will be the judge. When entering into the fourth absorption *(jhāna)*, happiness, suffering, pleasure, unpleasure, this world, and other worlds appear at this stage, but mindfulness and clear comprehension will cut these off. As long as mindfulness and clear comprehension cut off the current flow of these feelings, there is actually Nibbāna—only emptiness without any sign or a place to be located. There are only awareness, which is mindfulness, and seeing, which is clear comprehension. Finally, we will finish at the end with mindfulness and clear comprehension. It is the finish line—complete Nibbāna. So Nibbāna is where we have mindfulness and clear comprehension. We will not die unprofitably but die in Nibbāna. Can you understand and hear what I am saying? Why do you let lust *(rāga)*, anger *(dosa)*, and delusion *(moha)* dominate you? Are our body, mind, and speech that bad? Can you sense anything? *Rakkamāno sato rakkhe satimaṇḍo*—If we have mindfulness and clear comprehension, by

the time we must die or reach to the end of our life at any moment, we will die with mindfulness and clear comprehension, described as Nibbāna. If one dies as a servant of the devils, we won't describe it as a death; instead, the Buddha described it as a damage—a damage of the paths *(magga)* and the fruitions *(phala)*—one has been born and one's life was damaged because of not knowing the paths, the fruitions, and Nibbāna. What one knew was only lust, anger, and delusion, and one has died with them. Please do not give a chance to the devils. Defilements *(kilesa)*, volitional actions *(kamma)*, consequences of actions *(vipaka)*, and craving *(taṇhā)* originate at the time of the devils' chance.

In today's conclusion, when all of you, who are human beings and have your heads pointed to the sky and your legs standing up on the ground, know that you have been born in this very life and will surely die at any time soon, you must be ardent, energetic, and active like the withered grass that became green and lively after rain has come overnight; the minds of the beings who have mindfulness and clear comprehension are like this. Everyday, as always, sunshine comes during the day and darkness replaces it at night, but both the heat in the darkness and the heat in the light are similarly hot. The devils will not select time, day, or occasion. Instead, when one is endowed with carelessness and follows behind lust, anger, and delusion, that moment of time, day, or occasion will belong to the devils. *Mārokāsaṃ labhantu mā* – Do not give an opportunity to devils. Lust, anger, and delusion belong to the devils, but if we are aware mindfully, clearly comprehend and awake, the devils have no opportunity. Be aware and awake. Be awake and aware as always. There is no gateway for the devils, but only the four paths, the four fruitions, and Nibbāna remain. This gives my heart pleasure. At least, the person will become a never returner *(anāgāmī)*, while the best chance is he or she can be an arahant. Being born in this life is splendid, and one is filled with dignity. One's mind and body are useful and will not be given in defeat to the worms eating one's entrails. The time that we have heard

about the body's sickness, pains, and death, is uncountable as if we poke a needle into the ground repeatedly to fill up the land with no gap.

Once you hear what I have uncovered, opened up, turned up, lighted up with the lantern, and given directions to, let go of the opportunity for the devils. Do not be infatuated with them. Let them go. When lust arises, just know. When it passes away, just know. When anger arises, just know. When it passes away, just know. When delusion arises, just know. When it passes way, just know. If you know these three things, other things will die out. But if these three things are covered up, all other things will be concealed—this is called ignorance *(avijjā)*. For quite long, I have enjoyed saying that if sensual lust *(kāmarāga)* has dried up, sensual craving *(kāmataṇhā)* has dried up, and sensual desire *(kāmachanda)* has dried up, how can delusion and ignorance not dry up? Where can they hide themselves? They cannot and will be extinct. If we have mindfulness and clear comprehension to recollect, to awaken, and to bloom, eventually this very little life—just as the morning dew on the blade of grass or lotus's leaf—will surely gain benefits and will not die for free or for nothing. Instead, it will die with strong faculties *(indriya)*. The Buddha described it as eternity—*Sotthī me hontu nirantaraṃ.* We will be the lucky ones. Having been born and able to be liberated in this life is enough. There is no renewed existence. This is all about mindfulness *(sati)* and clear comprehension *(sampajañña)*. That is all.

If you love yourself and are aware of death as well as realizing the truth of the body and the mind, you must abandon, put down, and let go of the fire of lust, the fire of anger, and the fire of delusion. Then, you will enjoy only Nibbāna, the fruitions, and the paths. That is all. At every moment you can make the devils lose their opportunity. On the other hand, we will gain advantages because we have the place to hide—Nibbāna through voidness *(suññata-nibbāna)*, liberation through signless-

ness *(animitta-vimokkha)*, and concentration through desirelessness *(appaṇihita-samādhi)* are the hidden place where we can hide from the devils. Our bodily formation *(kāya-saṅkhāra)* and verbal formation *(vacī-saṅkhāra)* will not belong to the devils anymore. This is because we have no formation *(visaṅkhāra)*, are without concoction of craving—*visaṅkhāragataṃ cittaṃ taṇhānaṃ khayamajjhagā*. We won't associate with the devils—the craving lady devil, the sensual desire lady devil, and the sensual pleasure lady devil. We will not associate with them, but merely be in only one place, which is Nibbāna. The mind has reached where nothing can concoct—lust, anger, and delusion cannot concoct the mind. This is called Nibbāna, the end of rebirth and death.

Briefly or profoundly explained, whenever we have mindfulness and clear comprehension, at that moment, we are described as *ananta-jina*—the person who has conquered in all directions. There is no need to talk about when we are awake; even though we are in a sleep, we are the winner. There is no concern about awakening or sleeping; we win

forever. That is why the Buddha was born that day, enlightened that day, and reached the final death that day. It is because there was nothing else to be repeated. Even the days were in the different world, time, and year, but we call them the day of birth, the day of Enlightenment, the day of the final death *(parinibbāna)*. Do you understand with your eyes and ears? Why do you believe only lust, anger, and delusion? What help can they give you? They cannot give you any. What they can do is help you to a disaster and being damaged quickly. Strong greed, strong anger, and strong delusion are what the devils love. They will give handclaps as we become their disciples.

I am now calling attention to the last words—*Mārokāsaṃ labhantu mā*. Whenever you give your dignity to lust, anger, and delusion, the opportunity will open up to the devils. In contrast, when you have mindfulness as a guardian and wisdom as a protection of the mind and the body—*Rakkamāno sato rakkhe*—you have 100% of mindfulness and 100% of clear comprehension as a guardian. Be aware and safeguard! Be aware and safeguard! Awareness is clear comprehension and safeguarding is mindfulness. Finally, being aware and seeing at every moment can turn the battlefield into the land of no suffering. There will be only the realm of liberation from suffering—*nibbānaṃ paramaṃ sukhaṃ nibbānaṃ paramaṃ suññaṃ*. Now! The emancipation through wisdom *(paññāvimutti)*, which is intelligence, will come and protect us. All relatives live happily and peacefully. Being aware and protected as well as being intelligent and safeguarding is what the emancipation through wisdom *(paññāvimutti)* has brought. Our eyes, ears, nose, tongue, body, and mind are in the safe place. This is the last rebirth. There is no renewed existence. Esevanto dukkhassa—Just this is the end of suffering!

勿予魔罗可趁之机

2021年9月29日 讲法

翻译：美琪尚宛　　校验：越心尊者、美琪宜丰

时间宝贵，没有什么比时间更宝贵。哪怕呼吸的刹那，也要用到时间。佛陀成功的吞食了时间，他觉知呼吸的每一刹那。时间无价，胜于一切。但很明显，我们让时间制造了危险，让身心遭受了痛苦。时间胜过一切，这指的是有正念的时刻，否则时间就缺失了。如来，他让时间，跟上时间。若时间跟不上时间，就成了罪业，就会以罪业来填充时间，然后以此来度日。事实上，我们没有什么罪业，只是没有认识到时间，所以不能获得时间的利益。时间的价值，高于信仰，高于生命，高于爱恨，高于一切事物。*Mārokāsaṃ labhantu mā* –勿予魔罗可趁之机了。若我们塞住耳，也能听到。若我们闭住眼，也能看到。因为没有闭密之处。*Mārokāsaṃ labhantu mā* –勿予魔罗可趁之机了。若我们把时间交给魔罗，就是生死轮回*(vaṭṭasaṃsāra)*。我们就生死沉沦，为其奴隶，效劳于他。因此，那些增上法的人，他会说：无论如何，*Mārokāsaṃ labhantu mā* –勿予魔罗可趁之机了。他有无数时间，魔罗的寿命有16000天年。与之相比，我们不过是一粒尘埃。为什么还要给他可趁之机？这样是聪明还是愚蠢？当我们生下来后，在他的口水都还没流过舌头的这一点时间里，我们就死了。为什么我们要相信那些浪费时间的东西。时间是无法制造的，只能节约。我们要节约时间，而无法制造时间。时间它本身是百分之百满的，务必要珍惜。*"Kālo gasati bhūtāni sabbāneva sahattanā.[1]"* （岁月吞没了一切，包括它自己）。珍惜你的时间。否则，它就白白流失了，毫无意义的流失。就像流向大海的流水，绕过了山峰。

[1] 佛陀的话，意指："时间吞没一切，包括它自己。" (Kh. Jā. Duka 27/95).

今天要听明白，我们浪费时间到现在，已经是第三个月了。全部是魔罗的时机，我们没有片刻的主宰。要从魔罗那里夺取时间，那只有在我们触及涅槃 *(Nibbāna)* 的时候。不放逸，无险患，即是涅槃。然而，放逸就是险患，这是从属于魔罗。看到了放逸的过患，不以放逸为乐，这才可以啃下时间。这样的人才叫做有机会的人，不错失机会。这样才称作：获得机会。而我们却总是处于错失机会的情形。所以，我们贫穷，一无所有。因为我们逊色于魔罗。如来降生、证悟、般涅槃，他都是个胜利者。为什么？因为他安住于正念。我也是如此。对于赢家输家，我们不喜也不悲。这样我们就尚有机会。输家有自卑，赢家有优越感，这都是放逸，没有掌管好时间。

时间高于一切，我们应掌管好它，指的是：觉知的时刻。如若迷失，时间就属于魔罗。如若觉知，时间就归我们。觉知什么，是高于人生与生命，高于人、众生、诸行的——觉知息，无比纯净的自然之息。因为我们生来就是依赖呼吸，从生到死。息生，我们轻盈。息灭，就该被火化了。我们听到的声音，也是来自于息。如果没有气息，就不能叫喊，声音就停住了。我现在讲话，也是一样。因此，珍惜时间，建立正念，保持觉知，我们以觉知的时刻作为自己的老师。觉知的时刻能够作为自己的老师。若没有好老师，我们的诸根 *(indriya)* 就衰落恶化，马上就落入魔罗团伙了。

在佛陀试着与时间赛跑之前，他说：*“Kālo gasati bhūtāni sabbāneva sahattanā”*，我们要吞没时间，从魔罗那里争夺时间。哪怕你知道了看到了，若仍不懂如何竞争，就无法清凉寂止，就会败下阵来，败于时间。为什么？这不是因为放逸，而是因为错误的认识——认为时间属于我，我仍有时间。早上属于我，中午属于我，晚上属于我。这是放逸，是错误的认识。放逸就成为忘失，忘失自己而沉迷，忘失自己而愚痴，从而使生命成为灾难。水之极致为大海，生命之极致为涅槃，智*(ñāṇa)* 之极致为解脱*(vimutti)*……我们错失了这些，因为大家都着我相。不对，不是着我相，而是因为你疏忽时间，轻视时间。不知道自己就像是一个水泡肥皂泡。不知道呀，因为迷失于错误的认识和我慢。

没有那只眼睛不曾见过死人，没有的。因为你不能管控好诸根，让其有充分的时间去争取。证悟就在这点。阿姜佛侍尊者说：证悟就是了知你自己。意思是，有眼睛去看到去知道：时间流逝了，秒、分、小时流逝了。佛陀的了知更加深邃，深邃到无可比拟。已消逝的过去，尚未到的未来，哪怕正触及的当下，他都清晰了知。他完全明了，明了心，明了真相，明了真理。即便如此，他仍无法作为地狱众生的皈依。因为地狱众生有更多的恶业皈依，而无法超越其恶业，他们焦躁如焚。有些梵天住的地方，处于无缘之地，佛陀也无法帮助。然而，佛陀让流逝的时间处于明亮，觉知、看到、清凉、寂止，佛陀的慈悲成为波罗蜜*(pāramī)*。十波罗蜜构建涅槃，导向解脱智。我们只是在这里坐着，如此觉知着。若我们要愉悦的或焦躁的去别处，不知道此刻自己正坐着，正听着。这样子就是把时间的机会都丢给魔罗了。

魔罗败落的时刻，即是建立正念，住于正念，知道看到的时候。涅槃就不会遥遥无期。就不存在没有涅槃的时刻。涅槃如何安住，正念就能忆念了知，正念就在那里。有佛随念 *(Buddhānussati)* 到安般念 *(ānāpānasati)*，这十随念*(anussati 10)*，魔罗就难以干扰。魔罗总是在我们疏忽时窜入。浪费了时间，把机会给了魔罗 – *Mārokāsaṃ labhantu mā*，魔罗就溜进来了。入息，出息，如果我们没有知道，不能看到，魔罗就成了你的老师，你立即会产生三个敌人：嗔怒、饥渴、迷失。禅定被破坏了，被魔罗完全占

领。我们这样漫无目标的，没意识到时间，那就全成了魔罗的奴仆，就是：蕴魔 *(khandha-māra)*、烦恼魔 *(kilesa-māra)*、行魔*(abhisaṅkhāra-māra)*。丁丁点点的时间，已所剩无几。我们因此忧恼，感伤与哀愁，因为我们没有时间属于自己，都属于魔罗，属于蕴魔、烦恼魔、行魔。哪怕沉迷于功德也仍是行魔，沉迷于禅定，也仍是行魔。功德、罪恶、禅那，都仍是魔的随从。最高的梵天，非想非非想，仍是魔的随从。只有一个间隙是魔罗不敢攻击、不敢侵入、不敢跨越的，那就是有正念的时刻。正念于身、受、心、法，有任何正念都可以。

Rakkamāno sato rakkhe[2]，如母亲守护般建立正念。正念*(sati)* 是母亲，智慧 *(paññā)*为父。若谁拥有正念这个母亲，他就不易失败，就叫作有了血统：至高能到佛陀，中等的成为独觉佛，最差的也能成为阿罗汉。不再成为黄牛、水牛、人、众生、诸行，跟着世界乱跑了，不会了。有正念时 – *Rakkamāno sato rakkhe*，就有这个特点。当安住的正念，是正确的正念，是大正念*(mahāsati)*，指他觉知着，不乱跑的觉知，不给魔罗机会的觉知。他知道看到，当忆念什么时他知道自己在忆念。不任由时间流逝。好母亲看管好子女，正念看管好身心 – *Rakkamāno sato rakkhe*。你应以正念看管好身与心，不用投资，不用申请，不用彩礼，不用供养，不用支付什么，就只是要有正念。它不休不眠，不食不言，这就是正念。它的资质胜过魔罗。若有正念在那，任何种类的魔罗都必定落败。教内的证悟，也就能够产生。我行、住、坐时，也是这样。我们不应放任或扩大机会给到魔罗。生命的品质是涅槃，时间的品质不是涅槃，而是正念，这属于一万个世界。我们要听懂这些。

入息、出息，勿予魔罗可趁之机。若你们总是不断的、经常的放任机会给到魔罗，那就会产生：烦恼轮回 *(kilesavaṭṭa)*，业轮回 *(kammavaṭṭa)*，果报轮回 *(vipākavaṭṭa)*，渴爱轮回 *(taṇhāvaṭṭa)*。大家就跟着烦恼 *(kilesa)*跑，跟着业 *(kamma)*跑，跟着果报*(vipāka)*跑，跟着渴爱*(taṇhā)*跑。这样就和魔罗混为一伙了。

---

2 意指：“正念是必不可少的守护。”

尝试去打开、去翻正，让它们处于正确的节点。我早就告诉你了，正念的触发，无关乎地点、无关乎方法、无关乎时间。佛陀开示说：– *Rakkamāno sato rakkhe* – 就叫做正念。最初投生时，具足正念者，在入母胎时，便已具备正念。查看母亲是睡是醒，要立即知道。如果母亲醒时去入胎，那才完美。如果在她沉睡时去入胎，就和以前一样属于魔罗，还和以前一样与黄牛水牛没什么不同，还和以前一样与鬼魅精灵没什么不同。像我，为什么舍弃所有的时间，无论醒时睡时，都以正念管控。睡眠时增加烦恼习气的程度，清醒时才不被烦恼习气所控制。睡觉就是烦恼呀。若清醒时，没有渴爱，就叫作：有功德有正念的人。

要听清楚，正念自从投生时就建立了。当我们第一次醒来，从连接的母亲那里醒来，等着住进胎里。母亲熟睡时，他等着。直到母亲醒来，但还闭着眼睛。意识清醒了，但尚未睁眼。就在意识清醒的那时，佛陀立即入胎，消失到母腹里——人、众生、诸行就此消失，唯有正念。正念叫做 *"satimaṇḍo"*，积攒力量，把自己踢出黑暗的角落——魔罗的愚痴。他一入胎，母亲就立即看到了宝宝：哦，我现在是清醒的，知道自己怀孕了。她爱抚着自己的肚子，满脸笑容。这就是那么的神奇！可是我们现在，没有生产子女，而是生产魔罗。一出生就是冲突杀戮。通常来说，魔罗并不冲突或杀害他人，但他们会破坏善，烧毁功德。证悟无法产生！抵达（涅槃）没有可能！成就无法齐备！解脱全部消失！——这些都是因为魔罗。你们也能讲，也能吹，但这些都是从属于魔罗。我们都进入到他的队伍了。大家漫无目的，都只是魔罗的僧团。别以为自己在他的城墙之外，其实全是在他的管辖范围。

一旦明白了，当我们准备就绪，树立正念就轻而易举了。信 *(saddhā)*、精进 *(viriya)*、智慧 *(paññā)*、正念 *(sati)*、禅定 *(samādhi)*，要安住于正念，以它为地基，导向证悟。首先，要基于的是信，相信说：我们学习佛法，研究佛法，修习佛法，实践佛法，要有实在的成果。我们相信无论做什么、说什么、想什么，都必定有结果。一旦有了信，就安住正念。建立正念时，立足于身体是必要的。我们立足于身 – *kāye kāyānupassī viharati ātāpī sampajāno satimā vineyya loke abhijjhādomanassaṃ.* 立足于身体，首先是基于息（呼吸）。身体指息，让其安住，让其绵密。长息，知道；短息，看

到。知道看到，接下来就是清凉寂止。知道看到时，为什么能清凉寂止？因为禅定生起了。正念基于信，就能精进，那么智慧、禅定就快了。就像我们在地上种树，施好了肥料。一旦我们这样诸事齐备，不给魔罗可趁之机，也不疯狂的和他一起成为魔罗——那相当于把自己全部舍弃给他了。我们就能说：这个息，就是佛陀 *(tathāgata)* 的住处，阿罗汉 *(Arahant)* 的住处，独觉佛 *(paccekabuddha)* 的住处，无修无证者 *(asekha)* 的住处。从过去，到现在，再到未来，每一位尊者，安般念禅定就是他们斩断轮回的筹码。魔罗的机会是制造轮回，而正念的机会是斩断轮回——轮回即是魔罗。证悟、抵达、成就、解脱就立足于此。

因此，这六个身的修法，若谁能以信、以精进、以智慧、以正念禅定来行持，那就不用很久。再笨的也只是七年而已；其次是七个月；敏锐知者 *(ugghaṭitaññū)*，只用七天；对于高于世间四类行者的一切知者 *(Sabbaññū)*，容易证悟者，那不用刹那间就抵达了。比如散基伽沙弥 *(Saṃkijja sāmaṇera)*，只用了不到一分钟就成为阿罗汉。七年，七个月，七天，七秒，信愿一般的就成为阿那含(anāgāmi)。如果意愿强烈，专注于呼吸：长息，出息入息，知道息长；短息，出息入息，知道息短；直至纯熟。哪怕存有烦恼，也不用

再回来出生，就算不能成为阿罗汉，也至少是阿那含不还者。大多数都能在现世成为阿罗汉，斩断每一种生死轮回——天人、梵天、阎罗或夜叉，剩下的唯有阿拉汉 (arahaṃ) 和阿拉汉达(arahata)。阿拉汉，指远离烦恼。阿拉汉达，指折断了烦恼、业、果报的业轮。

这些是碎叨叨的话。你为什么要给魔罗机会，为什么要讲绮语？魔罗有什么了不起的，以至于让你给他们敞开机会。你生来是为了供奉他们吗？我们的身，我们的心，为什么要包揽给他们，让他们敲你的头？你对他们还抱什么幻想？时间流逝灭去，就不再回头。没有时间能回头，短暂瞬间飞速，就破灭了。即使一弹指顷，都迟过它。刹那灭去，也远快过它。我就遗憾，大家都放逸啊，疏忽啊。不是吗？都喜欢把自已供养给魔罗。蕴魔，拿过来成为我的，那本是魔；烦恼魔，拿来成为我的，那本是烦恼。真实的界（元素），也拿来成为我的界，那本是魔。所有的一切都被五个魔给全部掌控了。我们摊开了秘笈给到他，为他效劳着，向他祈祷着，以至于他们没有空出来服务这个世界的愚人。没有正念到这个地步了，有的只是罪恶与渴爱。

为什么你要来靠着我？我没有这个权利。我（把秘密）打开了，我（把倒盖的）翻正了，我（把道路）指明了，就是这些，没有超出这些范畴的，没有了。佛陀也一样啊，为了感恩回报。他去天上给母亲开示，讲的也就是这些，只是告诉路线而已。因为我看到了，我可以给你们益处，所以就说：如果你仍没到达终点，没能一睡醒就安住于正念，那就是在浪费时间，在给予魔罗机会。死魔 (maccu-māra) 和天魔 (devaputta-māra)，在我们心的每一刹那，都在盯着，捕捉着，引诱着我们。Lobho dhammānaṃ paripantho [3]—贪欲是魔罗的命令；Natthi dosasamo aggi[4]—嗔火捆绑住心、身和语，这都是从属于魔罗；Natthi mohasamaṃ jālaṃ[5]—愚痴，是勒住咽喉，束住手脚的索套。这也是属于魔罗。

---

3 意指：”贪欲摧毁一切功德。”

4 意指：”没有火，能比嗔火炽盛。”

5 意指：“没有陷井，比愚痴更有引诱力。”

他把我们拖拽过去，不是拽着头，而是把腿拖在前面，头在后面。这样子拽过去。贪欲、愤慨、迷失、沉湎，就用这些把我们的腿拖过去了。因此，我们就诤论着，吵闹不休，因为都被他拖着腿去了。头，跟在后面，任凭它摆布与处置。如果魔罗藏于蕴，就是苦聚。如果藏于烦恼，就是业聚。如果藏于功德和罪恶，就是迷失为天为梵，为这为那。就是这三个：蕴魔、烦恼魔、行魔，吞没了整个世界，上万个世界。至于死魔和天魔，就不用讲了，那归于他们自个。天魔住于六层天中，死魔无论哪层，它是从梵天到地狱。

我们要让大家自由，心清眼明。安住正念，成为自己的主人，不要再做魔的奴隶。做主人总归要好过做奴才。关于建立正念，佛陀没有多解释什么。这一生能做出的最了不起的事就是：正念和正知。以这作为我们的父母，帮助我们不堕落，熄灭贪嗔痴。身体还存在着，烦恼熄灭。熄灭不善，熄灭罪恶。都熄灭了，就只有入息出息。无论做什么、说什么、想什么，有的只是正念管控着。*Rakkamāno sato rakkhe* – 做前、说前、想前，要予以正念；做时、说时、想时，要予以正知。这就是法的武器，魔罗就无法控制我们了。如果你不相信的话，试着练习看看。你就会知道哦，这个世界有惭和愧 *(hiri-ottappa)*，才值得居住。这两个法是世间的守护者 *(lokapāla-dhamma)*。若能圆满这个世间的守护者，将有不可限量的利益。世间的守护者，就是惭和愧，这是驱恶向善的基础。试着从此刻开始练习，不要再以魔的行为来打开你的眼，打开你的心。不要让他来逼迫你的眼、逼迫你的耳、逼迫你的身、逼迫你的心了。你相信吗——诸根处的涅槃，内六处和外六入。如果没有堕落到从属于魔罗，那就立即从属于涅槃。哦，此世为最后一生，不再后有。

先正念于眼耳鼻舌身意，知道看到的刹那有正知，魔还能从哪里进入？做之前、说之前、想之前，是正念；而做时、说时、想时，是正知。正知就是智慧，只要有这个，你就挟制了行的造作。天马行空的造作，能逃离出自己的坟墓吗？是对还是错？智者称赞过吗？还是只有魔罗在赞赏着你、抬举着你？因为你是他的随从。没有哪点不会让你有自卑感，因为你没有正念，没有正知。有的只是罪恶的念，以及伴随邪见的知。于身、口、意只有这些。若我们真有正念正知了，那就不只是正念正知，而是在此涅槃，是自我 *(attā)* 的空，

色(*rūpa*)的空，名(*nāma*)的空。有正念正知，是涅槃。在这涅槃之间，没有谁是主人，没有善，没有恶，而是空。在这点上，我们没有权利去效劳于魔罗：蕴魔、烦恼魔、行魔、死魔、天魔。哪怕魔掌、魔性、魔道也罢，都必定不再为之效劳。因为，如果在做之前、说之前、想之前，有正念；在做时、说时、想时，有正知，这个世界就没有谁能有神力来捉住我们，没有的。佛陀说这是是胜利，无疑的胜利。用佛陀的说法，这个叫做： 无边胜者(*Ananta jina*)，指赢过一切，没有败处，赢过宇宙里一切。哪怕我仍受用于此，谁要轻视指责也罢，我从不介意。佛陀、阿罗汉、独觉佛，不曾轻视正念，而是崇敬。相反的，你们轻视正念，不崇敬正念，而是崇敬魔罗。为什么如此顽固，不听管教，因为贪嗔仍同样的强烈与牢固，痴也仍同样。这三个是魔罗的手掌，你们只是增进着它们，却没有增进高于它们的东西，如：正念正知。哪怕惭和愧，你们也没有放在心上。

进一步来解释。当我们能调匀入息出息，具备正念正知，就能摧毁魔及魔军，消灭其整族，不用迟疑。他们之所以存在，只是因为我们缺失正念正知而已。而一旦具备正念正

知 – *rakkamāno sato rakkhe* – 魔及魔军就被全部消灭了。这世界就会因涅槃而存在，涅槃不缺失正念正知。一旦最终，尸体被火化埋葬时，正念正知会做出裁决。当进入四禅，苦乐喜忧，这个世界那个世界，都被正念正知所了知。斩断流，正念正知真正的斩断流，即是涅槃，它是空。没有任何形象标记，没有立锥之处，它剩下的唯有：觉知，为正念；看到，为正知。最后，我们就熄灭了，与正念正知一同熄灭。这就是所作已办，涅槃了。涅槃指有正念正知，不是白白死掉，而是寂灭于涅槃。知道吗？听到吗？你为什么要放任贪嗔痴来多管闲事？我们的身心、我们的话语，差到那个地步了，有任何意义吗？*Rakkamāno sato rakkhe satimaṇḍo* – 如果有货真价实的正念正知，临终，或任何时候结束生命都行，我们带着正念正知而死，就叫涅槃。如果死为魔罗的部下，这都不能称作"死"。佛陀说这个叫：毁灭，道*(magga)*果*(phala)*的毁灭。身心出生来了，再毁灭而去，不知道果涅槃，只知道贪嗔痴，于是就死于贪嗔痴。不要给魔罗可趁之机了。烦恼、业、果报、渴爱，这些和魔罗的机会，是一同诞生的。

今天简单的概括一下。我们每一位，头朝天，脚着地，都知道自己生来这一回，无论如何肯定会死，早晚会死。你应精神抖擞，热心积极的如同太阳烤焦的草木遇到夜晚的雨水，立即恢复为青翠美丽。众生之心，有了正念正知也像那样。每一天每一刻，白天有太阳，晚上是黑暗，黑暗里的热恼与天明时的热恼，没有什么不同。魔罗不分时间，只要一放逸有贪嗔痴，他就来了。那个时刻，就是属于魔罗的。*Mārokāsaṃ labhantu mā* – 勿予魔罗可趁之机了。贪嗔痴属于魔罗，但若有正念觉知，有正知觉醒，正念觉醒，正知觉知，保持觉知觉醒，就没有魔罗可趁的间隙。只有四道四果一涅槃，令人愉悦畅快，至少也是阿那含，好的能成为阿罗汉。生于此世，得以尊严和神圣，我们的身心有所用处，不再败于吃内脏、吃肝、吃肾的蛆。我们就看到听到，这个身体很快就病了，一会就痛了，一会就死了，快的就像拿针插入大地，没有间隙。

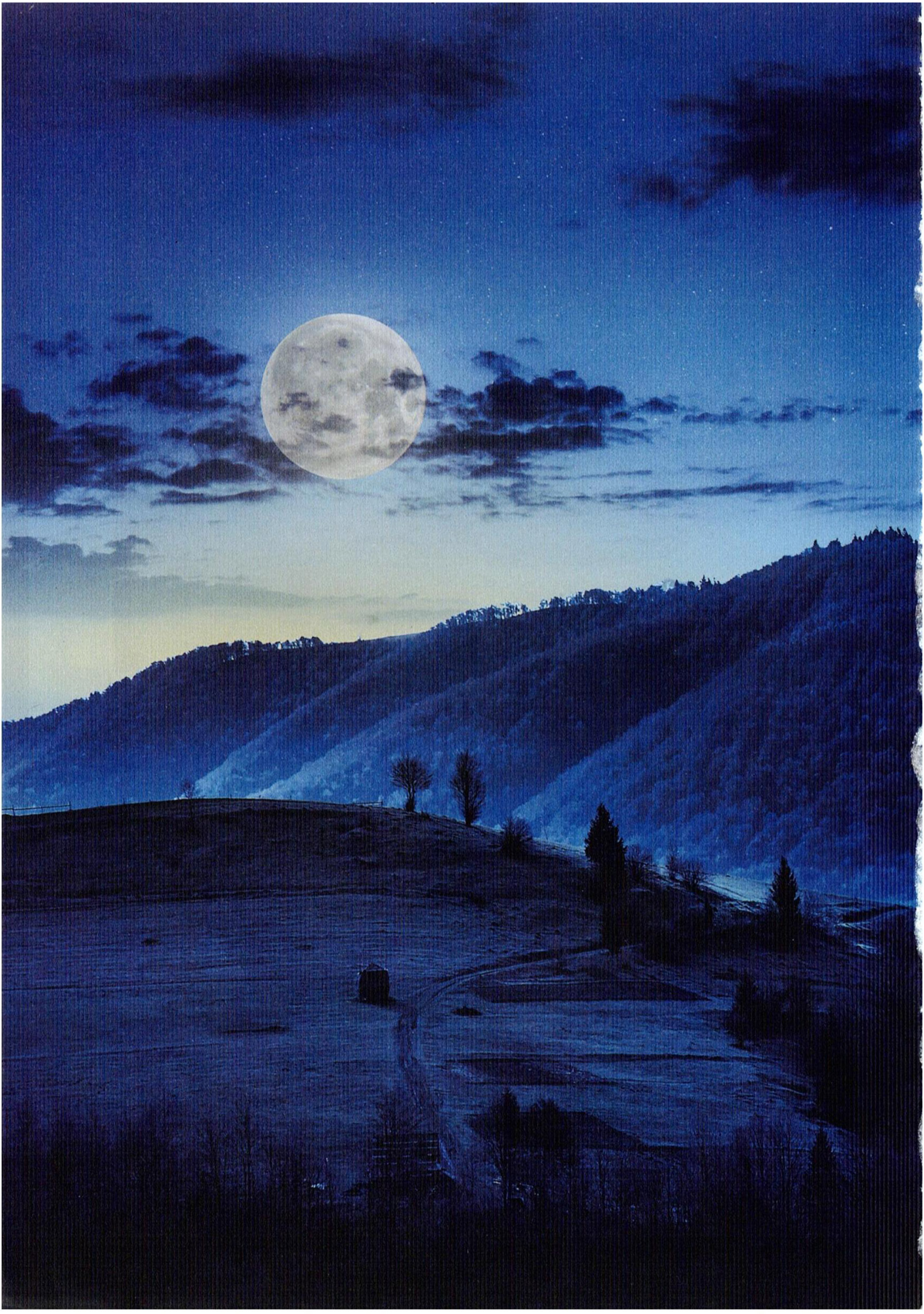
如你听到的，我揭露了、打开了、翻正了、点灯了、指明正道方向了。放下、放下，勿予魔罗可趁之机了。放开他吧，不要对他着迷了。有贪，知道；贪消失了，也知道；有

嗔，知道；嗔消失了，也知道；有痴，知道；痴消失了，也知道。如果知道这三样，其他的也就都灭绝了。但若这三个被遮盖，那全部都被闭藏住了——就是无明 *(avijjā)*。很长时间以来，我玩味的说：欲贪 *(kāmarāga)*干涸，欲爱*(kāmachanda)*干涸，那愚蠢和无明能躲在哪里呢？无处可躲，整族都应该被消灭了。如果我们有正念正知，能忆念觉知、醒、喜悦；喜悦、觉醒，那么哪怕只如草尖或荷叶上露水那般微小的生命，也必定能获得利益，不会白白死去。反而，他死时诸根锐利，佛陀的话说：永恒—*Sotthī me hontu nirantaraṃ*。我们是幸运者，生来这一回，就在这一回得到解脱。仅是出生这一次，就足够了，不再后有。这是正念正知，仅此而已 。若你珍爱自身，畏惧死亡，并看到身心的真相，你必定会放手、会舍弃那些贪火、嗔火、痴火。你将受用的唯有涅槃道果，仅是道果涅槃而已。只是这个，每一天，每一刻，让魔罗没有机会。有的只是我们得到机会，因为我们有藏身之所：涅槃空 *(suññata-nibbāna)*、无相解脱 *(animitta-vimokkha)*、无愿定 *(appaṇihita-samādhi)* 。在这些地方，我们能够避开魔罗。我们的身行、语行将不再隶属魔罗。*visaṅkhāragataṃ cittaṃ taṇhānaṃ khayamajjhagā* – 因为我们无为 *(visaṅkhāra)*了，没有渴爱造作，没有纠缠于魔罗。渴爱魔女、贪欲魔女、无厌魔女，不会和她们厮混了，不相干了。而是仅住于一个地方，就是——涅槃。我们的心抵达到——无法再造作任何东西，无法造作贪嗔痴。这就叫涅槃，生死的尽头。

我们细说略说都行。如果有正念正知，全知，完备的觉知与完全的忆念，那个就叫作无边胜者 *(Ananta jina)*，我们是所有方向的全方位赢家。不用讲我们醒的时候了，哪怕睡时，我们也是赢家。无关乎是睡是醒，我们一直都是胜利。这就是为什么佛陀降生在那天、证悟在那天、涅槃在那天，因为没有什么可以重复的了。尽管这一天，是在不同的世界、时间、年份，但我们还是说那天是佛陀出生的日子、证悟的日子、涅槃的日子。有耳朵和眼睛在，能明白吗？为什么要去相信贪嗔痴。他能帮助我们什么？没门的，只有一个作用那就是：飞速的毁灭。贪炽盛、嗔炽盛、痴炽盛，魔罗满意的鼓掌，大家全都成了他的僧团弟子。

最后，我们留意一下佛陀的这个教导 – *Mārokāsaṃ labhantu mā* 。当任何时候，你以贪嗔痴的荣耀作为主宰，这就是魔罗的机会了。但若任何时候你的身心—*Rakkamāno sato rakkhe*—有百分之百的正念和百分之百的正知。觉知，守护；觉知，守护；觉知，守护；觉知成了正知，守护是正念。觉知是正念，守护是正念。最终，知道、知道、知道，看到、看到、看到，就到达了离苦之疆域，没有苦的王国了，有的只是离苦的国度。*nibbānaṃ paramaṃ sukhaṃ* —涅槃乐最上，*nibbānaṃ paramaṃ suññaṃ*—极乐之境莫过涅槃。听好了，这里有智慧，有解脱慧*(paññāvimutti)*来护卫。所有的亲朋眷属，住于清凉惬意。以觉知守护，以智慧护卫，再以解脱慧来护卫。眼耳鼻舌身意，超越险患。此生为最后一生，不再后有。*Esevanto dukkhassa*—这是苦的尽头。

ความอลหม่านในโลก

(๑) เหตุปัจจัยแห่งการวิวาท

[๒๘๒] สมัยหนึ่ง ท่านพระมหากัจจานะอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำกัททมทหะ ใกล้พระนครวรรณะ ครั้งนั้นแล พราหมณ์อารามทัณฑะได้เข้าไปหาท่านพระมหากัจจายนะถึงที่อยู่ ได้ปราศรัยกับท่านพระมหากัจจายนะ ครั้นผ่านการปราศรัยพอให้ระลึกถึงกันไปแล้ว จึงนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้วได้ถามว่า ดูกรท่านกัจจายนะ อะไรหนอเป็นเหตุเป็นปัจจัย เครื่องให้กษัตริย์กับกษัตริย์ พราหมณ์กับพราหมณ์ คฤหบดีกับคฤหบดี วิวาทกัน ท่านมหากัจจายนะตอบว่า ดูกรพราหมณ์เพราะเหตุเวียนเข้าไปหากามราคะ ตกอยู่ในอำนาจกามราคะ กำหนัดยินดีในกามราคะ ถูกกามราคะกลุ้มรุมและถูกกามราคะท่วมทับ แม้กษัตริย์กับกษัตริย์ พราหมณ์กับพราหมณ์ คฤหบดีกับคฤหบดี วิวาทกัน ฯ

อา. ดูกรท่านกัจจายนะ ก็อะไรเป็นเหตุ เป็นปัจจัย เครื่องให้สมณะกับสมณะวิวาทกัน ฯ

มหา. ดูกรพราหมณ์ เพราะเหตุเวียนเข้าไปหาทิฏฐิราคะ ตกอยู่ในอำนาจทิฏฐิราคะ กำหนัดยินดีในทิฏฐิราคะ ถูกทิฏฐิราคะกลุ้มรุม และถูกทิฏฐิราคะท่วมทับ แม้สมณะกับสมณะก็วิวาทกัน ฯ

พระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่มที่ ๒๐ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๑๒
อังคุตตรนิกาย เอก-ทุก-ติกนิบาตร/สมจิตตวรรค
บรรทัดที่ ๑๗๑๙-๑๗๗๔ หน้า ๗๔-๗๖

(๒) อะไรเป็นเหตุปัจจัยให้มวลหมู่สัตว์มีชีวิตอยู่ด้วยความเกลียดชัง

[๒๕๕] ท้าวสักกะจอมเทพ อันพระผู้มีพระภาคทรงให้โอกาสแล้ว ได้ทูลถามปัญหาข้อแรกกับพระผู้มีพระภาคอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระองค์ผู้นิรทุกข์ พวกเทวดา มนุษย์ อสูร นาค คนธรรพ์ มีอะไรเป็นเครื่องผูกพันใจไว้ อนึ่ง ชนเป็นอันมากเหล่าอื่นนั้น เป็นผู้ไม่มีเวร ไม่มีอาชญา ไม่มีศัตรู ไม่มีความพยาบาท ย่อมปรารถนาว่า ขอพวกเราจงเป็นผู้ไม่มีเวรอยู่เถิด ก็และพวกเขามีความปรารถนาอยู่ดังนี้ ก็ไฉน เขายังเป็นผู้มีเวร มีอาชญา มีศัตรู มีความพยาบาทยังจองเวรกันอยู่ ท้าวสักกะจอมเทพได้ทูลถามปัญหากับพระผู้มีพระภาคด้วยประการฉะนี้ ฯ

พระผู้มีพระภาคอันท้าวสักกะจอมเทพทูลถามปัญหาแล้ว ทรงพยากรณ์ว่า ดูกรจอมเทพ **พวกเทวดา มนุษย์ อสูร นาค คนธรรพ์ มีความริษยาและความตระหนี่เป็นเครื่องผูกพันใจไว้** อนึ่ง ชนเป็นอันมากเหล่าอื่นนั้น เป็นผู้ไม่มีเวร ไม่มีอาชญา ไม่มีศัตรู ไม่มีความพยาบาท ย่อมปรารถนาว่า ขอพวกเราจงเป็นผู้ไม่มีเวรอยู่เถิด ก็และพวกเขามีความปรารถนาอยู่ดังนี้ ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังเป็นผู้มีเวร มีอาชญา มีศัตรู มีความพยาบาท ยังจองเวรกันอยู่ พระผู้มีพระภาคอันท้าวสักกะจอมเทพทูลถามปัญหาแล้ว ทรงพยากรณ์ด้วยประการฉะนี้ ฯ

ท้าวสักกะจอมเทพทรงดีพระทัย ชื่นชมอนุโมทนาภาษิตของพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ข้อนี้เป็นอย่างนั้น ข้าแต่พระสุคต ข้อนี้เป็นอย่างนั้น ในข้อนี้ ข้าพระองค์ข้ามความสงสัยแล้ว ปราศจากถ้อยคำที่จะพูดว่าอย่างไรแล้ว เพราะได้ฟังการพยากรณ์ปัญหาของพระผู้มีพระภาค ฯ

[๒๕๖] ท้าวสักกะจอมเทพทรงชื่นชมอนุโมทนาภาษิตของพระผู้มีพระภาคในปัญหาพยากรณ์ข้อแรกดังนี้แล้ว จึงได้ทูลถามปัญหากับพระผู้มีพระภาคยิ่งขึ้นไปว่า ข้าแต่พระองค์ผู้นิรทุกข์ ก็ความริษยาและความตระหนี่ มีอะไรเป็นเหตุ มีอะไรเป็นสมุทัย มีอะไรเป็นกำเนิด มีอะไรเป็นแดนเกิด เมื่ออะไรมี ความริษยา และความตระหนี่จึงมี เมื่ออะไรไม่มี ความริษยาและความตระหนี่จึงไม่มี ฯ

ภ. ดูกรจอมเทพ **ความริษยาและความตระหนี่มีอารมณ์เป็นที่รักและอารมณ์อันไม่เป็นที่รักเป็นเหตุ เป็นสมุทัย เป็นกำเนิด อันเป็นแดนเกิด** เมื่ออารมณ์อันเป็น

ที่รักและอารมณ์อันไม่เป็นที่รักมีอยู่ ความริษยาและความตระหนี่จึงมี เมื่ออารมณ์อันเป็นที่รักและอารมณ์อันไม่เป็นที่รักไม่มี ความริษยาและความตระหนี่จึงไม่มี ฯ

ส. ข้าแต่พระองค์ผู้นิรทุกข์ อารมณ์อันเป็นที่รักและอารมณ์อันไม่เป็นที่รัก มีอะไรเป็นเหตุ มีอะไรเป็นสมุทัย มีอะไรเป็นกำเนิด มีอะไรเป็นแดนเกิด เมื่ออะไรมีอารมณ์อันเป็นที่รักและอารมณ์อันไม่เป็นที่รักจึงมี เมื่ออะไรไม่มี อารมณ์อันเป็นที่รักและอารมณ์อันไม่เป็นที่รักจึงไม่มี ฯ

ดูกรจอมเทพ **อารมณ์อันเป็นที่รักและอารมณ์อันไม่เป็นที่รัก มีความพอใจเป็นเหตุ เป็นสมุทัย เป็นกำเนิด** เป็นแดนเกิด เมื่อความพอใจมี อารมณ์อันเป็นที่รักและอารมณ์อันไม่เป็นที่รักจึงมี เมื่อความพอใจไม่มี อารมณ์อันเป็นที่รักและอารมณ์อันไม่เป็นที่รักจึงไม่มี ฯ

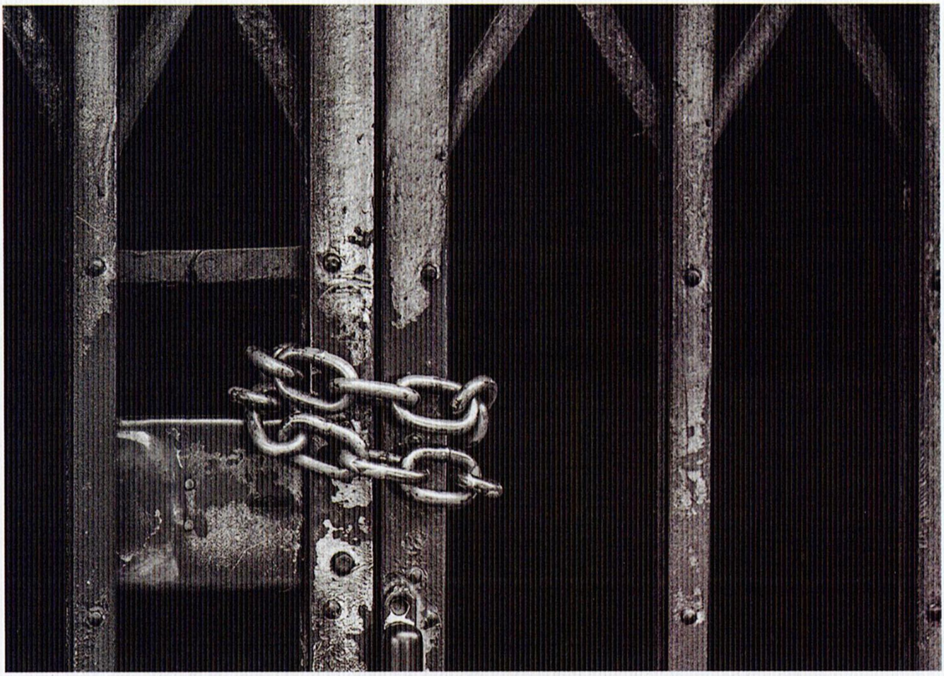
ข้าแต่พระองค์ผู้นิรทุกข์ **ความพอใจมีอะไรเป็นเหตุ มีอะไรเป็นสมุทัย มีอะไรเป็นกำเนิด** มีอะไรเป็นแดนเกิด เมื่ออะไรมี ความพอใจจึงมี เมื่ออะไรไม่มี ความพอใจจึงไม่มี ฯ

ดูกรจอมเทพ **ความพอใจมีความตรึกเป็นเหตุ เป็นสมุทัย เป็นกำเนิด เป็นแดนเกิด** เมื่อความตรึกมี ความพอใจจึงมี เมื่อความตรึกไม่มี ความพอใจจึงไม่มี ฯ

ข้าแต่พระองค์ผู้นิรทุกข์ **ความตรึกมีอะไรเป็นเหตุ มีอะไรเป็นสมุทัย มีอะไรเป็นกำเนิด** มีอะไรเป็นแดนเกิด เมื่ออะไรมี ความตรึกจึงมี เมื่ออะไรไม่มี ความตรึกจึงไม่มี ฯ

ดูกรจอมเทพ **ความตรึกมีส่วนแห่งสัญญาอันประกอบด้วยปปัญจธรรมเป็นเหตุ เป็นสมุทัย เป็นกำเนิด เป็นแดนเกิด** เมื่อส่วนแห่งสัญญาอันประกอบด้วยปปัญจธรรมมี ความตรึกจึงมี เมื่อส่วนแห่งสัญญาอันประกอบด้วยปปัญจธรรมไม่มี ความตรึกจึงไม่มี ฯ

พระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่มที่ ๑๐ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๒
ทีฆนิกาย มหาวรรค/๘. สักกปัญหสูตร (๒๑)
บรรทัดที่ ๕๗๒๗-๖๒๕๖ หน้าที่ ๒๓๕-๒๕๖ [๒๕๕-๒๕๖]

(๓) สายโซ่ดำแห่งการเกิดขึ้น (ว่าด้วยสิ่งที่เป็นต้นเหตุใหญ่)

[๕๙] ดูกรอานนท์ ก็ด้วยประการดังนี้แล คำนี้ คือ เพราะอาศัยเวทนาจึงเกิดตัณหา เพราะอาศัยตัณหาจึงเกิดการแสวงหา เพราะอาศัยการแสวงหาจึงเกิดลาภ เพราะอาศัยลาภจึงเกิดการตกลงใจ เพราะอาศัยการตกลงใจจึงเกิดการรักใคร่พึงใจ เพราะอาศัยการรักใคร่พึงใจจึงเกิดการพะวง เพราะอาศัยการพะวงจึงเกิดความยึดถือ เพราะอาศัยความยึดถือจึงเกิดความตระหนี่ เพราะอาศัยความตระหนี่จึงเกิดการป้องกัน เพราะอาศัยการป้องกันจึงเกิดเรื่องในการป้องกันขึ้น อกุศลธรรมอันชั่วช้าลามกมิใช่น้อย คือการถือไม้ ถือมีด การทะเลาะ การแก่งแย่ง การวิวาท การกล่าวว่ามึง มึง การพูดคำส่อเสียด และการพูดเท็จย่อมเกิดขึ้น

พระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่มที่ ๑๐ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๒

ทีฆนิกาย มหาวรรค/๒. มหานิทานสูตร (๑๕)

A World in Turmoil

(1) The Origin of Conflict

The Brahmin Ārāmadaṇḍa approached the Venerable Mahākaccāna, exchanged friendly greetings with him, and asked him: "Why is it, Master Kaccāna, that khattiyas fight with khattiyas, brahmins with brahmins, and householders with householders?"

"It is, brahmin, because of attachment to sensual pleasures, adherence to sensual pleasures, fixation on sensual pleasures, addiction to sensual pleasures, obsession with sensual pleasures, holding firmly to sensual pleasures that khattiyas fight with khattiyas, brahmins with brahmins, and householders with householders."

"Why is it, Master Kaccāna, that ascetics fight with ascetics?"

"It is, brahmin, because of attachment to views, adherence to views, fixation on views, addiction to views, obsession with views, holding firmly to views that ascetics fight with ascetics."

(AN 2: iv, 6, abridged; I 66)

(2) Why Do Beings Live in Hate?

2.1. Sakka, ruler of the devas, asked the Blessed One: "Beings wish to live without hate, harming, hostility, or enmity; they wish to live in peace. Yet they live in hate, harming one another, hostile, and as enemies. By what fetters are they bound, sir, that they live in such a way?"

[The Blessed One said:] "Ruler of the devas, it is the bonds of envy and niggardliness that bind beings so that, although they wish to live without hate, hostility, or enmity, and to live in peace, yet they live in hate, harming one another, hostile, and as enemies."

This was the Blessed One's reply, and Sakka, delighted, exclaimed: "So it is, Blessed One! So it is, Fortunate One! Through the Blessed One's answer I have overcome my doubt and gotten rid of uncertainty."

2.2. Then Sakka, having expressed his appreciation, asked another question: "But, sir, what gives rise to envy and niggardliness, what is their origin, how are they born, how do they arise? When what is present do they arise, and when what is absent do they not arise?"

"Envy and niggardliness, ruler of the devas, arise from liking and disliking; this is their origin, this is how they are born, how they arise. When these are present, they arise, when these are absent, they do not arise."

"But, sir, what gives rise to liking and disliking...?"—"They arise, ruler of the devas, from desire....."—"And what gives rise to desire...?"—"It arises, ruler of the devas, from thinking. When the mind thinks about something, desire arises; when the mind thinks of nothing, desire does not arise."

"But, sir, what gives rise to thinking...?"

"Thinking, ruler of the devas, arises from elaborated perceptions and notions. When elaborated perceptions and notions are present, thinking arises. When elaborated perceptions and notions are absent, thinking does not arise."

(from DN 21: Sakkapañha Sutta; II 276-77)

(3) The Dark Chain of Causation

9. "Thus, Ānanda, in dependence upon feeling there is craving; in dependence upon craving there is pursuit; in dependence upon pursuit there is gain; in dependence upon gain there is decision-making; in dependence upon decision-making there is desire and lust; independence upon desire and lust there is attachment; in dependence upon attachment there is possessiveness; in dependence upon possessiveness there is niggardliness; in dependence upon niggardliness there is defensiveness; and because of defensiveness, various evil unwholesome things originate—the taking up of clubs and weapons, conflicts, quarrels, and disputes, insults, slander, and falsehood."

(from DN 15: Mahānidāna Sutta; II 58)

ชีวิต

โดย พระราชสิทธาจารย์ วิ. (หลวงปู่ทองใบ ปภสฺสโร)

ในวันธรรมสวนะ ที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๖๔

เรียบเรียงโดย แม่ชีสังวร (แม่ชีหยางฮวน)

๑. ชีวิตเหมือนน้ำลายที่หลุดออกจากปาก ชีวิตเหมือนน้ำลายที่หลุดออกจากปาก คิดดูก็แล้วกัน ว่ามันวิเศษขนาดไหน น้ำลายที่หลุดออกจากปากแล้ว มันจะกลับเข้ามาหรือไปยังไง นึกดู ถ้าท่านมีปัญญา ความรู้ อย่าให้เป็นศัตรูตนเองเลย

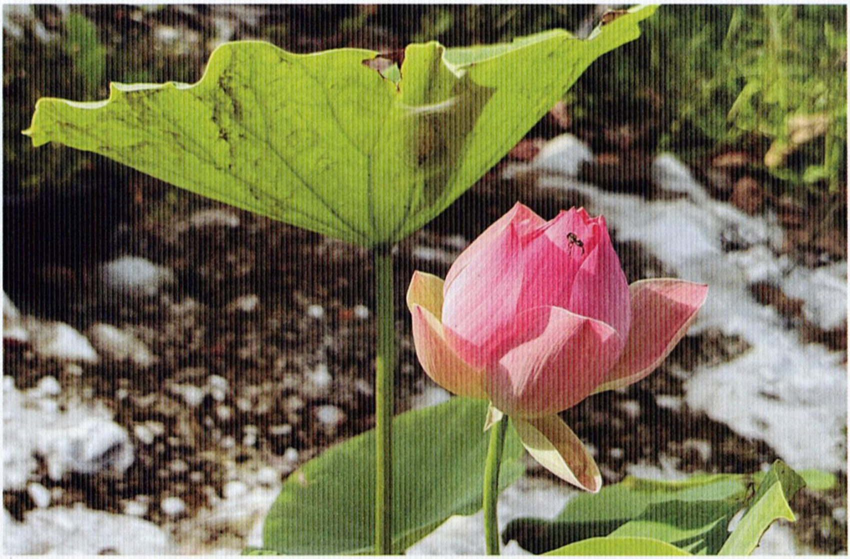
๒. ชีวิตนี้ถูกตัด ชีวิตนี้ถูกตัด เพราะแรงของความตาย เหมือนกับเขาจูงโคไปสู่ที่ฆ่า ชีวิตเขาจึงถูกตัดทุกเวลา เข้าตัดออกตัด ถ้าไม่ต่อกันติดกันยามใด ตายลงทันที จึงเปรียบเหมือนกับโคที่เขาจูงไปสู่ที่ฆ่า ต้องตายแน่ ตายแน่ ไม่ต้องเก่งเลย ชีวิตข้อที่ ๒

๓. ชีวิตข้อที่ ๓ ไม่มีอะไรถาวรของชีวิต ลมก็ตาม น้ำก็ตาม ไฟก็ตาม ดินก็ตาม ไม่มีอะไรถาวร เหมือนเอาไม้กรีดน้ำ ไม่มีร่องรอย ที่ดิน ที่น้ำ ที่ไฟ จะมาช่วยเธอ ไม่มีเลย ชีวิตมาจากดิน ชีวิตมาจากน้ำ ชีวิตมาจากลม ชีวิตมาจากไฟ อย่าเลย ไม่เกี่ยวกันเลย เหมือนเอาไม้กรีดน้ำ ไม่มีร่องรอย ที่จะมีใครช่วย ไม่มีร่องรอยในน้ำ

รูปนามที่เกิดขึ้นมา ก็อย่างเดียวกัน เธอเอย ท่านเอย เลิกเป็นคนเขลาคนโง่ รกโลกซะ อย่าเป็นคนรกโลกอีกต่อไป รกต้นไม้ใบหญ้า ยังมีสาระประโยชน์ รกคนชั่วคนเลว รู้สึกว่ามันน่าเกลียดของชีวิต

๔. ข้อ ๔ ชีวิตของเราไม่มีอะไรเลย ดูให้เห็นชัดเจนว่า ก้อนเนื้อก้อนไหนที่เรารักเราหวงแหน เวลาเอาทิ้งเข้ากองไฟร้อนๆ มีเตาเผาถ่าน มันจะเผาเดียวหมดเลย ไม่เหลืออะไรไว้เลย ต่อให้ลอกคราบมา กษัตริย์ พราหมณ์ แพทย์ ศูทร แม้แต่เทวดาบนฟ้า ก้อนเนื้อถูกกองฟอนกองไฟเผาแล้ว ดับเชื้อไปกระพริบตาเดียว ชีวิตก็เหมือนกัน ไม่มีอะไรวิเศษกว่านี้เลย

อย่าเลย อย่าพากันทำ พูดชั่ว ซึ่งทำให้ชีวิตเสียหาย เราจะไม่รับความชั่วจากชีวิตที่เสียหายเลย เหมือนกันกับว่าก้อนเนื้อที่ถูกไฟ จะไปรับประกันได้ยังไง ไฟเผาหมดแล้ว ร้องให้เทวดาทุกชั้นได้ยินก็ตาม ไม่มีน้ำยา เกิดขึ้นมาในชาตินี้ เป็นโมฆะบุรุษ โมฆะสตรี ท่านได้ยินแล้ว

๕. ข้อต่อไป เราจะมองเห็นว่า โอ้! ราบรื่นกลางวัน ราบรื่นกลางคืน เหมือนกันกับน้ำที่อยู่บนใบบัว มันไม่มีลมไปพัด แต่พอมีลมไปพัด น้ำที่อยู่ มันไม่ติดเลย กลิ้งไปสู่น้ำ ท่านมาจากน้ำ ท่านก็ต้องตายไป เอาน้ำรด ล้างมือ ท่านมาจากดิน ท่านก็ต้องถูกเผา ดินฝัง ฝังดิน ท่านมาจากลม ก็ต้องไปสู่ลม มาจากไฟก็ไปสู่ไฟ ไม่มีอะไรเลย ท่านจะมาหลงใหลเขาเพื่ออะไร ดิน ๒๐ น้ำ ๑๒ ลม ๖ ไฟ ๔ อะไรเป็นของเธอ เธอมีอะไรกับเขา เหมือนน้ำอยู่บนใบบัว ไม่มีน้ำหยดไหนที่ติดอยู่ได้ เมื่อลมมาพัดแล้ว พิภพมัจจุราชมาถึงแล้ว ท่านจะไปเป็นเจ้าคนเดียวในโลกได้ยังไง

ใครวิเศษ น้อยขนาดไหน มากขนาดไหน หรือเอาอย่างสบายนิดนึงว่า ทรายกองใหญ่ๆ แล้วเอาน้ำขันหนึ่งไปเทลงกองทราย หายไปในพริบตา ไม่เห็นน้ำสักนิด ได้เห็นแต่ทราย ชีวิตทั้งหลายที่โง่ๆ ฉลาด อวดกัน ไม่แตกต่างกันเลยกับน้ำเทลงทราย ไม่มีร่องรอยเลย หาร่องรอยชีวิตไม่มีเลย แล้วคุณจะมาให้ข้าพเจ้าลำบากกายลำบากใจ สาระอะไร ได้ยินกันทุก คนนะ นี่แหละ คือสิ่งที่เรามากระซิบกระซาบพวกท่าน เลิกงี่เง่าเป็นมนุษย์กับเขาซะ มาเป็นพระอริยะเจ้ากับข้าพเจ้าก็ดี จะพาไปเที่ยวทะเลของนิพพาน หายใจเข้า หายใจออก

นิพพานัง ปรมัง สุญญัง

นิพพานัง ปรมัง สุขัง

นิพพานัง ปรมัง วทันติ พุทธา

生命

2021年8月31佛日，160:18到167分钟

翻译：美琪尚宛　校验：苏祂尊者、美琪宜丰

一、生命，犹如口中吐出的唾沫。生命，犹如口中吐出的唾沫。想想看，就算了吧，这有什么了不起的。已然从嘴里吐出的唾沫，你还能咽回去咋样？想想看呀，要是有智慧的话，就别与自己过不去了。

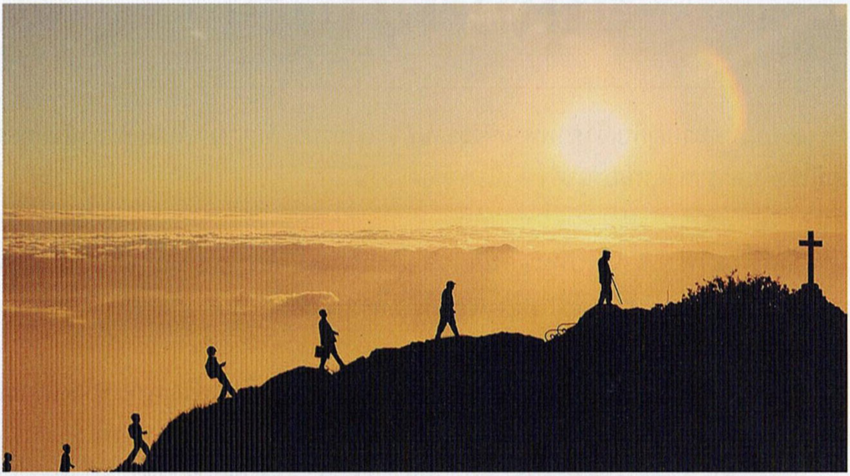
二、生命，被斩切着。生命，时刻都在被斩切，因死亡之力，就像被牵去屠宰场的牛。生命的每一刹那都在被斩切，入息斩，出息斩，若是一口气没接上，马上就没命了。因而说就像是被牵去宰的牛，必定会死！死是必定的！必定是死路！毫无例外。

三、生命的第三个话题是：生命无法长存。风也好，水也好，火也好，地也好，没有任何东西可以长存。就像拿浆划水，水过无痕。哪怕来自水，来自火，来支撑它，也没有的。生命来自于地，生命来自于水，生命来自于风，生命来自于火，罢了，都不相干的，就像拿浆划水，水过无痕，无论谁来相助，水中都了无痕迹。

生起的名色，也是如此。你呀！你啊！不要再做蠢人笨蛋了，不要继续做笨家伙了。笨笨的花草树木，尚且有用。笨笨的坏人，就是生命的不堪。

四、第四点是，我们的生命没有任何东西呀。要明白，我们所喜爱所珍重的任何一块肉，一旦扔进熊熊火堆，就是一个死，瞬间就烧光了，什么都不剩下。把“皮（外相）”都剥掉吧！帝刹、婆罗门、吠舍、首陀罗，哪怕天上的神仙，一旦被火焚，就眨眼间都灭光了。生命就像这样，没有例外。

别呀，别总是凑一起做坏事、说坏话，让生命悲催了。我们不接受悲催的生命，就像被火烧毁的肉，怎么能有保证？火都烧完了，哪怕我们醒来又睡去，哭喊着震动所有天界，也无能为力的。生为此世，仍是无用男，无用女。

你们听到了哈。

五、接下来继续。我们看到就会说：哦，美好的日，美好的夜，就如荷叶上的水珠。那是没有风在吹，一旦风吹来，上面的水珠，就待不住了，都滚落到水里去了。

来自于水的，当归于水，拿来浇水洗涮；

来自于地的，就要被火焚；

来自于风的，当归于风；来自于火的，当归于火。没有什么，你要去迷恋它做什么？二十个地界，十二个水界，六个风界，四个火界，什么属于你？你和它有什么关系？就像荷叶上的水珠，当风一吹，水停在哪都站不住。死神到来时，你还要做个世间之主干什么？

有谁了不起？都是如此渺小，如此卑微，或者说的好听点：一堆沙子，拿水往沙里倒，眨眼间就看不到水了，看到的只有沙。所有的或蠢蠢的、或聪明的生命，一起吹嘘着让我眼皮都沉重了。都一样的，没有区别，就像倒入沙中的水，没有痕迹了。若想寻求生命的痕迹，却不可得。于是，你要来让我身苦心苦的干嘛，有什么意义？大家都听到了哈。这个，就是我常常念叨大伙的，别再愚蠢的和他一伙做个凡人了，来和我一起做个圣者才好，去遨遊涅槃之海。哦，入息，出息....

极乐之境莫过涅槃 *(nibbānaṁ paramaṁ sunnam)* !

涅槃乐最上 *(nibbānaṁ paramaṁ sukhaṁ)* !

诸佛皆称赞涅槃为至上 *(nibbānaṁ paramaṁ vadanti Buddhā)* !

อนุโมทนาบุญ

๑. อนุโมทนาบุญกับเจ้าภาพพระประธานที่จะนำมาประดิษฐานในโบสถ์ศาลาบันลือธรรม ณ วัดนิโรธพิมพาราม ต.หนองนาคำ อ.เมือง จ.อุดรธานี

องค์ที่ ๑ พระพุทธรูปหินอ่อนอิตาลี สีขาว หน้าตัก ๔๕ นิ้ว จำนวน ๑ องค์ "สมเด็จพระพุทธจักขุนาถชินเจ้า" สร้างถวายโดย ดร.ประกอบ - คุณวรรณาจิรกิติ คุณสมชาย เบญจรงคกุล และคุณลักษณ์วิไล ชินพันธุ์

องค์บริวาร องค์ที่ ๑ พระพุทธรูปหินอ่อนพม่าสีขาว "พระวิมลปริญญา" สร้างถวายโดย นายอรรถโกวิท สงวนสัตย์ พร้อมครอบครัว อุทิศให้ นายบุญ - นางสมใจ พัวพันธุ์

องค์บริวาร องค์ที่ ๒ พระพุทธรูปหินอ่อนพม่าสีขาว "พระปหานาวิสุทธิ์" สร้างถวายโดย นายอรรถโกวิท สงวนสัตย์ พร้อมครอบครัว อุทิศให้นายมังกร - นางละม่อม - นางจุรีย์ สงวนสัตย์

องค์บริวาร องค์ที่ ๓ พระพุทธรูปหินอ่อนพม่าสีขาว "พระนิโรธมงคล" สร้างถวายโดย นายอรรถโกวิท สงวนสัตย์ พร้อมครอบครัว อุทิศให้พระอโณทัย อโณทโย (สงวนสัตย์)

องค์บริวาร องค์ที่ ๔ พระพุทธรูปหินอ่อนพม่าสีขาว "พระอิทธิผลภาวนา " สร้างถวาย โดย คุณแม่มณฑา เชิดชูชัยทิพย์

๒. อนุโมทนาบุญกับ นายแพทย์ชลทิศ สินรัชตานันท์ พร้อมครอบครัวและหมู่คณะ เป็นเจ้าภาพสร้างพระหยกหินสีเขียวอินเดีย หน้าตัก ๑๐๙ นิ้ว **"สมเด็จพระอภิญญาญาณนิพพานจิต"** คุณเพลินจิต ถาดา และคณะ เป็นเจ้าภาพสร้างพระพุทธรูปหยกองค์บริวาร อีก ๓ องค์ หน้าตัก ๓๕ นิ้ว

องค์ที่ ๑ พระวิโมกขา สุขะเย็น **องค์ที่ ๒ พระปฏิสัมภิมา สง่านิ่ง**

องค์ที่ ๓ พระวิชา ปัญญาคม **องค์ที่ ๔ พระวิมุตตา สมาบัติยิ่ง**

จะนำมาประดิษฐานที่ศาลาพุทธบิดาแห่งจักรวาล ณ พุทธมณฑลจังหวัดอุดรธานี

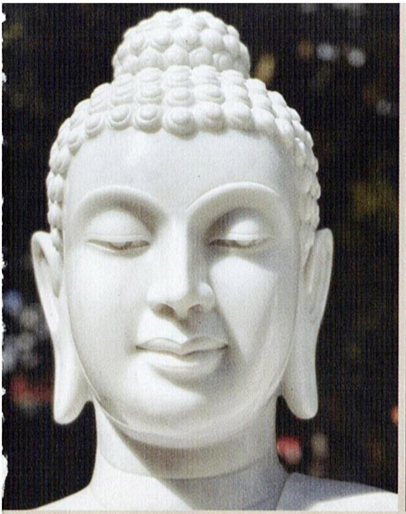
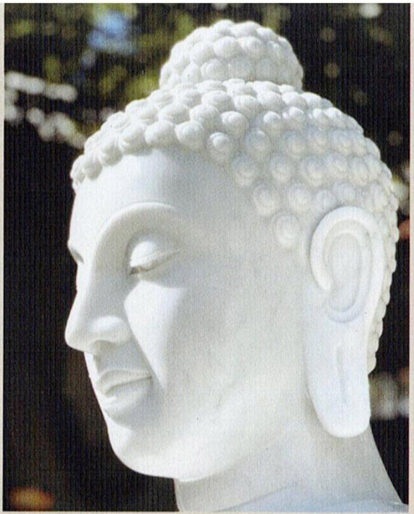
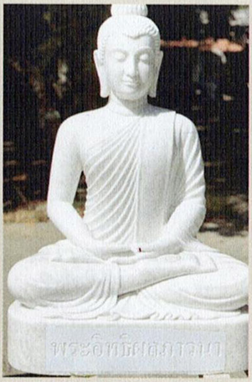
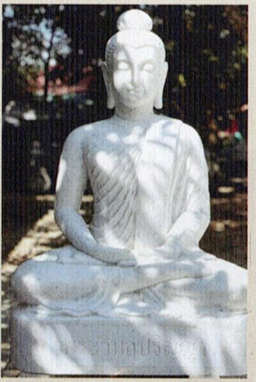
รายชื่อ เจ้าภาพ

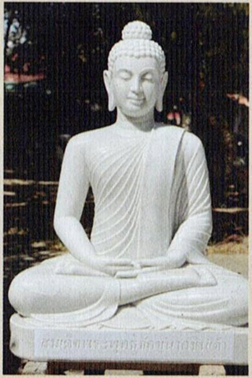
องค์ที่ ๑ วัดรัตนวิเวกครองวาฬ ครอบครัว น.พ วินิต คุณพรพรรณ เทอดสุทธิรณภูมิ พร้อมลูกหลาน อุทิศให้แม่สำเนียง เหนี่ยวผึ้ง

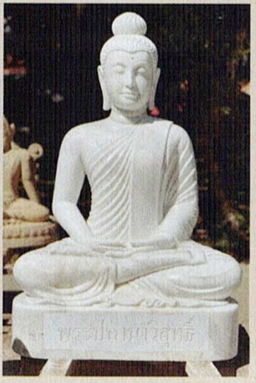
องค์ที่ ๒ คุณเพลินจิต ถาดา พร้อมครอบครัว

องค์ที่ ๓ คุณฐิตารี แซ่ตั้ง พร้อมครอบครัว

องค์ที่ ๔ คุณสง่า พลขัดซ้าย

สมเด็จพระอภิญญาญาณนิพพานจิต

องค์บริวาร องค์ที่ ๑ พระพุทธรูปหยกสีเขียว **"พระวิโมกขา สุขะเย็น"**
องค์บริวาร องค์ที่ ๒ พระพุทธรูปหยกสีเขียว **"พระปฏิสัมภิมา สง่านิ่ง"**
องค์บริวาร องค์ที่ ๓ พระพุทธรูปหยกสีเขียว **"พระวิชา ปัญญาคม"**
องค์บริวาร องค์ที่ ๔ พระพุทธรูปหยกสีเขียว **"พระวิมุตตา สมาบัติยิ่ง"**

แจกถุงยังชีพ ให้ บ้านนาหลวง

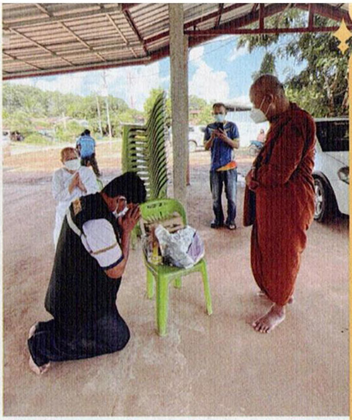
ข่าวกิจกรรม

วันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ.๒๕๖๔

ในช่วงเดือนกันยายน ๒๕๖๔ มีชาวบ้านนาหลวง อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี ติดเชื้อไวรัสโคโรนา สายพันธุ์เดลต้า จำนวน ๒๖ ราย นายอำเภอบ้านผือ หน่วยงาน สสอ.บ้านผือ กำนัน และผู้นำชุมชุน จึงสั่งปิดหมู่บ้าน เป็นเวลา ๑๔ วัน **ทางวัดนาหลวง และคุณสิรินุช แสนนอก – คุณนงเยาว์ โตวชิรกุล จึงได้ร่วมใจกัน จัดทำถุงยังชีพ "แบ่งปันสุข ต้านภัย ห่างไกลโควิด"** เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจแก่ชาวบ้านที่เป็นกลุ่มเสี่ยง และผู้ที่กำลังกักตัว ให้มีสติ ไม่ประมาท สามารถสู้และอยู่กับสถานการณ์ของโรคระบาดนี้อย่างรู้เท่าทัน ป้องกัน ดูแลตนเอง และคนรอบข้างได้อย่างปลอดภัย

ธารน้ำใจปันสุข
ต้านภัยสู้โควิด "มีสติ ไม่ประมาท"
วัดนาหลวง ร่วมกับ คุณศิริบุส แสนขอก
มอบถุงยังชีพให้กับพี่น้องชาวบ้านนาหลวง
ต.คำด้วง อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี

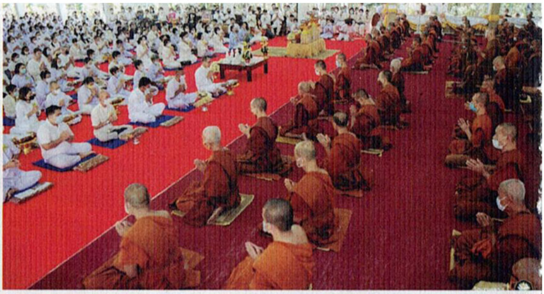
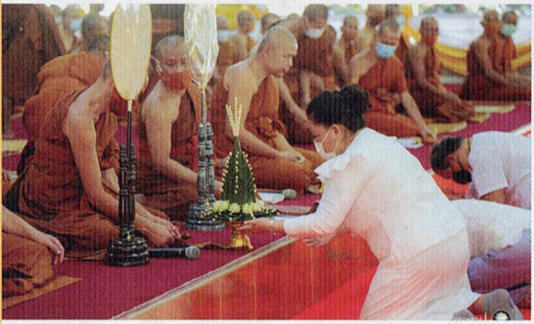

กฐินมหามูลนิพพานสมานสามัคคี ประจำปี ๒๕๖๓

เพื่อบูรณปฏิสังขรณ์ อาคารอริยภูมิ กองก่อความเจริญ ศีลขันธ์ สมาธิขันธ์ ปัญญาขันธ์ วิมุตติขันธ์ วิมุตติญาณทัศนขันธ์

ข่าวกิจกรรม

วันอาทิตย์ที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๖๓

ณ วัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม) ต.คำด้วง อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี

การทอดกฐินนับว่าเป็นมหามงคล มหากุศล มหาทานบารมี ปีหนึ่งมีเพียงครั้งเดียว เราต่างรอคอยวันนี้มาเป็นปี เพราะฉะนั้น ต้องตักตวงบุญให้เต็มที่ **"สิ่งศักดิ์สิทธิ์ คือจิตบริสุทธิ์" ควรทำจิตให้ใส ทำใจให้สะอาด เพราะกว่าจะมีวันนี้ได้ ต้องมีการอุบัติแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีพระรัตนตรัย มีพระอริยสงฆ์เกิดขึ้น ให้พุทธศาสนิกชนได้ทำหน้าที่สืบต่ออายุพระพุทธศาสนา นับได้ว่าเป็นอริยะประเพณีอันดีงาม จนมาถึงทุกวันนี้**

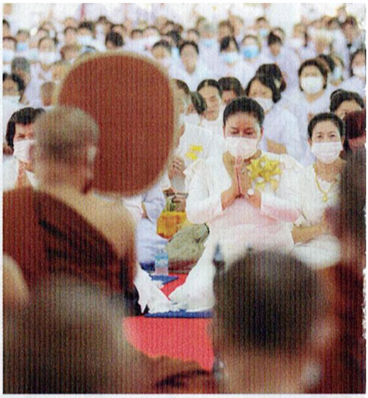

กว่าจะตั้งกองกฐินได้นั้น ต้องฟันฝ่าปัญหาและอุปสรรคหลายประการ เบื้องหลังแห่งความสวยงาม กองแห่งกุศลนี้ ล้วนได้มาโดยความยากลำบาก ต้องเอาศรัทธา สติปัญญา ความเพียรเป็นที่ตั้ง เจ้าภาพและสายบุญต่างๆ มุ่งหวังจะสร้างมหาทานบารมีให้เป็นเสบียงบุญไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งถึงที่สุด คือพระนิพพาน

ในปี ๒๕๖๓ **เจ้าภาพหลักประธาน** คือ คุณฐิตารี แซ่ตั้ง คุณเพลินจิต ถาดา คุณมาลี พิกุลกลิ่น คุณปรารถนา ล้วนคัด

รองประธาน สายที่ ๑ คือ นางสุภาณี โลหิตานนท์ นางธชภรณ์ มุกดาสนิท นางสาวดลฤทัย สุวรรณกูล

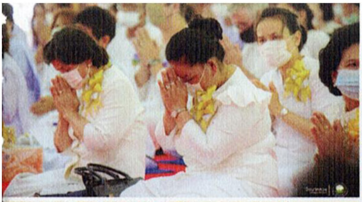
รองประธาน สายที่ ๒ นักเรียนนายร้อย รุ่น ๓๐ (นรต.๓๐) นำโดย พล.ต.ต.กรกต สุริยา พล.ต.ต.สืบก์ศักดิ์ ชวาลวิวัฒน์ พล.ต.ต.มนธน ทิพย์จันทร์ พล.ต.ต.วิโรจน์ พานิชผล และพ.ต.อ.อภิชาติ เรือนทิพย์

วัดนาหลวงขออนุโมทนาบุญ กับเจ้าภาพ และทุกๆ สายบุญ รวมทั้งทุกๆ โรงทาน ที่ร่วมกันเสียสละแรงกาย แรงใจ และกำลังทรัพย์ ด้วยจิตใจที่เลื่อมใสศรัทธา ต่อพระเดชพระคุณพระราชสิทธาจารย์ วิ, ดร. (หลวงปู่ทองใบ ปภสฺสโร) และคณะสงฆ์วัดนาหลวง มาโดยตลอด แม้หนทางจะไกลแสนไกล ต้องเดินทางมาเป็นระยะเวลากว่า ๑๐ ชั่วโมง ก็ไม่เป็นอุปสรรค ทุกคนต่างมุ่งหน้าขึ้นมาสู่แดนศีล ถิ่นธรรม นำวิมุตติ สูงสุดอมตะ ซึ่งเป็นที่อยู่ของพระอริยะ เพื่อสร้างทานบารมีร่วมกัน

ประเพณีทอดกฐินนี้ เป็นประเพณีที่มีมาแต่ครั้งพุทธกาล ซึ่งมีอานิสงส์ของการทอดกฐินดังนี้

๑. กฐินเป็นกาลทานที่มีระยะเวลาเพียงเดือนเดียว ตั้งแต่แรม ๑ ค่ำเดือน ๑๑ ไปจนถึงขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ และวัดหนึ่งๆ จะรับกฐินได้เพียงครั้งเดียวใน ๑ ปี ในข้อถวายทานตามพุทธภาษิตว่าผู้ให้ทานตามกาลความต้องการที่เกิดขึ้นตามกาลของผู้นั้นย่อมสำเร็จได้

๒. ชื่อว่าได้สงเคราะห์พระสงฆ์ผู้จำพรรษาให้ได้ผลัดเปลี่ยนผ้านุ่งห่มใหม่ แม้ผ้ากฐินนั้นจะตกแก่ภิกษุรูปใดรูปหนึ่งก็ชื่อว่าได้ถวายแก่สงฆ์เป็นส่วนรวม มีพระพุทธภาษิตว่าผู้ให้ผ้าชื่อว่าให้ผิวพรรณ

๓. ชื่อว่าได้ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาส่งเสริมผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบให้เป็นหลักตัวอย่างแห่งคุณงามความดีของประชาชนสืบไป

๔. จิตใจของผู้ทอดกฐิน ทั้ง ๓ กาล คือก่อนทอด กำลังทอดและทอดแล้วที่เลื่อมใสศรัทธา และปรารถนาดีนั้นจัดเป็นกุศลจิตที่มีจิตเป็นกุศลย่อมได้รับความสุขความเจริญ

๕. การทอดกฐินทำให้เกิดสามัคคีธรรม คือร่วมมือกันทำความดี และถ้าการถวายกฐินนั้นมีส่วนได้บูรณปฏิสังขรณ์ วัดวาอารามด้วยเป็นการร่วมสามัคคี เพื่อรักษาศาสนวัตถุ ศาสนสถานให้ยั่งยืนสถาพรสืบไป

๖. ทำให้เป็นคนรูปงาม ผิวพรรณงาม เป็นที่รักของคนทั่วไป และเป็นผู้มีชื่อเสียง เกียรติคุณ น่ายกย่องสรรเสริญ เป็นที่ตั้งแห่งศรัทธาน่าเคารพนับถือ

ธรรมะโอวาท

โดย พระราชสิทธาจารย์ วิ. (หลวงปู่ทองใบ ปภสฺสโร)

วันอาทิตย์ที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๖๓

โภคสมบัติ สมบัติคือโภคะ มิตรสมบัติ สมบัติคือมิตร สุดท้ายมันเป็นอัตสมบัติ สมบัติส่วนตัว คอยเอามือวางไว้ดีๆ ไม่ต้องพนมมือฟังด้วยความชื่นชมและยินดี ในกุศลบารมีเจ้าของที่ทำ บารมีเพื่อให้มันพ้นทำกุศลเพื่อนิพพาน ไม่ได้ไปทำเพื่อบ้าน วัด โรงเรียน ทำบารมีสร้างบารมีเพื่อความพ้น ทำกุศลฉลาดเพื่อนิพพานเป็นสิ่งสำคัญ จุดเด่นและเป้าหมายของการทำโภคะ ข้อ ๑ ต้องทำเป็นโภคสมบัติก่อน คนเกิดขึ้นมาในโลกนี้ทำไมจึงแตกต่างกัน จนบ้าง รวยบ้าง สวยบ้าง ขี้เหร่บ้าง เพราะเขาไม่ทำโภคสมบัติ โภคสมบัติมีตายตัวมีอะไรบ้าง จีวร อาหาร ที่อยู่อาศัย อนามัย ปัจจัย ๔ เขาเรียกว่าเป็นโภคะเป็นของที่ควรบริโภคแต่เป็นสมบัติที่ล้ำค่า เมื่อเราถวายทานแก่ท่านผู้มีศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ หรือศีล ๒๒๗ มันจึงเป็นโภคะที่ไม่ตกต่ำ อย่างน้อยก็ได้มนุษยสมบัติ อย่างกลางก็เทพสมบัติ อย่างสุดท้ายก็ได้เป็นนิพพานสมบัติ เราควรทำไว้โภคสมบัติ

ข้อ ๒ มิตรสมบัติ สมบัติคือการผูกมิตร **ททํ มิตฺตานิ คนฺถติ "ผู้ให้ย่อมผูกไมตรีไว้ได้"** เพราะฉะนั้นมิตรสมบัติ คนเกิดมาทำไมจึงไร้ญาติขาดมิตรไม่ค่อยมีผู้รักผู้สมัครสมาน เพราะเขาไม่เคยทำมิตรสมบัติไว้ มิตรสมบัติคืออะไรแล้วจะฝากให้ได้รับประโยชน์อันยิ่งใหญ่มีจำกัดมิตรสมบัติ

๑. ต้องรู้จักอนุเคราะห์
๒. พูดจาให้ไพเราะ
๓. ทำประโยชน์ให้เหมาะ
๓. เลิกชวนทะเลาะกับใครๆ

สี่อย่าง ถ้าใครเอามาเป็นมิตรสมบัติแล้วคนนั้นจะไปที่ไหน ที่ไหนๆ ก็ตาม แม้แต่การดู การนอนการนั่ง การฟัง คนนั้นจะพบแต่คนดีอาหารดี คนดีอะไรอะไรก็ดีๆ ทั้งหมด เป็นสิ่งที่ควรทำแท้ๆ เรียกว่ามิตรสมบัติ มิตรสมบัติที่จะให้ปลูกไว้ที่กายที่ใจประมาณซักแปดสิบเปอร์เซนต์ เพราะท่านเหล่านี้ไม่ได้เป็นมหาเศรษฐีธรรมดา **ไม่ได้เป็นอะไรธรรมดาเรียกว่าพิเศษมิตรสมบัติ** รูปงามเสียงเพราะจะไปไหนมาใต้ไปเหนือก็ตามมีแต่คนอนุเคราะห์คนสงเคราะห์มีแต่คนให้ เราเป็นคนรับแบบข้าเกิดขึ้นมาไม่ต้องทำอะไรให้ใครก็มีแต่คนให้ เพราะเรามีมิตรสมบัติจึงอยากจะฝากประมาณสักแปดสิบเปอร์เซ็นต์ไว้ เป็นสิ่งเลอเลิศที่สุดถูกนำมา รูปงามเสียงเพราะไปที่ไหนมีแต่คนเขาอนุเคราะห์สงเคราะห์สงสาร ไม่มีวันอับจน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้รับบิณฑบาตทั่วจักรวาล ก็มีแต่คนให้เป็นมิตรสมบัติ

ข้อสุดท้าย อัตตสมบัติ คือส่วนตนเกิดมาลับลาจากโลก ถ้าเรามีอัตตสมบัติตถาคตได้กล่าวยกย่องบูชาที่สุด ทานบารมี ศีลบารมี ภาวนาบารมี สามสิ่งนี้ เรียกว่าเป็นอัตตสมบัติ ทานบารมีจะทำให้เราอุดมสมบูรณ์ในวัตถุ ศีลบารมีจะทำให้เราหมดภาษาง่ายๆ หมดโรคหมดภัย มีแต่ไม่เป็นภัยเป็นโรคที่ไม่น่าเกลียดเป็นธรรมดา **ที่เรียกว่า ศีลสมบัติ**

ส่วนข้อสุดท้าย ภาวนาสมบัติ เกิดมาชาติไหนภพน้อยก็ตามภพใหญ่ก็ตามปิยมนาโป เธอต้องเป็นผู้ กิตติสัทโท ชื่อเสียงเกรียงไกรไม่มีคำว่าปกปิด

สาม เธอจะเป็นผู้แกล้วกล้ากลางชุมชนที่ไหนก็ตาม
สี่ เป็นผู้มีสติสมบูรณ์

ห้า เธออยู่แบบผาสุกจากโลกนี้ไปก็สุข อยู่โลกนี้ก็สุข คำว่าผาสุกคือผู้ไม่ถูกโรคร้ายเบียดเบียน โรคร้ายเบียดเบียนคืออะไร โลภะ โทสะ โมหะ มานะทิฏฐิ มันเป็นโรคร้ายมันเบียดเบียนเรา แต่ถ้าเรามีอัตตสมบัติแล้ว โรคร้ายที่กล่าวมาจะหายจากเราไป เหลือแต่ศีลเหลือแต่ทานเหลือแต่ภาวนา โอ้ย! สบายสุขอย่างข้าพเจ้าหาว่าโชว์ไม่เคยมีทุกข์เข้ามาเบียดเบียนบีฑา มีจิตก็สบายมีกายก็สะอาดมีวาจาก็สงบ เพราะฉะนั้นจึงฝากว่าหากพวกเรามีโภคสมบัติสามสิบเปอร์เซ็นต์ขึ้นไปถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ มีมิตรสมบัติจากหนึ่งเปอร์เซ็นต์ถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ส่วนว่าอัตตสมบัติ หนึ่งเปอร์เซ็นต์ถึงร้อยเปอร์เซ็นต์ ทำไว้ถ้าหากเรามีอธิปไตยมีจิตยิ่งใหญ่อย่างนี้แล้ว **การทำทานเรียกว่าทานบารมี การรักษาศีลเรียกว่าศีลบารมี** การภาวนาเรียกว่าปัญญาบารมี ถ้าทำเต็มส่วนแล้วเกิดมาในชาตินี้มีแต่ดีไม่มีร้าย ตายไปสู่โลกสู่ภพมีแต่สุคติอย่างน้อยก็เทพสมบัติ อยากกลางก็พรหมสมบัติ อย่างสุดยอดก็เป็นอริยสมบัติ สมควรอย่างยิ่งที่จะทำ

ที่กล่าววันนี้เราสดุดีว่า เออ! เราสามารถทำทานข้ามทวีปได้ ทำให้เรานึกอยู่ในสมาบัติว่า โอ้! การทำทานผ่านทวีปก็ควรรีบทำ อย่างเราทำวันนี้น่ะข้าพเจ้ารับทำรับทานมานาน แต่ไม่เคยทำแบบนี้นะไม่เคยมี ถือว่าโชคดีวันนี้ เพราะฉะนั้นท้ายสุดว่าจะให้พระพร สักหน่อย ไม่ต้องเอามาก เอาน้อยๆ พรข้าพเจ้าไม่ค่อยมีมากหรอก มันเป็นพรเหมือนพรแหลมคม ไม่ใช่พร **ติ๊กๆ ต๊กๆ** อย่างเขาไม่ใช่ พรของเราที่**จำกัดไว้สั้นๆ ว่ายามนั่งก็อย่าเดือดร้อน ยามนอนก็อย่าเป็นทุกข์** ยืน เดิน นั่ง นอน ขอให้สนุก สนุกกับชีวิต นั่งอย่าเดือดร้อน นอนก็อย่าให้เป็นทุกข์ ขอให้มีความสุขกายสบายใจ มันเป็นพรอะไร นิ่งๆ ไว้พรที่ให้ทำไมจึงให้แบบนั้น เรียกว่าพรสุญญตา สุญญตาสมาธิ สุญญตาวิโมกข์ สุญญตานิพพาน ถ้าผู้ใดมารับพรจากข้าพเจ้าตรงนี้แล้วท่านเหล่านั้นแม้แต่เป็นเทพเป็นพรหมก็ตาม **ถ้ารับพรข้อนี้ไปแล้วถ้าท่านเอาไปเจริญต่อจะทำให้พรนี้เป็นสุญญตาสมาธิ เขาจะได้แต่ความสุข นิ่งแนบแน่นสุดตัว เขาจะเป็นคนโชคดี จะหลับตาลืมตาก็ตามโลกนี้เป็นของเราคือหมดศัตรู**

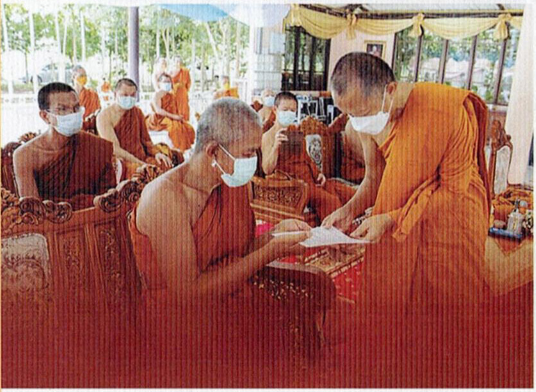
ข้อสุดท้ายสุญญตานิพพาน เกิดมาชาติเดียวจะไม่ให้ของชั่วร้ายเข้ามาสู่กายใจแก่โลก เราจะเอาแต่ผลประโยชน์ก็คือนิพพาน นี่เป็นพระพรของข้า ที่มอบให้แก่ศรัทธาอันเป็นผู้มีบุญมีกุศลมาก ที่มาให้ทานข้ามทวีปในวันนี้อย่างถูกต้องตามเจตนาที่ข้าพเจ้าตั้งไว้ **เจตนาที่ตั้งไว้มีอะไรบ้างเกิดชาติเดียวขอให้ได้ทานกับรับทาน อย่าได้เป็นคนเห็นทุกข์ไร้เข็ญใจอนาถา** ได้ให้สิ่งล้ำค่าที่ไม่เคยรับปัจจัยจากใครๆ จากญาติโยม ขอให้เกิดมาให้ได้ทานและก็ได้รับทาน บางทีอาจจะเข้าใจตื้นๆ เขินๆ ก็ได้หรอกท่าน คำว่าให้ทานกับรับทาน **หมายความว่าผู้เกิดมาชาติเดียวเขาได้ให้ทานจนหมด เขาให้ทานจนหมด ถ้าพบแล้วก็รับทานคือเขาได้รับนิพพานเห็นผล** ทุกคนจงพากันได้รับประโยชน์ดังที่กล่าวมานี้โดยทั่วหน้ากันทุกตนทุกท่านเทอญ

ได้รับพระพรว่า **ทานังเม ปริสุทธัง** การให้เป็นการผูกไมตรี ฝนตกเป็นเวลาแต่ให้ทานไม่มีเวลา เพราะว่าทานอะไรก็ตามมีความเอื้อเฟื้อเพื่อความผูกมิตรเพื่อความสุขอยากจะให้ทำ อย่างข้าพเจ้า ๘๐ เลยเหมือนกัน แต่ยังมีศรัทธายิ่งใหญ่มากเราเกิดมาชาติเดียว ขอให้ช่วยมนุษย์ก็พอ มีตระหนี่ไว้ให้เผาทิ้งฝังทิ้ง หญิงทั้งหลายถ้ารู้ได้อย่างนี้โปรดเขาเลยเชื้อสายพระศาสดา จึงเรียกว่าโปรดสัตว์ เพราะฉะนั้นรีบตักตวงค่อยๆ ทำไปเท่าที่ความสามารถและเท่าที่เราจะทำได้ ดีมากเลยร่างกายจงให้เถิดอย่าหวงแหนเลย ถึงแก่ก็ช่างมันจิตความดีๆ มันไม่ค่อยแก่หรอก เราถือว่าความให้ไม่มีแก่ไม่มีหนุ่มให้เท่าไหร่มีแต่ชุ่มฉ่ำเท่านั้น หากข้าพเจ้าว่ามีโอกาสที่จะเป็นไปได้ร่างกายจิตใจทรัพย์สมบัติอันมีความเชื่อถือเป็นไปได้ค่อยๆ สงเคราะห์เขาไปเป็นประโยชน์มากที่สุดเลย

ผ้าป่าสมทบสร้างพุทธมณฑลอุดรธานี

ข่าวกิจกรรม

วันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๔

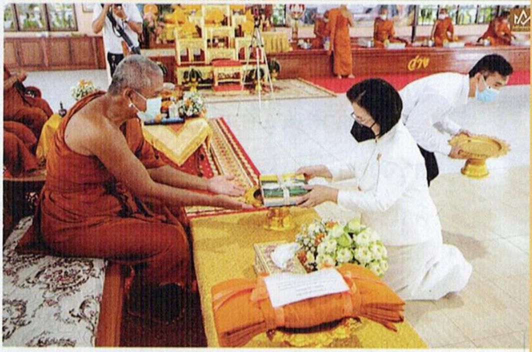
พระราชสารโกศล เจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี (ธ) เป็นตัวแทนหลวงพ่ออินทร์ถวาย สันตุสสโก วัดป่านาคำน้อย อ.นายูง จ.อุดรธานี และศิษยานุศิษย์ ได้ทอดผ้าป่าสามัคคีเพื่อรวบรวมปัจจัยสมทบทุนสร้างพุทธมณฑลจังหวัดอุดรธานี ทอดถวาย ณ วัดนิโรธพิมพาราม ต.หนองนาคำ อ.เมือง จ.อุดรธานี โดยมีพระโสภณพุทธิธาดา รองเจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี เป็นประธานในพิธี และนายสยาม ศิริมงคล ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี เป็นประธานฝ่ายฆราวาส นางลัดดา หิรัญไพบูลย์ ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดอุดรธานี นำข้าราชการในสังกัดมาร่วมปฏิบัติหน้าที่ภายใต้มาตรการการป้องกันการแพร่ของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ อย่างเคร่งครัด

จังหวัดอุดรธานี เป็นเมืองที่โชคดีมีพระอริยสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทั้งฝ่ายธรรมยุติและมหานิกาย มารวมพลังสามัคคีแสดงถึงความเคารพศรัทธายึดมั่นในบวรพระพุทธศาสนา จึงได้ช่วยกันขับเคลื่อนให้การก่อสร้างพุทธมณฑลจังหวัดอุดรธานีให้สำเร็จเร็วขึ้น เพื่อจะได้เป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนิกชนในการใช้สถานที่นี้จัดกิจกรรมทางพุทธศาสนาให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อไป

พุทธมณฑลจังหวัดอุดรธานี

เพื่อสร้างพุทธมณฑล จังหวัดอุดรธา
ทอดถวาย ณ วัดนิโรธพิมพาราม
ตำบลหนองนาคำ อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี
วันอาทิตย์ที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๔

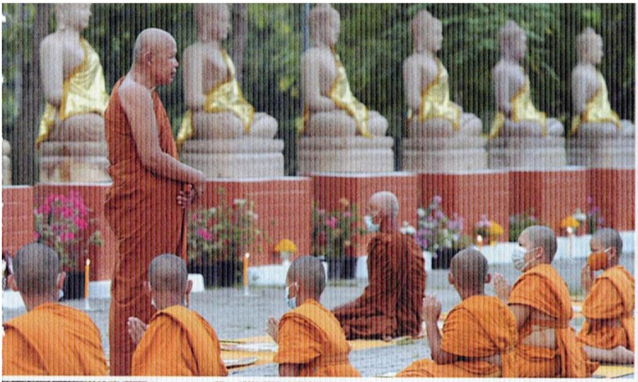
ครุจริยา ที่วัดนิโรธพิมพาราม และสวนป่าเนกขัมมปารมี

ข่าวกิจกรรม

วันที่ ๑๗ - ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๔

ด้วยมูลนิธิมหาสติปัฏฐาน รู้ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.) ได้จัดโครงการพัฒนา **ครุจริยาเพื่อบ่มเพาะต้นกล้าธรรมบุตร** มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาครูบ้าน ครูวัด ครูโรงเรียน ครูเมือง ครูชุมชน เป็นครุจริยา ให้มีจริยามารยาทงามแห่งชาวพุทธ และเพื่อเสริมสร้างทักษะครุจริยาในการถ่ายทอดจริยา ๑๐ สู่บุคคลอื่นได้ โดยมี ดร.ไพศาล แน่นอุดร และ ดร.รุ่งทิวา จันทน์วัฒนวงษ์ เป็นผู้เขียนหลักสูตร ตามคำแนะนำของพระราชสิทธาจารย์ วิ., ดร. (หลวงปู่ทองใบ ปภสฺสโร) **เพื่อให้เด็กและเยาวชน เกิดความตระหนักและเห็นคุณค่าของการบำเพ็ญบารมี จริยาของพุทธองค์ก่อนตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า และหลักศาสนา ๔ คือ ศาสนพิธี ศาสนวัตถุ ศาสนธรรม และศาสนบุคคล และเพื่อเสริมสร้างทักษะในการนำเอาความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการสร้างบารมี "บารมีดีที่ตน" กับวิถีชีวิต** ทดลองใช้หลักสูตรโครงการนี้ เมื่อวันที่ ๑๗ - ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๔ มีผู้เข้ารับการอบรม จำนวน ๒๘ ชีวิต กลุ่มนักเรียนทดลองใช้หลักสูตรจากโรงเรียนบ้านจำปาโนนสะอาด ต.หนองนาคำ อ.เมือง จ.อุดรธานี จำนวน ๔๖ คน พร้อมทั้งการบวชเนกขัมมะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาจากสวนป่าเนกขัมมปารมี อ.ศรีธาตุ จ.อุดรธานี โดยร่วมใช้หลักสูตรมูลนิธิมหาสติปัฏฐาน รู้ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.)

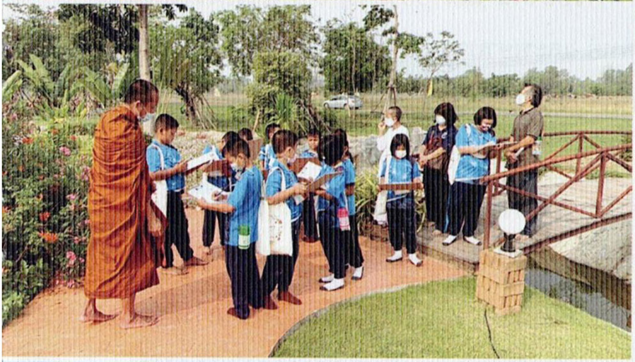
จากการสังเกตของวิทยากร คณะครู และการประเมินผลของผู้จัดการอบรมครั้งนี้เป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีพัฒนาทางด้านร่างกาย สติปัญญา สังคมและคุณธรรมไปพร้อมๆ กัน มีความเข้าใจในพุทธศาสนามากขึ้น มีระเบียบวินัยในตนเอง มีน้ำใจเอื้อเฟื้อต่อกัน ผู้จัดทำโครงการจึงคาดหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ในยุคที่โลกกำลังเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและรุนแรงเช่นนี้ เด็กและเยาวชนจะมีภูมิคุ้มกันให้แก่ตนเอง สามารถดำรงชีพทางโลกได้อย่างปลอดภัยและมีความเจริญในทางธรรม

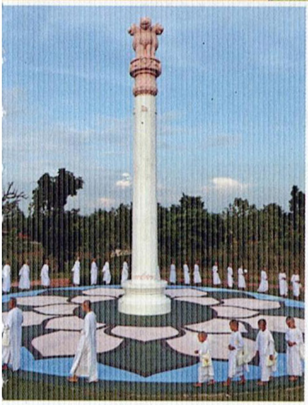

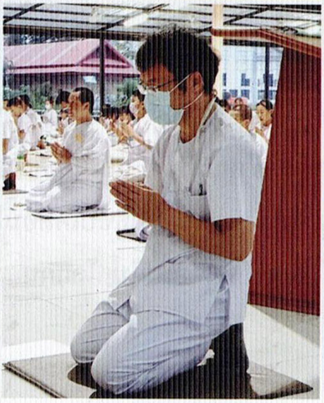

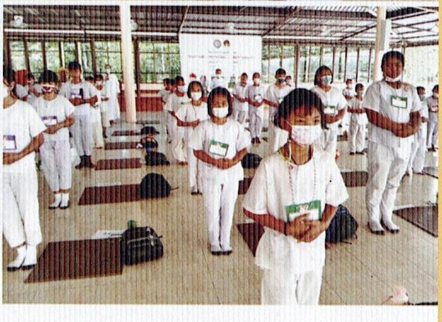

มอบเครื่องมือแพทย์ ให้กับโรงพยาบาลศูนย์อุดรธานี

ข่าวกิจกรรม

วันที่ ๗ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๖๔

ด้วยในปัจจุบัน ทั่วโลกเผชิญปัญหาโรคระบาดโควิดสายพันธุ์ใหม่ ผู้คนตกอยู่ในภาวะที่ยากลำบากทั้งด้านครอบครัว เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีผู้ป่วยและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีจำนวนผู้ติดเชื้อทั่วโลกกว่า ๒๔๓,๗๓๑,๒๑๕ คน และเสียชีวิต ประมาณ ๕ ล้านคน สถิติของประเทศไทยก็ถือว่าอยู่ในลำดับต้นๆ ของโลก ผู้คนตกงาน ธุรกิจร้านค้าต้องปิดตัวลง นักเรียนต้องหยุดเรียนเป็นเวลานาน รัฐบาล หน่วยงานราชการ วัด ต้องมีมาตรการป้องกัน และเยียวยารักษาทั้งสภาพร่างกายและจิตใจผู้ประสบปัญหา คณะแพทย์ และพยาบาล เจ้าหน้าที่ด่านหน้า หน่วยงานสาธารณสุข ต้องทำงานหนักและเหน็ดเหนื่อยมาก

เพื่อเป็นการขอบคุณบุคลากรทางการแพทย์และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนที่ปฏิบัติงานเพื่อให้เราปลอดภัยจากโรคระบาดโควิด ทางมูลนิธิมหาสติปัฏฐาน รู้ ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.) จึงได้มี**โครงการต้านภัย ห่างไกลโควิด**ขึ้น เพื่อแบ่งเบาภาระของหน่วยงานรัฐบาล โดยได้มอบอุปกรณ์เครื่องมือทางการแพทย์ ข้าวกล่อง ชุดของว่าง หน้ากากอนามัย และถุงยังชีพให้แก่โรงพยาบาลที่อยู่ใกล้เคียง เช่น รพ.ศูนย์อุดรธานี รพ.หนองบัวลำภู รพ.บ้านผือ และ รพ.สต. ในพื้นที่ อ.บ้านผือ ชุมชนต่างๆ ที่ประสบปัญหาโรคระบาดของไวรัสโคโรน่า **โดยมีคุณสิรินุช แสนนอก และศิษยานุศิษย์วัดนาหลวง เป็นผู้อุปถัมภ์สนับสนุนให้งานของมูลนิธิขับเคลื่อนไปเพื่อแบ่งปันสุขร่วมทุกข์ ให้พวกเราทุกคนมีกำลังใจพร้อมสู้ต่อไป ในสโลแกน “มีสติ ไม่ประมาท” ขอทุกท่านจงพ้นภัยด้วยธรรม**

โรงพยาบาลอุดรธานี

งานประชาสัมพันธ์ โรงพยาบาลอุดรธานี

ขอขอบคุณน้ำใจสู้ภัยโควิด-19

"มูลนิธิมหาสติปัฏฐาน รู้ ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.) มอบอุปกรณ์ทางการแพทย์ให้แก่โรงพยาบาลอุดรธานี"

วันที่ 7 มิถุนายน 2564 อาคาร 96 ปี หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน โรงพยาบาลอุดรธานี พระราชสิทธาจารย์ วิ.(หลวงปู่ทองใบ ปภสฺสโร) ประธานมูลนิธิมหาสติปัฏฐาน รู้ ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.) พร้อมด้วย นายแพทย์ณรงค์ ธาดาเดช อดีตผู้อำนวยการโรงพยาบาลอุดรธานี พ.อ.วีระพงษ์ คำสิทธิ์ รอง ผอ.รมน.จว.น.ค.(ท.) และคณะ ในนามมูลนิธิฯ มอบเครื่องให้อากาศผสมออกซิเจนอัตราการไหลสูง จำนวน 1 ชุด และแผ่นรองนอนเคลื่อนย้ายผู้ป่วย จำนวน 2 แผ่น ให้แก่โรงพยาบาลอุดรธานี เพื่อสนับสนุนสู้ภัยโควิด–19 โดย นายแพทย์สุมน ตั้งสุนทรวิวัฒน์ รองผู้อำนวยการฝ่ายการแพทย์ คนที่ 1 พร้อมเจ้าหน้าที่ เป็นตัวแทนรับมอบอุปกรณ์ทางการแพทย์ในครั้งนี้

"โรงพยาบาลอุดรธานี ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้"

โรงพยาบาลอุดรธานี-ศูนย์ประสานงานประชาสัมพันธ์
www.udh.go.th โทร.042-245555 , 042-215100

มูลนิธิมหาสติปัฏฐาน
รู้ ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.)
มีสติ ไม่ประมาท
โรงพยาบาลบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี
ขอบคุณทุกน้ำใจ
เพื่อร่วมใจต้านโควิด ผ่านวิกฤติไปด้วยกัน

มูลนิธิมหาสติปัฏฐาน
รู้ ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.)
มีสติ ไม่ประมาท

ศูนย์สุขภาพชุมชนคำด้วง

วัดนาหลวง

โรงพยาบาลบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี
ขอบคุณทุกน้ำใจ
เพื่อร่วมใจต้านโควิด ผ่านวิกฤติไปด้วยกัน
มูลนิธิมหาสติปัฏฐาน
รู้ ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.)
มีสติ ไม่ประมาท

3M
Aura
1870+

Face Shield

มูลนิธิมหาสติปัฏฐาน
รู้ ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.)
มีสติ ไม่ประมาท

ศูนย์รับบริจาคอวัยวะ ดวงตา และโลหิต โรงพยาบาลหนองบัวลำภู
มูลนิธิมหาสติปัฏฐาน
รู้ ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.)
มีสติ ไม่ประมาท

หนองบัวลำภูพร้อม
มูลนิธิมหาสติปัฏฐาน
รู้ ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.)
มีสติ ไม่ประมาท

FINGERTIP
PULSE OXIMETER
PULSE
HTA294

ร่วมฉีดวัคซีน “สร้างภูมิคุ้มกันหมู่”
เพื่อชาวหนองบัวลำภู ห่างไกลโควิด-19
มูลนิธิมหาสติปัฏฐาน
รู้ ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.)
มีสติ ไม่ประมาท

มูลฝอยติดเชื้อ
INFECTIOUS WAST
มูลนิธิมหาสติปัฏฐาน
รู้ ชูจิต รักษาใจ (ม.ส.ป.)
มีสติ ไม่ประมาท

ส่งสักการะหลวงตาทองเพชร ฐาณงฺกโร

ข่าวกิจกรรม

วันที่ ๑๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๖๔

สรรเสริญ สดุดี และอาลัย

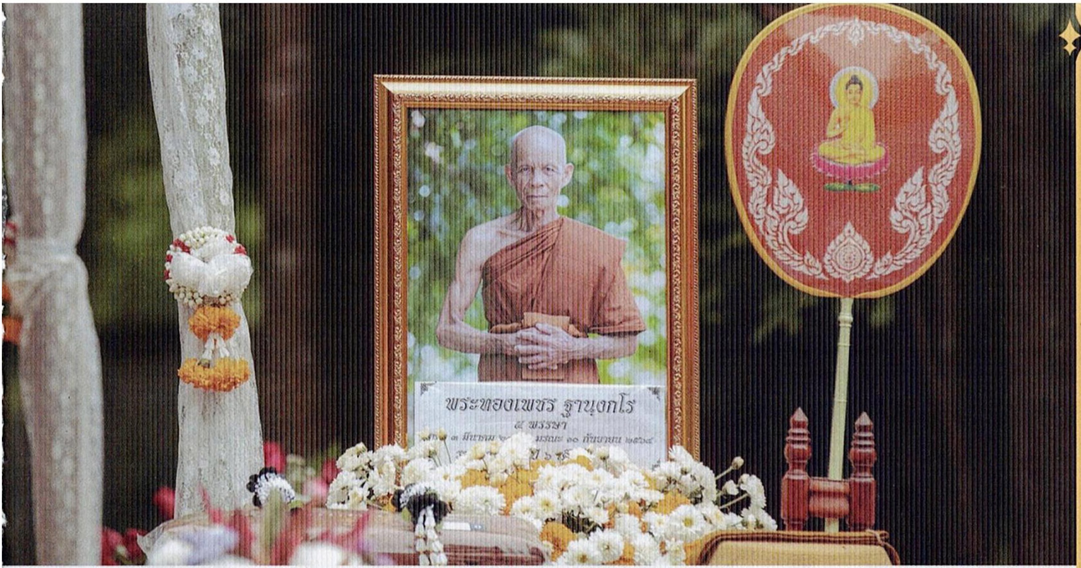
หลวงตาทองเพชร ฐาณงฺกโร

สังขารนี้ไม่เที่ยงทนเป็นสัจธรรม
แก่ เจ็บ ตาย ธรรมดา ทุกชีวัน
หลวงตาจริยางามความอารี
ทาน ศีล ภาวนาไม่เว้นวาย
ธรรมวินัยขาวรอบกอปรมรรคผล
ประโยชน์ตนประโยชน์ท่านนั้นเกื้อกูล
หลวงตาแสนงดงามความถูกต้อง
บารมีธรรมล้ำล้นพ้นประมาณ
พุทธบริษัททั้งหลายพร้อมญาติมิตร
ส่งสักการกราบบูชาบารมี
จงเดินทางให้ถึงแดนแสนประเสริฐ
สะอาด สว่าง สงบเย็น สุขจีรัง
เป็นทองเพชร นพคุณ พิสุทธิ์ล้ำ
ว่างโปร่งเย็นปลอดภัยไร้กังวล
จงพักผ่อนบรมสุขเกษมศาณติ์
ณ สัมปรายิกภพโลกุตรา

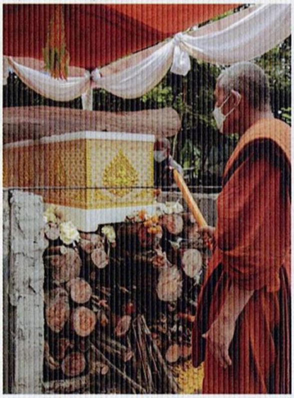
หลวงตาเพชรหมั่นน้อมนำพระธรรมมั่น
เกิดแล้วดับสำคัญไม่กลับกลาย
ทศบารมีตั้งจุดหมาย
ตราบวาระสุดท้ายเพียรเพิ่มพูน
เป็นกุศลบริสุทธิ์ไม่เสื่อมสูญ
ประโยชน์ยิ่งไพบูลย์คุณโอฬาร
ตามครรลองพุทธธรรมนำสืบสาน
เป็นสายธารส่งกระแสแต่ความดี
ผสานจิตรวมพลังกันเต็มที่
บุญภพนี้ท่านบำเพ็ญจงเป็นพลัง
จงได้เลิศปณิธานที่ท่านหวัง
พ้นจากฝั่งสาครที่ร้อนรน
อมตธรรม อำไพไม่หมองหม่น
มีมงคลโอบอุ้มคุ้มวิญญาณ์
พระนิพพานสุขเหนือสุขสุดปรารถนา
ชื่นชีวาสว่างไสวนิรันดร

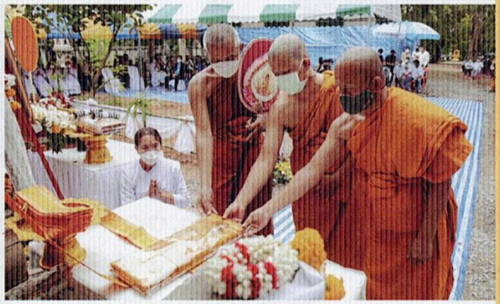
จากดวงใจอุบาสก อุบาสิกา วัดนาหลวง (อภิญญาญาเทสิตธรรม)

(นางสุวคนธ์ สมวัชรจิต : ประพันธ์)

พระทองเพชร ฐานุงกโร
๕ พรรษา

ขอเชิญผู้มีจิตศรัทธาบูชาพระหยก

สมเด็จพระอภิญญาญาณนิพพานจิต

เพื่อสมทบทุนสร้างศาลาพุทธบิดาแห่งจักรวาล
ณ พุทธมณฑลจังหวัดอุดรธานี

กองบุญละ ๕๐,๐๐๐ บาท
- รับพระพุทธรูปหินหยกแกะสลักที่ระลึก ขนาดหน้าตัก ๙ นิ้ว

กองบุญละ ๓๐,๐๐๐ บาท
- รับพระพุทธรูปหินหยกแกะสลักที่ระลึก ขนาดหน้าตัก ๗ นิ้ว

กองบุญละ ๑๕,๐๐๐ บาท
- รับพระพุทธรูปหินหยกแกะสลักที่ระลึก ขนาดหน้าตัก ๕ นิ้ว

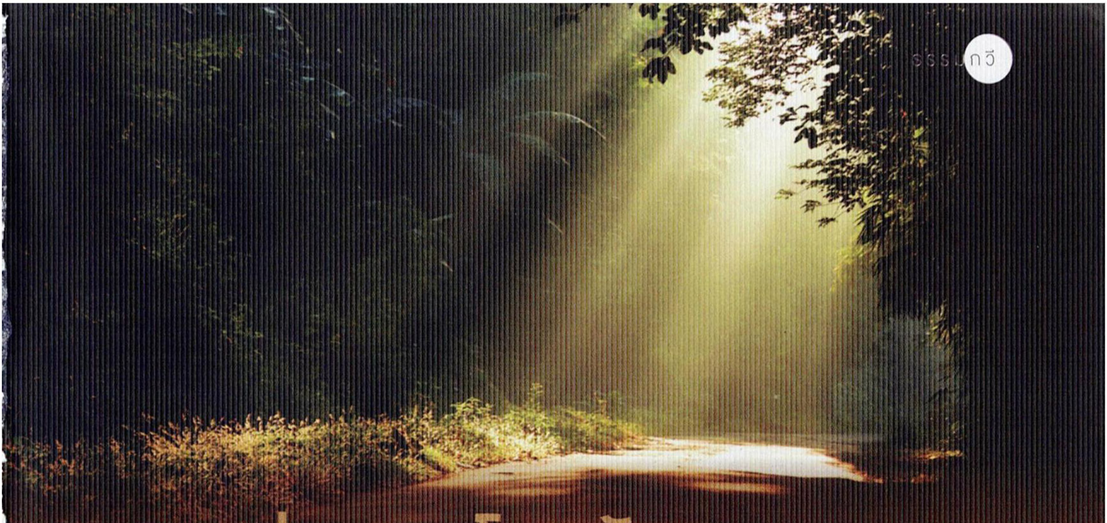
ชื่อบัญชี สมทบทุนสร้าง สุขวิหารีพระอภิญญาญาณนิพพานจิต

ออมสิน เลขที่บัญชี ๐-๒๐๓-๔๓๘๕-๕๖๖๒

สำนักงานสังฆกิจ ๐๘๘-๕๖๙๒๐๔๙

ติดต่อสอบถามรายละเอียดการจอง

พระครูปัญญาสุตาภรณ์ ๐๘๕-๙๔๕๕๙๙๑

คู่มงคล โลกกับธรรม

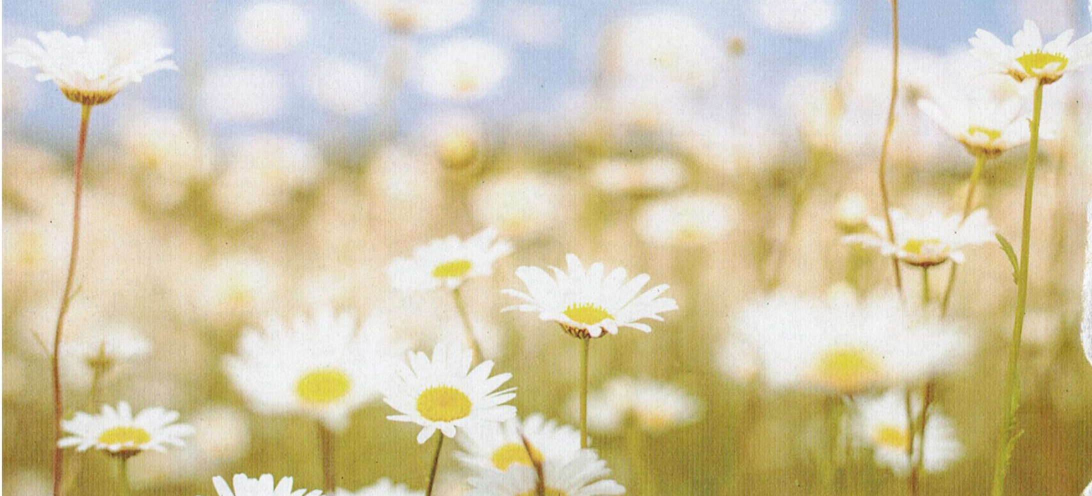
คนรักทุกข์เกลียดสุขมีที่ไหน มองเท่าใดทั้งฟ้าดินก็สิ้นหา
ทุกชีวิตสรรพสัตว์ในโลกา เกิดร่วมฟ้าล้วนรักสุขเกลียดทุกข์กัน
การราวีปีฑาฆ่ารังแก ชนะแพ้ไม่เที่ยงทนวกวนผัน
ลาภยศสุขสรรเสริญอเนกอนันต์ ชั่วข้ามวันอาจเปลี่ยนแปรไม่แน่นอน
เสื่อมลาภเสื่อมยศทุกข์นินทา มีวันราเริดร้างห่างถอดถอน
โลกธรรมถ้าเข้าใจในวงจร จะไม่ร้อนเผาลนกระวนกระวาย
ถึงยุคโรคเบียดเบียนโลกโศกทั้งโลก วิปโยคไม่สิ้นหวังนั่งเหนื่อยหน่าย
ความเจริญหรือความเสื่อมเยี่ยมกล้ำกราย มีวันหายไม่หดหู่อยู่ให้เป็น
ขอเพียงเผ่ามนุษย์ชนเข้าถึงธรรม เข้าใจนำหลักความจริงสิ่งรู้เห็น
พิจารณาอย่าตอกย้ำความลำเค็ญ มีปัญญายอมหยุดเย็นเป็นหนทาง
กระแสทุกข์กระแสสุขเป็นธรรมชาติ กฎไตรลักษณ์ทรงอำนาจเหนือทุกอย่าง
ตัดรักหักชังระคายคาง จัดใจวางให้พอดีมีสัมมา
เข้าใจสุขเข้าใจทุกข์ทุกชีวิต เข้าใจจุดสุจริตไร้มิจฉา
เอื้ออาทรยิ้มอภัยทั่วอาณา เอาพุทธาประดับใจมนุษย์ชน
สันติภาพก็จรไกลไปทั้งหล้า พลังเมตตาแผ่ไพศาลทั่วทุกหน
โลกกับธรรมต่างค้ำชูคู่มงคล ทั้งสากลสุขเย็นได้ใต้ร่มบุญ

โดย : อักษราณี

อยู่โดยธรรม

หนึ่งชีวิตเกิดมาค่าสมมุติ เรียกมนุษย์คนสัตว์จัดสังขาร
บัญญัติตั้งตำแหน่งแต่งบันดาล เพื่อใช้การตามเหมาะสมสังคมคน
ถ้าเข้าใจในประโยชน์บทระบอบ กฎที่กอปรศีลธรรมนำเหตุผล
สร้างหลักเกณฑ์กติกาค่าแยบยล ขัดใจบ้างก็ต้องทนในกลไก
ถ้าแหกกฎเกิดคดีมีผลผิด วิปริตเป็นพ่วงแพให้แก้ไข
ทุกข์ของตนทั้งคนอื่นตื่นวุ่นไป เป็นพิษกายภัยใจเพราะหลงเพลิน
กำลังใจจงให้กันวันละนิด แบ่งปันสุขไปทุกทิศยามขาดเขิน
ความเห็นต่างอาจมีบ้างอย่าหมางเมิน จับมือกันประคองเดินด้วยเมตตา
สงครามโรคร้ายสาหัสยากปัดเป่า จงอย่าเอาสงครามโลภมาเข่นฆ่า
ทุกข์ไม่เกิดถ้ารู้บทกฎสัจจา พระพุทธาชี้ทางไว้ใช้ให้เป็น
รู้สมมุติกระจ่างแจ้งแห่งวิมุตติ โลกและธรรมบริสุทธิ์แสดงเห็น
ใจเป็นกลางสิ่งควรวางวางแล้วเย็น ทุกข์ภัยเข็ญก็ห่างหายร้ายเป็นดี
หนึ่งชีวิตอยู่ไม่นานเกิดแล้วดับ ชีวิตทรัพย์ความรักใดไม่คงที่
จงจำเริญสิ่งเป็นคุณบุญทวี อยู่โดยธรรมสมศักดิ์ศรีที่เป็นคน

โดย สุวาทิน

เรือชีวิต

เรือลำน้อยเปราะบางลอยคว้างเคว้ง กลางสาครเท้งเต้งไม่เห็นหน
ฝั่งอยู่ไหนไกลลับตาฟ้ามืดมน พายุฝนกระหน่ำซัดคลื่นพัดพา
ฝูงปลาร้ายซ้ายขวาคำรามขู่ ตะขาบงูภูตผีปรี่เข้าหา
ตะเข้ใหญ่คอยงับจ้องจับตา ขวัญผวาสะท้านสะทกอกระรัว
เปรียบประหนึ่งชีวิตสัตว์อุบัติมา เป็นกายาจนอาสัญภัยรอบทั่ว
ภัยใจภัยกายรายรอบตัว เผลอหวาดกลัวพาตระหนกยิ่งงกงัน
ขาดสติเป็นโอกาสศัตรูมาร เข้ารุกรานทำร้ายหมายห้ำหั่น
ตั้งจุดหมายงามสวยใสวิไลวรรณ ล่มกลางคันเพราะอ่อนแอแพ้ศัตรู
ต้องเตรียมกายเตรียมใจแข็งแกร่งฉลาด สติปัญญาสามารถหาญต่อสู้
มีชั้นเชิงถอยรุกทุกประตู ญาณหยั่งรู้ในวิถีที่ควรเดิน
นาวาชีวิตลำน้อยน้อยแม้ลอยคว้าง จะอยู่กลางทะเลใดก็หาญเหิน
พร้อมพลังนอกในกล้าเผชิญ ไม่ขาดเขินพบพาลภัยไม่พรั่นพรึง
รู้รักษาฉลาดคุ้มครองมองทุกทิศ ทางชีวิตมีครรลองส่องทั่วถึง
ไม่ประมาทก็เห็นทางกระจ่างซึ้ง สักวันหนึ่งถึงปลายทางงามพร่างพราย
มหาสมุทรสุดลึกย่อมมีฝั่ง เรือลำนิดมีพลังตั้งจุดหมาย
เตรียมตัวพร้อมป้องกันภยันตราย ฝ่าชลสายรอดผองภัยได้ไชโย

โดย พัชราวลี

ก่อนปิดเล่ม

บทส่งท้ายของวารสารดอกฮวงสุ่มฉบับนี้ กองบรรณาธิการขอฝากความรักความระลึกถึงไปยังท่านผู้อ่านสาธุชนผู้เจริญทุกท่าน คิดถึงจริงๆ ด้วยใจจริง ภาวนาให้สถานการณ์โรคระบาดเข้าสู่สภาวะปกติในเร็ววัน จะได้มาร่วมพลังแรงบุญกันสร้างสรรค์คุณงามความดี อย่างไรก็ตามขอทุกท่านจงเข้มแข็ง ตราบใดที่เราขยันหมั่นเพียรทำสาระของชีวิตให้เจริญงอกงามขึ้นอยู่เสมอ ชีวิตของเราก็ต้องเป็นชีวิตที่มีสาระ ทั้งศีลสาระ สมาธิสาระ ปัญญาสาระ วิมุตติสาระและญาณทัศนะสาระ เราจะได้เป็นบุคคลที่มีปกติสุข ปลอดภัยไร้กังวลในทุกสถานทุกกาลเวลา

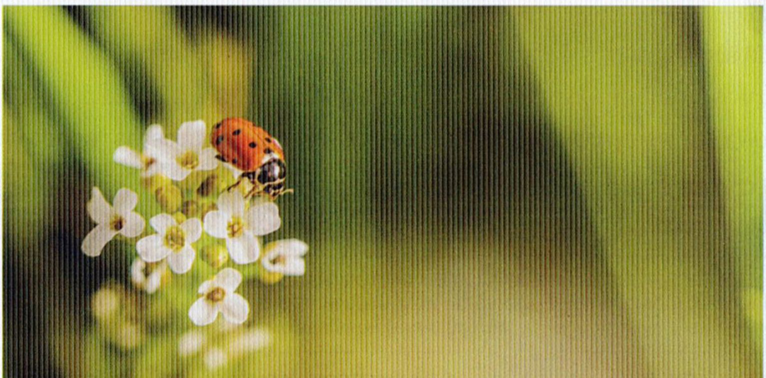
เมื่อทางวัดต้องทำการปิดวัดตามนโยบายมาตรการป้องกันโรคระบาด ศาสนกิจต่างๆ ต้องทำเพียงพอประมาณเป็นการภายในเป็นส่วนมาก การแสดงธรรมของพระเดชพระคุณพระราชสิทธาจารย์ วิ. และพระสงฆ์ครูบาอาจารย์ ตลอดจนข่าวสารความเป็นไปต่างๆ ของวัดใช้การเผยแพร่ทางสื่อสังคมหรือโซเชี่ยลมีเดีย (Social medie) ให้ได้รับฟังรับทราบได้ตลอดทุกระยะ และในช่วงนี้ทางวัดได้ถือโอกาสพัฒนาปรับปรุงภูมิทัศน์บนวัดให้

สวยงามร่มรื่นเป็นรมณียสถาน สงบร่มเย็น เป็นแดนศีล ถิ่นธรรม นำวิมุตติ สูงสุด อมตธรรม เป็นที่อยู่ของพระอริยะ ตามอุดมการณ์ของวัด หวังว่าเราท่านทั้งหลายคงได้มาชื่นชมในเร็ววัน

สุดท้ายนี้ขอให้ผู้อ่านทุกท่านพุทธบริษัททุกชีวิต เข้าถึงพระรัตนตรัย ให้พระรัตนตรัยรักษาคุ้มครอง เย็นตลอดกาล มีชีวิตถึงธรรมอมตะ มีกาย วาจา ใจ พ้นจากอาสวะ อกุศล อนุสัยทั้งปวง ปลอดโรคาพยาธิ ทุกข์เวรภัยห่างไกลสิ้น พ้นจากวัฏสงสาร มนุษย์สมบัติสวรรค์สมบัติให้สมบูรณ์พูนผล เป็นต้นทุนพื้นฐานนาวาแก้ว นาวาทองพาสู่นิพพานสมบัติ อย่าได้ยากลำบาก มีแดนเกษมเป็นที่สถิตเสถียรนิรันดร

โศกสุดโศกเศร้าสุดเศร้ามีวันสร่าง ราตรีมืดทิวาสว่างหมุนเวียนผัน
อย่าจมปลักจับเจ่าเหงาเงียบงัน ตื่นเบิกบานมาสร้างสรรค์สาระธรรม
ตั้งมุมมองส่องชีวิตวิถีใหม่ ก้าวเดินไปด้วยสติไม่ยอมต่ำ
อินทรีย์แกร่งพละกล้าฝึกประจำ แดนเลิศล้ำหมดสิ้นทุกข์อยู่ปลายทาง

ด้วยความปรารถนาดี
จากกองบรรณาธิการ

ใบสมัครสมาชิก

วารสาร ดอกฮวงสุ่ม

วัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม) ต.คำด้วง อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี ๔๑๑๖๐ Website : www.watnaluang.org
สำนักงานสังฆกิจ โทร. ๐๘๐-๐๐๕๐-๓๙๑ แฟ็กซ์ : ๐๔๒-๙๑๐-๙๑๐ E-mail : pataralak950@gmail.com

(สำหรับกอง บรรณาธิการ)

หมายเลขสมาชิก....................................วัน / เดือน / ปี..

ชื่อ/ฉายา - นามสกุล..

อายุ..................ปี อาชีพ...................................วัน / เดือน / ปีเกิด..........................

ที่อยู่ บ้านเลขที่....................หมู่ที่.............หมู่บ้าน...

อาคาร / ตึก...ชั้น.......... ซอย..

ถนน... แขวง / ตำบล...

เขต / อำเภอ..............................จังหวัด......................... รหัสไปรษณีย์.................

โทรศัพท์..................................อีเมล์...

ประสงค์เกื้อหนุนส่งมหาธรรมทานบารมี ร่วมอุปถัมภ์การจัดทำวารสาร "ดอกฮวงสุ่ม" เป็นระยะเวลา ดังนี้

- ๑ ปี ๓๐๐ บาท
- ๓ ปี ๙๐๐ บาท
- ๒ ปี ๖๐๐ บาท
- สมาชิกอุปถัมภ์ (ตามกำลังศรัทธา)

วัน / เดือน / ปี ที่สมัคร........................ เริ่มฉบับที่............... ถึงฉบับที่........................

โดยได้แนบ

- ธนาณัติ สั่งจ่ายในนาม...
- เช็คธนาคาร....................................หมายเลขเช็ค..
- โอนเงินเข้าบัญชี **พระครูภาวนาธรรมาภินันท์ (บุญทัน สีสุข) เพื่อกองทุนวารสาร "ดอกฮวงสุ่ม"**

SCB ไทยพาณิชย์

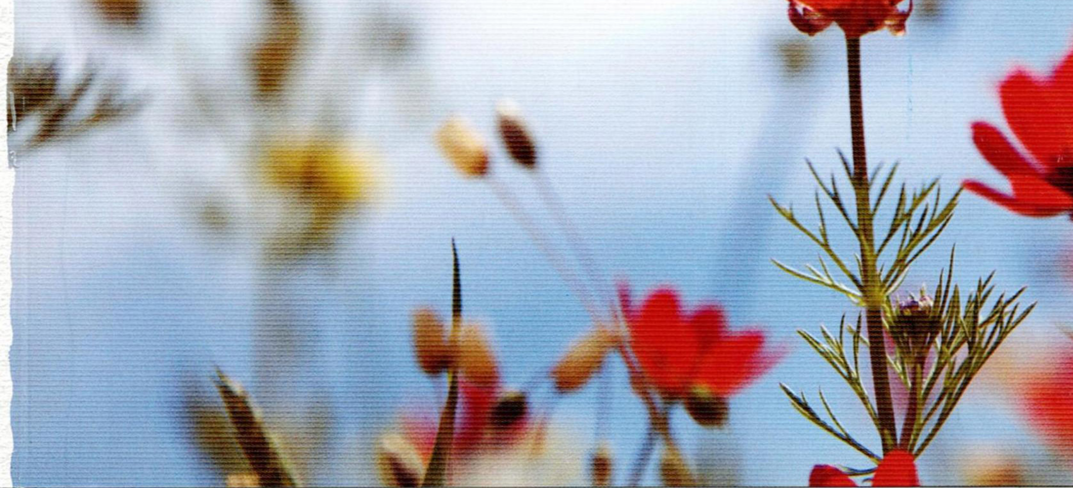
ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขา ศูนย์การค้า เอ็น อาร์ คอมเพล็กซ์ (บ้านผือ)
เลขที่บัญชี ๔๐๑-๖๘๕๗๒๔-๕ ประเภท ออมทรัพย์

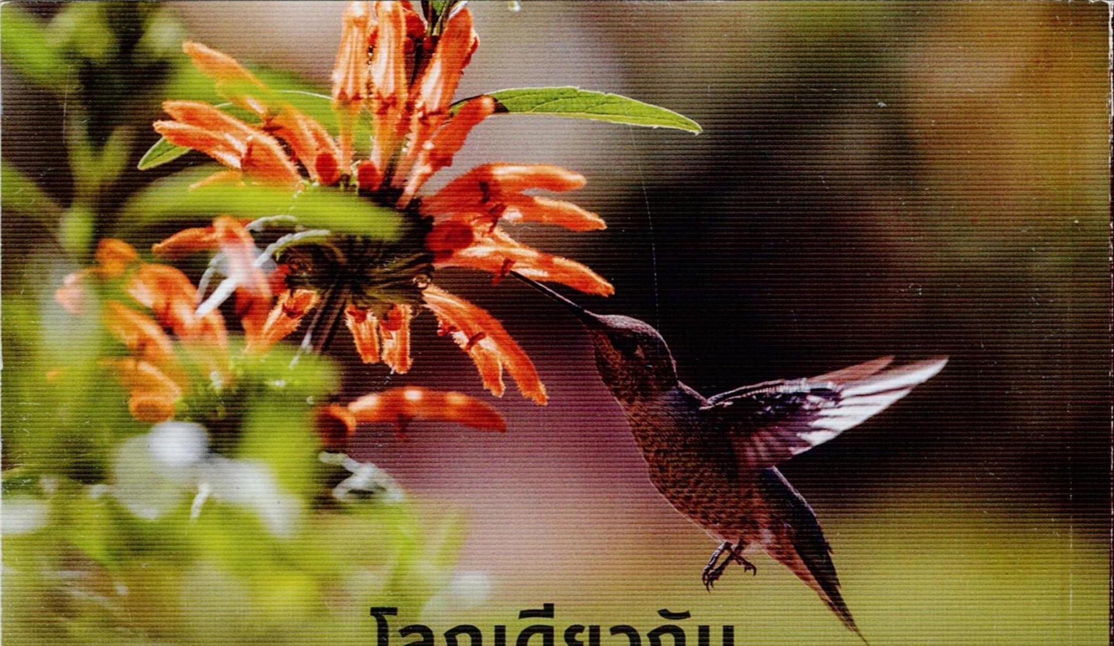
ส่งสำเนาการโอนเงินไปที่ E-mail : pataralak950@gmail.com, แฟ็กซ์ ๐๔๒-๙๑๐๙๑๐
หรือ วัดนาหลวง (อภิญญาเทสิตธรรม) เลขที่ ๒๙ หมู่ ๔ บ้านนาหลวง ต.คำด้วง อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี ๔๑๑๖๐
และกรุณาติดต่อที่เบอร์โทรศัพท์ : ๐๔๒-๙๑๐๗๐๑ เพื่อแจ้งการโอนเงิน

- **โปรดส่งหนังสือ ตามที่อยู่ในใบสมัคร (ด้านบน)**
- ส่งเป็นวิทยาทานไปตามที่อยู่นี้

หมายเหตุ : ใบสมัครสามารถถ่ายเอกสารได้

กองบรรณาธิการ

โลกเดียวกัน

สองเผ่าพันธุ์นกกับหนูคู่สาธก
เริงลมบนกางปีกหลาอ่าสำอาง
เจ้าหนูนาอยู่เร้นหลบซบซุกซอก
ขุดรังรูอยู่ในดินไม่เป็นไร
สุขของเธอสุขของฉันตามประสา
อยู่ดินต่ำหรือฟ้าสูงสุดอัมพร
นกหรือหนูอยู่ตามเผ่าพันธุ์วิสัย
ทุกชีวีมีหนทางต่างต้องทำ
ไม่มีใครเป็นเจ้าของครอบครองโลก
ชีวิตสัตว์ชีวิตคนกลเดียวกัน
กระนั้นหรือจะรังเกียจเหยียดชนชั้น
แก่เจ็บตายคอยพันตูอยู่ทุกตอน
ขอคนดีมีสัมมาทิฏฐิมั่น
รักแบ่งปันกูลเกื้อเอื้ออภัย
จะนกหนูอยู่โลกเดียวเที่ยวหากิน
ชีวิตหนึ่งอยู่ไม่นานผ่านภิณท์พัง
จักซาบซึ้งเมตตาธรรมค้ำโลกา
โลกเดียวกันอุดมยุคสุขปลอดภัย

เหล่าวิหคผกผินเหินเพลินฟ้ากว้าง
โพ้นนภางค์ท่องเที่ยวชมได้สมใจ
มุมอับตรอกสกปรกรกอยู่ได้
ขอเพียงให้ที่ซุกหัวซั่วหลับนอน
ไม่ต้องตีตั้งราคาค่านุสรณ์
ไม่เดือดร้อนรูปนามมีตามกรรม
ความคุ้นเคยกิจของใครไม่เหยียบย่ำ
ไม่ล่วงล้ำราววิถีกัน
ซ้ำหรือโชคผลแห่งกรรมนำปลูกปั้น
น้อมดูตนไม่แผกผันหมั่นสังวร
กฎสากลเดียวนั้นอุทาหรณ์
ตามตัดรอนไม่ร้างราไม่ว่าใคร
สมานฉันท์ฉ่ำไมตรีมีแต่ให้
โลกกว้างใหญ่หลายมือช่วยอวยพลัง
เลี้ยงชีวินไปวันวันให้สมหวัง
อย่ารักชังเอาคุณธรรมนำโลกไว้
ไมตรีจิตกรุณาพาผ่องใส
มงคลชัยสรรพสัตว์สวัสดี

โดย : สร้อยอักษรา